

கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கிராமங்கள்

கவிக்கோ வெல்லவூர்க்கோபால்

கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள்

கவிக்கோ வெல்லவூர்க் கோபால்

மனுவேதா வெளியீடு - 07

நூல் விபரம்

நூற்பெயர்	: கிழக்கிலங்கை வரலாற்று - இலக்கியங்கள்
வகை	: வரலாற்று இலக்கியம்
ஆசிரியர்	: கவிக்கோ வெல்லவூர்க்கோபால் (கலாபூஷணம் சீ.கோபாலசங்கம்)
பதிப்பு	: 1ம் பதிப்பு 2011
பிரதிகள்	: 1000
கணன் எழுத்தமைப்பு	: கோபால்
அட்டை ஷடவமைப்பு	: குறிஞ்சிமுனை வே.பிரபாகர்
அச்சுப் பதிவு	: ஆதவன் அச்சகம், மட்டக்களம்
பக்கங்கள்	: 136
விலை	: ரூபா - 300/=

Manuvetha Publications
143/23, Boundary Road,
Batticaloa (Sri Lanka)
Phone: 065 2222993,
0718938367, 0750584427

e'mail: manuvetha@gmail.com
Website: <http://vellavoorgopal.weebly.com/>
skype :gopal.manuvetha

முதல் மரியாதை....

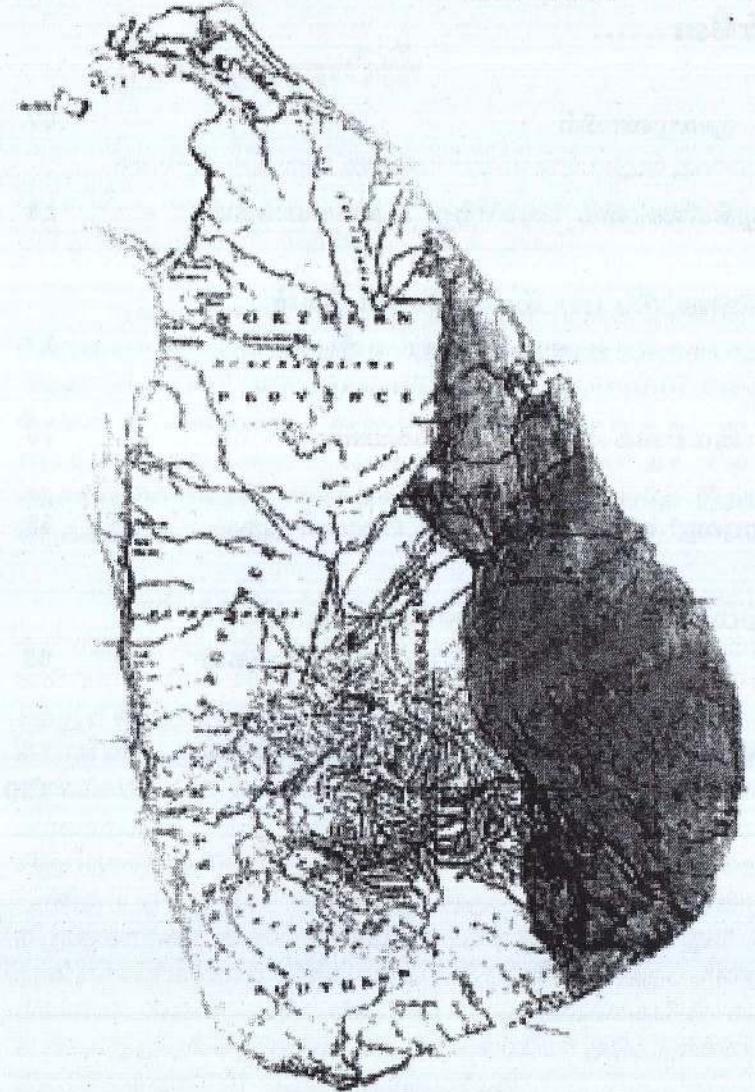
அன்பின் உயிர்ப்பாகி அரவணைப்பில் தாயாகி
என்றும் நிழலீந்த எங்கள் குலவிளக்கு

திருமதி யோகநாயகி மாணிக்கம் (ராஜேஸ்)
அவர்களுக்கு.....

இந்நூலை வெளிக்கொணர பல்வேறு வழிகளிலும்
எனக்கு உதவிபுரிந்த எழுத்தாளர்கள்,
கல்விமான்கள், ஆர்வலர்கள் மற்றும் என்
அன்புக்குரிய வாசகர்கள் அனைவருக்கும் என்
இதயபூர்வமான நன்றி

கிழக்கிலங்கை
கி.பி 1800

உள்ளே.....

நுழைவாயில்	-	07
01. கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள்	-	14
02. கல்வெட்டுப் பாடல்கள், செப்பேடுகள் ஏனைய சாசனங்கள்	-	17
03. மான்மியங்கள், சமய இலக்கியங்கள்	-	38
04. மரபுவழி வழக்காறுகள், சட்டங்கள்	-	59
05. பிற்பட்ட காலத்தே வெளிவந்த நூல்கள், வெளியீடுகள் பிற ஆவணங்கள்	-	66
06. கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள் ஒரு மீள்பார்வை	-	130

நுழைவாயில்

1928ல் யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் எனும் நூலை எழுதி வெளியிட்ட சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் உபோற்காதம் என்ற தனது முன்னுரையில் ஒரு கருத்தைக் கூறுவார்.

பண்டைநாள் வரலாற்றின் கண்ணுள்ள சிக்கல்களை யெல்லாம் இந்நூல் அறுத்துவிடும் எனக் கூற அமையாது. இது எமது ஆராய்ச்சி அறிஞர்களால் மேலும் ஆராயப்படவேண்டுவ தென்று. எல்லாத் துறைகளிலும் முடிந்த முடிபை எடுத்தோதுவதன்று, பலப்பல அருந்திறைகளில் புது ஆராய்ச்சியின்மேல் ஊக்கத்தைக் கிளர்த்திவிடுவதே இந்நூலின் கருத்தாரமென அறிக.

எண்பத்தியிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுவாமியவர்கள் கூறியிருக்கின்ற இக்கருத்துக்கள் ஆய்வுத் துறையைப் பொறுத்தவரை எவ்வளவுதூரம் மனம்கொள்ளத்தக்கது என்பதை முதலில் நாம் நெஞ்சிலிருத்த வேண்டும். வரலாறு என எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற அல்லது எழுதப்படுகின்ற அனைத்தும் மீளாய்வுக்குட்படுத்தப்படவேசெய்யும். நேற்றைய நிகழ்வுகள் மட்டுமே வரலாறல்ல. அது இன்றைய நிகழ்வின் வரலாற்று இருப்பாவதைப்போன்று இன்றைய நிகழ்வுகளும் சேர்ந்துகொண்டு நாளைய நிகழ்வின் வரலாற்று இருப்பாகிவிடும். வரலாற்றில் மீளருவாக்கம் என்பது தவிர்க்கமுடியாததே. எனினும் அவை முன்சொன்னவாறு நேற்றைய நிகழ்வின் இருப்பிலிருந்தே கிளைவிடவேண்டும். சொல்லப்போனால் இலங்கையின் வரலாறு எவ்வாறு முழுமை நிலையை எட்டவில்லையோ அதே நிலைமைதான் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றுக்குமுரியது.

வரலாறு நம் முன்னோரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு. அவர்கள் பெற்ற அறிவுக் கருவூலத்தையும் பட்டறிவின்னையும் நமக்கு அளிக்கின்ற பல்கலைக் கழகம். அரசர்களுக்கும் போர்க்களங்களையும் மையமாகக் கொண்டு கால வரன்முறைகளின்மேல் கட்டப்படுவதே வரலாறு என்ற நேற்றைய கோட்பாடு இன்று இல்லை. மக்களை மையப்படுத்தி அவர்களது பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பியல்பு களையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் அவற்றால் முதிர்ந்த நாகரீகங்களையும் அவை மனித சமூகத்திற்கு பயன்படும் பாங்கினையும் பற்றிக் கூறுவதே இன்றைய கோட்பாடு. ஒரு நாட்டின் அல்லது பிரதேசத்தின் இனம், மொழி, சாதி, சமய வேறுபாடு களுக்கிடையில் ஒற்றுமையைக் காணுமாறு படைக்கப்படும் வரலாறே என்னென்றும் ஏற்றமுற நிலைத்து நிற்கும்.

கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரை இந்த மண்ணுக்கென்று புறம்பான சக்திகளினால் சேதமடையாத பண்பாட்டுச் சொந்தக் காரர்கள் இன்னும் இருக்கவேசெய்கின்றார்கள். அவர்களை முதலில் நாம் தேடிச் செல்லவேண்டியுள்ளது. மிக நீண்டகாலம் தொடர் இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்துவரும் மரபுவழிப்பட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகளை எந்தவித சேதமுமின்றி வரலாற்றுப் பெருமையுடன் பாதுகாத்துவைத்திருப்பவர்கள் அவர்களே. அத்தோடு இந்தத் திசையில் இதுவரை நடந்துள்ள முயற்சிகளையும் மறு பரிசீலனை செய்யவேண்டிய கடப்பாடும் நமக்குரியதே. எனினும் அதற்காக இங்கே கடந்த கால வரலாற்றை புனிதம் மிக்கது எனக் கருதி அது கெட்டுப்போய்விடக் கூடாது எனும் எண்ணத்தில் அதனைக் கட்டிக் காப்பாற்றும் நோக்கம் எதுவும் நம்மிடம் இல்லை. ஆனாலும் அக்காலத்தை எதிர்காலத்தின் ஒரு கூறாகக் கருதி அதனைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டிய கட்டாயக் கடப்பாடு இங்கே அவசியமாகின்றது. மேலும் இங்கே நிகழ்கால வரலாற்றை முதல்தர முக்கியத்துவம் மிக்கதாகவும் நாம் கருதவில்லை. வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக மட்டுமே அதனை நாம் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றில் அதனது ஆட்சியதிகாரம், நிருவாகச் செயல்பாடு என்பவற்றிற்கும் மேலாக அதன் சமூகக் கட்டமைப்பின் சிறப்பியல்புகளே தனித்துவம் மிக்கவையாக மேலோங்கியிருக்கின்றன என்பதனை யாரும் மறுத்துரைக்கமுடியாது.

தளம்பல் தன்மையற்றதும் ஒரு நீண்டகால மரபுவழிப்பட்டதுமான சமூகத்தாளமே இதன் தனித்தன்மையெனலாம். அத்தோடு இதன் சமூக வரலாற்றினை மையப்படுத்தியதாகவே ஆட்சி அதிகாரங்களும் நிருவாகச்செயல்பாடுகளும் பண்பாட்டு அம்சங்கள் மற்றும் ஏனைய வழக்காறுகளும் நிலைகொள்வதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

தமிழர், முஸ்லிம்கள், சிங்களவர் எனும் மூவின் மக்களதும் நீண்டகால பாரம்பரியத்திற்குரியதான இப்பிரதேசத்தின் சமூக வரலாற்றினை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் நிலையில் சங்கிலித் தொடர்போன்ற ஒரு இறுக்கமான பிணைப்பினை நம்மால் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். இச் சமூக வரலாற்றாய்வானது பின்வரும் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியமானதாகும்.

01. திருகோணமலையும் அதன் வட பிரதேசமும்
02. வெருகல் வரையான திருகோணமலைத் தென்பிரதேசம்
03. இன்றைய மட்டக்களப்பு அம்பாறை ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய மட்டக்களப்புப் பிரதேசம்

திருகோணமலையும் அதன் வட பிரதேசமும் சமூகவியல் கூறுகளில் வட இலங்கையின் (யாழ்ப்பாணம்) தாக்கத்தினையும் திருகோணமலைத் தென் பிரதேசம் மட்டக்களப்பின் தாக்கத்தினையும் உள்வாங்கியிருப்பதனை சமூகவியலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்வர். மட்டக்களப்பு வரலாற்றில் இயக்கர், நாகர் ஆகிய இனக் குழுமங்களுடன் பண்டைய தமிழகச் சமூகங்களும் சிங்கர், வங்கர், கலிங்கர் ஆகிய ஏனைய இனக் குழுமங்களும் அரேபியக் குலங்களும் பிணைந்துகிடப்பதை ஆய்வுகளில் நம்மால் நிலை நிறுத்தமுடியும். தமிழர்களது வரலாற்றில் மாத்திரமன்றி நீண்டகால மரபுவழிப்பட்ட வாழ்ந்து வருகின்ற பண்டைய மட்டக்களப்புப் மாநிலமாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற மகியன்கணை, வீந்தனை, மொனறாகலை (முப்பனை), அம்பாறை, உகனை, பொத்துவில், மகாஓயா போன்ற பிரதேசங்கள் சார்ந்த சிங்கள மக்களது சமூக வரலாற்றிலும் இத்தன்மையை அவதானிக்கமுடியும். இங்குள்ள முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரையில் இப்பிரதேசத்தின் தமிழர் சமூகங்களையும் அவர்களையும் என்றோமே வரலாறு அன்னியப்படுத்தமுடியாது. இதன் காரணமாகவேதான் 1950 வரையான ஒரு நீண்ட காலத்தே மட்டக்களப்புச் சமூகத் தளம் எந்தவித தளம்பல் தன்மையுமின்றி ஒன்றையொன்று இறுக்கமாக்கி கைகோர்த்து நின்றமை வெளிப்படுகின்றது.

அரை நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டு மட்டக்களப்பின் ஒரு பகுதியாகவிருந்த மன்னம்பிட்டிப் பிரதேசத்தினுடைய சமூகத்தளத்தில் கி.பி 1070 வரை சோழ அரசின் தளபதியாகவிருந்து பின்னர் சோழரைப் போரில் வெற்றிகொண்ட விஜயபாகுவால் அவனது தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டு- சிறப்பான ஆட்சிக்கு உறுதுணைபுரிந்தவனும் விஜயபாகுவால் மாத்தளை தென் பிரதேசத்தின்(கம்பஹாசிய பற்று) அம்பனையில் சுமார் 1100 ஏக்கர் நிலக்கொடை வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவனும் தமிழகத்தின் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு சிறப்பிப்பவனுமான குலசூரியத் தரையன் எனும் குலசூரியனுடைய பரம்பரையினர் முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களாக விளங்கியமை வரலாற்றுப் பதிவாகவேயுள்ளது. இதில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பம்சம் யாதெனில் அக்காலகட்டத்தே குலசூரியனுக்கு நிலக்கொடையாகக் கிடைத்த காணியில் குடியேறிய மன்னம்பிட்டி தமிழ் சமூகத்தினர் காலப்போக்கில் சிங்கள சமூகத்தினராக மாற்றமுற்று இன்று குலசூரிய வம்சம் எனும் குலப்பெயரைக் கொண்டுருப்பதுவும் நமது ஆய்வின் வெளிப்பாடாக அமைவதே. 1960க்குப் பின்னர் மட்டக்களப்பிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்டு பொலநறுவையுடன் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரலாற்றினையுடைய சோழர்காலத் தமிழ்க் கிராமங்களான மன்னன்பிட்டி, தம்பன்கடவை, சமணன்பிட்டி, முத்துக்கல், சொருவில், திரிகோணமடு, கருப்பளை, கண்டாக்காடு, கல்லூர், பிள்ளையாரடி போன்றவையும் இதே நகர்த்தலுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டிருப்பதை நம்மால் இன்று அவதானிக்கமுடியும்.

கி.பி 1800 வரை முக்குகர் வரலாறு குறிப்பிடும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத் தமிழர்களாக விளங்கி அவர்களது வாழிடங்கள் வேறு மாவட்டங்களுடன் இணைக்கப்பட்டபின்னர் சிங்கள சமூகத்துடன் பிணைப்புற்று அதன்பின் தமிழ்பேசும் சிங்களராகி இன்று சிங்கள மக்களாவே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற தமிழர்களின் தழும்புகளை கதிர்காமம், கட்டகாமம், முப்பனை (மொனறாகலை), அத்திமலை, தமணை, உகனை, மகாஓயா, புல்லுமலை போன்ற இடங்களில் இன்னும் அவதானிக்கமுடிகின்றது.

நமது முன்னோரின் வரலாறு மிக்க சுவர்சியமானது. இப்பிரதேசத்தினுடைய வேரின் விழுதுகளை ஏனைய பிரதேசங்களில் நாம் கண்டறிய முற்படுகல்போல இங்கு இன்று

வேராகிவிட்ட விழுதுகளின் வேர்களையும் நாம் கண்டறிய முற்படவேண்டும். இதில் பயனுள்ள ஒரு சம்பவத்தினை உங்களுடன் நான் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்.

2006ல் சென்னை வேளச்சேரிப் பகுதியில் தொடர்மாடி விடுதியொன்றில் நான் தங்கியிருந்தேன். அதனை ஒரிசாவைச் சேர்ந்த மோகன்சிங் முண்டா என்பவர் நடாத்திக்கொண்டிருந்தார். அவர் முண்டா இனத்தைச் சேர்ந்தவர். முண்டா இனம் பண்டைய கலிங்கத்தின் பழமை மிக்க உயர்ந்த சமூகம் என அவரால் விரிவாக அறிந்து கொள்ளமுடிந்ததும் இதனடிப்படையில் ஒரிசாவின் ஏனைய ஆதிவாசிகள் தொடர்பில் எனது தேடல் இடம்பெற்றது. அங்குள்ள பதினைந்துவரையான திராவிட மொழிபேசிய பண்டைய உயர் சமூகத்தினரான ஆதிவாசிகளில் முண்டாவுடன் சம்பா, பாலி, பண்டாரி போன்ற சமூகத்தினர் இடம்பெற்றிருப்பது என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது. பின்னர் இது ஒரு சமூக ஆய்வினுக்கும் வித்தாக அமைந்தது. இதன்மூலம் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் பல கிராமங்களில் நீண்டகால வழக்கிலிருந்த போடிப் பெயர்களில் முண்டாப் போடி, சம்பாப் போடி, பாலிப் போடி, பண்டாரிப் போடி போன்ற பெயர்கள் பண்டைய கலிங்க நாட்டுச் சமூகங்களின் பிணைப்பினை வலுப்படுத்துவதைக் காணமுடிந்தது. இதேபோன்ற தன்மையினை பண்டைத் தமிழகத்தோடும்(தமிழ் நாடு, கேரளம்) நம்மால் இணைத்துப்பார்க்க முடியும்.

தமிழ்பேசும் இனம் மிகுதியாக வாழுகின்ற வடகிழக்கில் கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரை வரலாற்று ஆய்வானது ஒரு முழுமை நிலையை எட்ட நீண்டகாலம் தேவைப்படவே செய்யும். எனினும் வட இலங்கையின் (யாழ்ப்பாணம்) வரலாற்று ஆய்வுகள் மிக வேகமாக முன்னோக்கிச் செல்வதை இன்று நம்மால் அவதானிக்கமுடிகின்றது. இதற்கான காரணம் அத்துறை சார்ந்த அப்பிரதேசக் கல்விமான்கள் உள்நாட்டிலும்சரி வெளி நாடுகளிலும்சரி மிகுந்த கரிசனையோடு அதில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளமையே. கிழக்கைப் பொறுத்தவரை அவ்வாறு குறிப்பிட்டிருச் சொல்லத்தக்கவர்களாக இன்றுவரை யாரையும் அடையாளப்படுத்தமுடியவில்லை. எனினும் ஆர்வம் மிக்க ஒரு சிலர் முடிந்தவரை தங்கள் பங்களிப்பினை நல்கிக்கொண்டிருப்பதால் ஒரு அறிமுக நிலையிலாவது நம்மை நாம் நிலை நிறுத்திக்கொள்ள முடிகின்றது.

2008ல் கல்முனையில் நடைபெற்ற கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விழாவின் ஆய்வரங்கில் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியம் எனும் தலைப்பில் உரையாற்றும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அதன்பேராக உருக்கொண்ட கிழக்கிலங்கைக்கான தெளிவான வரலாறு ஒன்று எழுதப்படவேண்டுமென்ற மன உறுத்தலின் வெளிப்பாடே இந்நூல். தகவல்களைச் சேகரிக்கத் தக்க ஆவணங்களை முதல்தடவையாக நாமிங்கு பட்டியலிடுகின்றோம். அனைத்தும் நமது கைக்குக் கிடைத்துவிட்டதாக நாமிங்கு பெருமைப்படமுடியாதெனினும் துணிந்துகொண்டு இதில் காலூன்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியிருப்பதாகவே நான் நம்புகின்றேன். இதனை நான்தான் பயன்படுத்தவேண்டும் எனும் அவசியம் இங்கு எழவில்லை. இப்புனிதமானதும் முக்கியத்துவம் மிக்கதுமான கைங்கரியத்தில் இம் மண்ணை நேசிக்கின்ற ஆர்வம் மிக்கவர்கள் அனைவருமே கைகோர்க்கவேண்டுமெனும் பேரவாவே என்னிடம் இப்போதும் மேலோங்கி நிற்கின்றது.

என்னைப் பொறுத்தவரை வரலாற்றுத் துறையில் நான் ஒரு துறைசார்ந்த கல்விமானோ அன்றோல் ஆய்வாளனோ அல்ல. அதனைத் தேடிக் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் முதிர்நிலை மாணவன் என வேண்டுமானால் கூறலாம். எனது பள்ளிக் காலம் முதல்கொண்டு கவிதைத் தளைக்குள் கட்டுண்டு கிடந்தவன். காலச் சூழல் இதற்குள் என்னை தூக்கிப்போட்டுவிட்டுள்ளதாகவே கருதவேண்டும். கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக இலங்கையிலும் தமிழகம், கேரளம் (சேரம்) மற்றும் ஒரிசாவிலும் (கலிங்கம்) நான் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் எதிர்பார்த்த பலனைத் தந்தேயுள்ளன. தமிழக வன்னியரும் ஈழத்து வன்னியரும், மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம், மலையாள நாரும் மட்டக்களப்பும் போன்ற நூல்கள் இவற்றின் வெளிப்பாடே. இதன் பிரதிபலிப்பால் மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம் நூலுக்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாண விருது கிடைத்தது. தொடர்ந்து மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவைசிறந்த ஆய்வாளனாகக் கருதி விருதளித்துக் கௌரவித்தது. 2010ல் ஆய்வு இலக்கியத்திற்கான கலாபூஷணம் விருதினையும் அதனோடு கிழக்கு மாகாண முதல்வர் விருதினையும் மண்முனை கலாசாரப் பேரவையின் ஆய்வுக்கான தேனகக் கலைச்சுடர் விருதினையும் பெறமுடிந்தது. மேலும் உலகின் சிறந்த இணையத்தளமான விக்கிப்பீடியா (wikipedia) இலங்கையின் தலைசிறந்த முதல்

பத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களில் ஒருவராக என்னை அடையாளப்படுத்தியுமுள்ளது. இவையெல்லாம் ஒரு உந்துதல் எனக் கருதி மகிழ்ச்சி கொள்ளலாமே தவிர நமது பணியில் நாமின்னும் சிறப்பிடத்தை எட்டவில்லை என்பதனை ஒப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும். எதுவானாலும் நம்மால் முடிந்தவரை நாம் ஒன்றிணைந்து இதற்காக உழைத்தலே நமது தலையாய கடமையாகும். இந்த நம்பிக்கை வீணாகிவிட்டால் மேலும் பாரிய இடைவெளியை நாம் சந்திக்க நேரலாம். அதற்காக இப்பிரதேசத்தின் வரலாற்றுத் துறையின் ஆர்வலர்கள், ஆய்வாளர்கள், கல்விமான்கள், மாணவர்கள் அனைவருடனும் கைகோர்க்கவே நான் ஆசைப்படுகின்றேன்.

நமது வரலாற்றுத் தேடல்களை இந்த நாட்டோடு மட்டும் மட்டுப்படுத்தமுடியாது. இந்தியா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நமது வரலாற்றுத் தகவல்கள் தேங்கியேயுள்ளன. வெளிநாடுகளில் வாழும் நம் மண்ணின் ஆர்வலர்கள் இப்புனித கைங்கரியத்தில் தங்களது முழு ஒத்துழைப்பினையும் நல்கவேண்டும். கோவா (இந்தியா) ஆவணக் காப்பகம், பிரித்தானியாவின் லண்டன் ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் அங்குள்ள பிரதான நூலகங்கள், போர்த்துக்கல்லின் லிஸ்பன் ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் பிரதான நூலகங்கள், நெதர்லாந்தின் ஹேர்க்ஸுள்ள ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் பிரதான நூலகங்களிலுள்ள கிழக்கிலங்கை பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்களை முழுமையாகச் சேகரித்து உதவ அவர்கள் முன்வரவேண்டும்.

இதுவரை நீண்ட நேரமாக நானுங்களைத் தரித்து வைத்தமைக்காக தயவுசெய்து மன்னியுங்கள். கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்களை உங்களுடன் சேர்ந்து சுவைக்க நானும் வருகின்றேன். நன்றி. வணக்கம்.

கலாபூஷணம் எஸ்.கோபாலசிங்கம்
(கவிக்கோ வெல்லவூர்க் கோபால்)

143/23, எல்லை வீதி,
மட்டக்களப்பு, (இலங்கை)
தொலை பேசி: 0094 65 2229993, 0718938367, 0750584427
e`mail: manuvetha@gmail.com
website: http://vellavoorgopal.weebly.com/

கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள்

இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசம் நீண்டு பரந்த நிலப்பரப்பைக் கொண்டது. தற்போது இது இன்றைய திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களை மட்டுமே கொண்டுள்ளதாக அமையினும் சுமார் நூறு ஆண்டு காலத்தை முன்னோக்கியதான இதன் வரலாற்றுத் தளம் மட்டக்களப்பை மையப்படுத்தி ஊவா வெல்லசைப் பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக மத்திய மலைப் பகுதிகளை நோக்கி விரிவுபட்டு வடக்கே தென்னன்மரவடி தொடக்கம் தெற்கே கட்டகாமம் (கதிர்காமம்) வரையும் பரந்து இலங்கையின் நிலப்பரப்பில் சுமார் கால்பங்கினைக் கொண்டதாகவும் விளங்கியது.

ஆங்கிலேய ஆட்சியில் மகாதேசாதிபதியாக (Governor General) பணியாற்றிய சேர் எட்வேட் வார்ன்ஸ் என்பவரால் 1824ம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்டு 1827ன் நிடுவாக அறிக்கையில் வெளியிடப்பட்ட இலங்கையின் முதலாவது மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் கிழக்கு மாகாணத்தே வாழ்ந்த மக்களில் தொண்ணூற்று நான்கு வீழுக்காட்டினர் தமிழ் மொழி

பேசுபவர்களாகவும் ஐந்து வீழுக்காட்டினர் சிங்கள மொழி பேசுபவர்களாகவும் ஏனைய மொழிகளைப் பேசியோர் ஒரு வீழுக்காட்டினராகவும் இருந்தனர். இதில் இனவாரியாக தமிழர்கள் அறுபத்தியாறு பங்கினராகவும் முஸ்லிம்கள் இருபத்தியெட்டுப் பங்கினராகவும் சிங்களவர்கள் ஐந்து பங்கினராகவும் ஏனைய போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் மற்றும் ஆங்கிலேயர் ஒரு பங்கினராகவும் இருந்துள்ளனர். இந்து, இஸ்லாம், பௌத்தம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய மதங்களின் சமரசத் தன்மையை இன்று கிழக்கிலங்கை கொண்டிருப்பதாக அமையினும் இதன் நீண்டகால வரலாற்றுத் தளம் இந்துப் பண்பாட்டின் வேர்களாலேயே நிலைகொண்டிருந்தது. ஆரியச் சுவடுகள் பதியாத மேற்கத்திய நாகரீகத்தை உள்வாங்காத பண்பாட்டு நிலைக்களமாகத் திகழ்ந்த பூமியாக இதனைச் சிறப்பித்துக் கூற முடியும்.

காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட பௌத்தம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய மதங்களின் படிநிலை வளர்ச்சியானது பெருமளவு விரிவுபட நேர்ந்தபோதும் இது நீண்டகாலமாக தனது கட்டுக்கோப்புக்குள் கட்டிக் காத்துவந்த சமூக சமய சமரசத் தன்மையை மேலும் மேலும் இறுக்கமாக்கவே செய்தது. இப்பிரதேசத் தமிழருடன் இரண்டறக் கலந்து நிலைபதிகளாகிவிட்ட முஸ்லிம் மக்களும் அரேபிய-தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடித்தளத்தின்பால் வளர்ந்தவர்களாகவேயுள்ளனர். நீண்டகாலமரபுவழிப்பட்ட பௌத்த சிங்களவர்களும் தமிழர்களுடன் வேறுபாடற்ற பண்பாட்டுப் பேணுகைக்குள்ளேயே ஒன்றாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இதன் காரணமாகவேதான் நாடு சுதந்திரம் அடையும் வரையான ஒரு நீண்டகாலத்தே கிழக்கிலங்கைச் சமூகங்களுக்கிடையே குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க வகையில் இன, மதப் பூசல்கள் ஏற்பட்டமைக்கான சான்றுகள் எதுவும் இதுவரை பெறப்படவில்லை.

நமக்குக் கிடைக்கின்ற தகவல்களின் அடிப்படையில் கிறிஸ்துவுக்கும் பலநூறு ஆண்டுகள் முற்பட்டதான சிறப்பான வரலாற்றைக் கிழக்கிலங்கை கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. இதன் அடிப்படையில் நமது வரலாற்று இலக்கியங்களைத் தேடிப்பதிவாக்க வேண்டியது நமது பாரிய கடமையாகவேயுள்ளது.

ஆரம்ப நிலைப்பட்ட இத் தேடலானது முழுமையானது எனக் கருதமுடியாதுபோனாலும் அதனை நோக்கிய ஒரு சிறப்புப் பயணமாக இதனை நிச்சயப்படுத்தமுடியும். கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களைப் பின்வரும் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தலாம்.

01. கல்வெட்டுப் பாடல்கள்,செப்பேடுகள், ஏனைய சாசனங்கள்

02.மான்மியங்கள்,சமய இலக்கியங்கள்

03. மரபுவழி வழக்காறுகள் ~ சட்டங்கள்

04. பிற்பட்ட காலத்தே வெளிவந்த நூல்கள், வெளியீடுகள்

05. பிற வரலாற்று ஆவணங்கள்

கல்வெட்டுப்பாடல்கள்,செப்பேடுகள், ஏனைய சாசனங்கள்:

இன்று நமக்குக் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுப் பாடல்களில் அனேகமானவை கல்லிலோ செப்புப் பட்டயங்களிலோ செதுக்கப்பட்டவையல்ல. நமது முன்னோரால் வாய் மொழியாக வளர்ந்து பின்னர் ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டு காலம் காலமாக கட்டிக்காக்கப்பட்டு வந்தவையே அவை. மேலும் இதில் செப்பேடுகளாகக் குறிக்கப்படுகின்ற திருகோணமலை பெரியவழமைப் பத்திச் செப்பேடு காணாமல் போய்விட்டதாகச் சொல்லப்படுவதோடு அதில் கோணேசர் ஆலயத்தின் நிருவாக முறைமைகளும் சமூக வழமைகளும் உள்ளடங்கியிருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

சீர்பாத குலத்துடன் தொடர்புபட்டதான வீரமுனைச் செப்பேடு, திருகோணமலைச் செப்பேடு மற்றும் துறைநீலாவணைச் செப்பேடு போன்றவையும் சம்மாந்துறைச் செப்பேடும் நமது நேரடிப் பார்வைக்குக் கிடைக்காதுபோனாலும் அவற்றில் முன்னையதில் கண்டிமன்னனின் வீரமுனை நிலக்கொடை பற்றியும் சம்மாந்துறைச் செப்பேட்டில் பிராமணனுக்கு நிலக்கொடை அளித்தமைபற்றியும் தகவல்கள் பெறப்படுகின்றன. மேலும் அருள் செல்வநாயகம் எழுதி 1982ல் வெளிவந்த சீர்பாதகுல வரலாறு எனும் நூலில் செப்பேட்டுப் பாடல்கள் என சீர்பாதகுலத்தின் வரலாறு கூறும் பாடல்கள் பலவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் கிழக்கின் பல ஆலயங்களின் நடைமுறை தொடர்பாகவும் சமூக வழக்காறுகள் தொடர்பாகவும் செப்புப் பட்டயங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தமை பற்றிப்

பொதுவாகப் பேசப்பட்டாலும் அவை பற்றிய தெளிவினை எட்டமுடியாதுள்ளமைக்கு இப்பிரதேசத்தில் இதுவரை அகழ்வாய்வுகளோ அன்றோல் கல்வெட்டாய்வுகளோ முறையாக மேற்கொள்ளாமைமே முக்கிய காரணமாகின்றது. எனினும் பின்வருபனவற்றை நமக்குக் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டு இலக்கியங்களாக முக்கியப்படுத்தமுடியும்.

கோணேசர் கல்வெட்டு
கந்தளாய்க் கல்வெட்டு
குச்சுவளிக் கல்வெட்டு
திரியாய்க் கல்வெட்டு
பழமோட்டைச் சாசனம்
பிரடரிக் கோட்டைச் சாசனம்
கங்குவேலிக் கல்வெட்டு
குளக்கோட்டன் திருப்பணிக் கல்வெட்டு
தொழும்பர் கல்வெட்டு (திருகோணமலைப் பிரதேசம்)
பெரியவழமைப் பத்ததிச் செப்பேடு (திருகோணமலை)
திருக்கோவில் கல்வெட்டுச் சாசனம்
புவனேசர் திருக்கோவில் கல்வெட்டு
பெரிய கல்வெட்டு
சீர்பாதர் கல்வெட்டு
மாகோன் கல்வெட்டு
பரவணிக் கல்வெட்டு
சாதிக்கல்வெட்டு
சாதித் தெய்வக் கல்வெட்டு
போடி கல்வெட்டு
பங்கு கூறும் கல்வெட்டு
குலவிருதுக்கல்வெட்டு
கும்பவரிசைக் கல்வெட்டு
ஆசாரிகள் கல்வெட்டு
சிறைக்குடிகள் கல்வெட்டு (மட்டக்களப்புப் பிரதேசம்)
முக்குலத்தார் சிறை வகுத்த கல்வெட்டு
பாலநகைக் கல்வெட்டு (பாணமை)
தாதன் கல்வெட்டு

என்பவையே அவை.

இதில் திருகோணமலையின் தொழும்பர் கல்வெட்டும் மட்டக்களப்பின் சிறைக்குடிகள் கல்வெட்டும் ஒத்ததன்மை கொண்டவையாகும். கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் தவிர்த்த

ஏனையவை யாரால் எழுதப்பட்டவை என்பன குறித்துச் சரியாகக் கண்டறிய முடியவில்லை. கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் குளக்கோட்டு மன்னனின் வேண்டுகோளின் பேரில் கவிராஜர் என்பவரால் பாடப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இக் குளக்கோட்டு மன்னன் எக்காலம் சார்ந்தவன் என்பது ஆய்வுக்குரியதாகும்.

கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள், கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, குச்சுவளிக் கல்வெட்டு, திரியாய்க் கல்வெட்டு, பிரடரிக் கோட்டைச் சாசனம், பழமோட்டைச் சாசனம் போன்றவை திருகோணமலையுடனும் திருக்கோணேஸ்வரத்துடன் தொடர்புபட்டவை. பழமோட்டைச்சாசனம்கி.பி 11ம் நூற்றாண்டுக் குரியதாகும். இதன்மூலம் கந்தளாயின் சோழராட்சிக்காலப் பெயர் விஜயராச சதுர்வேத மங்கலம் எனவும் கந்தளாய் சிவன் ஆலயம் விஜயராச ஈஸ்வரம் எனவும் அறியமுடிகின்றது. அத்தோடு கிழக்கிலங்கையில் குளக்கோட்டு மன்னனின் திருப்பணிகள், மக்கள் சேவை, நீதி நிருவாகம் என்பனகுறித்து அறிந்துகொள்ளவும் திருக்கோணமலைப் பிரதேசத்தில் அப்போதிருந்த சமூகக் கட்டமைப்பு மற்றும் வாழ்விடங்கள் தொடர்பிலும் பல காத்திரமான தகவல்களைப் பெற நமக்குப் பெருமளவு உதவுகின்றன. மேலும் கங்குவேலி எனும் கரையையப்பதிக் கல்வெட்டுக் குறித்த தகவல்களும் பெறப் படுகின்றன. இது இங்குள்ள சிவாலயத்திற்கு குளக்கோட்டன் செய்த திருப்பணிகள் குறித்துக் கூறுவதாக அமையும். 1786ல் திருகோணமலையில் கடமையாற்றிய ஆங்கில அதிகாரி ஜே.பி.வான்சன்டின்தனது நாட்குறிப்பில் இது பற்றி எழுதியிருப்பதாகவும் அறியவருகின்றது.

குளக்கோட்டன் திருப்பணிக் கல்வெட்டுப் பாடலான,

சீர்மேவு இலங்கைபதி வாழ்வுதரு செல்வமும் சிவனோய் மிகுசமயமும்
செப்புதற் கரிதான மாணிக்க கங்கையும் செகமேவு கதிரமலையும்
ஏர்பெறும் தென்கயிலை வாழ்கோணலிங்கம் மேன்மைதான்

தோன்றிலிங்கம்

வெற்றிபுனை மயூர சித்திரசங் காரவேல் வெள்ளைநா வற்பதியதாம்
பேர்பேறும் தென்திருக் கோயில்சிவாலயம் சிவபூசை தேவாரமும்
செய்முறைக ளென்றென்றும் நீழி காலமும் தேசம் தளம்பாமலும்

ஏர்பெருகு பரிதிசூல ராசன் குளக்கோட்டன் எவ்வுலகு முய்வதாக
எழுக்கோபுரம் கோவில் தொழுவார் தினம்தேட எங்கெங்கும்

மீயற்றினாரே

எனும் பாடல் மூலம் திருகோணமலை தொடக்கம் மாணிக்க
கங்கை வரையான அன்றைய கிழக்கிலங்கையின் முதன்மைபெற்ற
ஆலயங்களாய்த் திகழ்ந்த திருக்கோணேஸ்வரம், வெருகல்,
தான்தோன்றிச்சரம், கோவில் போரதீவு, திருக்கோவில், கதிர்காமம்,
கதிரைமலை ஆகிய ஏழு ஆலயங்களுடன் அவனது பணிகள்
தொடர்புபட்டுள்ளமை தெரிகின்றது.

ஆரம்பத்தில் கவிராஜரால் செப்பேட்டில் எழுதப்பட்டதாகச்
சொல்லப்படுகின்ற கோணேசர் கல்வெட்டு தொடர்பில்
குளக்கோட்டன் எனும் மன்னனால் கோணேசர் ஆலயப் பணிகள்
மேற்கொள்ளப்பட்டதான அதன் காலம் குறித்து மிகுந்த
அவதானத்துடன் கூடிய ஆய்வு அவசியமாகின்றது.

திருந்து கலிபிறந்து ஐஞ்ஞாற் றெருபத்துடன் இரண்டாண்டு
சென்றபின்... எனும் குளக்கோட்டன் திருப்பணி செய்த காலம்
என்பது கி.மு 2500 ஐக்குறிப்பதாக அமையும். இதுகுறித்த ஆய்வுகளில்
குளமும் கோட்டமும் கட்டிய மன்னர்கள் குளக்கோட்டன் எனப்
பட்டனவெனவும் கோணேஸ்வரத்தை முதன்முதலில்
நிர்மாணித்தவன் கி.மு 2500க்கு முற்பட்டவனான குளக்கோட்டன்
எனும் சேரன் எனவும் சொல்லப்படுகின்றது. பிற்பட்ட காலத்தே
கலிங்கமாகோன் ஆட்சிக்காலமான கி.பி 13ம் நூற்றாண்டில் அவனின்
உபமன்னனாக குளக்கோட்டன் எனும் பெயரில் திருகோணமலைப்
பிரதேசத்தை ஆட்சிசெய்த மன்னன் மிகச் சிறந்த
பணியாற்றியவனாக வரலாற்றில் கிலாகித்துப் பேசப்படுகின்றான்.
அதேபோல் மிகப் பிற்பட்ட காலமான கி.பி 1600 வாக்கில்
வாழ்ந்தவனாகச் சொல்லப்படுகின்ற குளக்கோட்டு மகாராசா பற்று
பண்டிதர் சோ.இளமுருகனார் எழுதிய ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம்
குறிப்பிடுகின்றது.

யாழ்ப்பாணம் காரைநகரில் எழுநிலைக் கோபுரத்துடன் கூடிய
ஐயனார் கோயில்குளக்கோட்டு மகாராசாவினால் கட்டப்பட்ட

தாகவும் காரைநகரில் அவரின் அரண்மனை அமைந்திருந்த இடம்
இராசாவின் வளவு என இன்றும் அழைக்கப்படுதலாகவும் கலிபிறந்து
4703ல் இவ்வாலயக் குடமுழுக்கு அம் மன்னனால்
நிறைவேற்றப்பட்டதாகவும் அது விரித்துக் கூறும். எனினும்
இவற்றைவிடவும் அவை கூறும் தகவல்களை கவனத்தில்கொள்வதே
இங்கு பொருத்தமானதாக அமையும். கோணேசர் கல்வெட்டுப்
பாடல்கள் வெளிப்படுத்தும் தகவல்களின் அடிப்படையில் அவை கி.பி
13ம் நூற்றாண்டுக்குரியதெனக் கொள்ளப் போதிய காரணங்கள்
தென்படுவதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். கோணேசர்
கல்வெட்டுப் பாடல்கள் தொடர்பில் பலர் விரிவான ஆய்வுகளை
மேற்கொண்டுள்ளனர். பண்டிதர் இ.வடிவேல் நீண்டகாலமாக
இதுதொடர்பில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டவர். வரலாற்றுப்
பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்களை
மிகத் துல்லியமாகத் தனது ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியிருக்கின்றார்.
இவ்வறிஞர்களது கருத்துக்களில் சில அம்சங்களையாவது
மேலோட்டமாகப் பார்ப்பது இப்பாடல்களை விளங்கிக்கொள்ளத்
துணைபுரிவதாக அமையும்.

திருகோணமலைப் பிரதேசத்தின் நான்கு குறுநிலப் பிரிவுகளான
திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று, தம்பலகாமம் பற்று,
கொட்டியாரம் பற்று ஆகிய வன்னிமைப் பிரிவுகளின்
தலைமைத்துவத்திற்குரிய வெவ்வேறு வம்சங்களைச் சார்ந்த
வன்னிபங்களின் விபரங்களை கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள்
நமக்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. திருகோணமலை வன்னிபங்கள்
பூபாலக்கட்டு என்னுமிடத்திலுள்ள மாளிகையில் வாழ்ந்திருந்
தமையை அது குறிப்பிடும். தனியுண்ணாப் பூபால வன்னிபங்கள்
முப்பத்தியிருவர் தொடர்பில் அதன் வெளிப்பாடு அமையும். தொடக்க
கால வன்னிபங்களான திருகோணமலை வன்னிபம் மற்றும்
கட்டுக்குளம் வன்னிபம் இரண்டையும்குளக்கோட்டனே நியமித்ததாக
கல்வெட்டுப் பாடல் குறிப்பிடுவதோடு வன்னிபங்களின் தோற்றம்
என்பது கோணேசர் கோயில் பரிபாலனத்தின் அம்சமாகவே
அமையும் என்பது கல்வெட்டின் கோட்பாடு எனலாம்.

வன்னிமையின் உற்பத்தி மற்றும் அதிகாரம் தொடர்பிலும்
இப்பாடல்களின் வெளிப்பாடு தெரிகின்றது. வன்னிமையின்
தோற்றம், வன்னிபம் பேணவேண்டிய ஒழுக்கநெறி, நீதி பரிபாலனத்

துறையில் வன்னிபத்திற்குரிய அதிகாரம், கோணைநாதர் கோயில் தொடர்பாக வன்னிபத்திற்குரிய கடமைகள் எனும் நான்கு விடயங்கள் இப்பாடல்களில் மிக முக்கியத்துவம் பெற்றவை. கோயில் கடமையாளர்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்துவதற்கும் அவர்களிடையே ஏற்படுகின்ற பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதையும் முக்கியமாகக்கொண்டே வன்னிபம் உருவாக்கப்பட்டதென்ற கருத்தும் இப்பாடல்களில் வெளிப்படவேசெய்கின்றது.

வன்னிபங்களின் நீதி பரிபாலனம் என்பது அக்கால கட்டத்தே மிக முக்கியப்படுத்தப்பட்டதாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. தனிப்பட்ட கோபதாபங்களுக்கு இடமளியாத தன்மையில் மனு நீதியாக அது அமையவேண்டும். ஆசாரசீலராக, பிறன் மனை நாடாதவராக, மாற்றான் மனையாளைத் தாயாக மதிப்பவராக, பொய் பேசாதவராக, பழிவாங்கும் குணம் அற்றவராக, உண்மையை ஆராய்ந்தறிப்பவராக, எளியோரிடத்தில் கருணைகொண்டவராக வன்னிபங்கள் கடமையாற்ற வேண்டுமென்பது கல்வெட்டுப் பாடல்களில் வலியுறுத்தப்பட்டவையாகும்.

கோணேசர் ஆலயத்தில் நடனப் பெண்டிர் பணியாற்றிய தகவல்களையும் வரிப்பத்தர் எனும் பிரிவினர் தங்களது கோவில் கடமைகளுடன் நடனப் பெண்டிருக்கான பாடல்களைப் பாடி வாத்தியக் கருவிகளை இசைப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தமையையும் இப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வரிப்பத்தர் எனும் பிரிவினரை குளக்கோட்டனே காரைக் காலிலிருந்து கொண்டு வந்தான் எனவும் இவர்களில் ஐந்து குடியினருக்கு பண்டாரத்தார் எனும் பட்டம் வழங்கப்பட்டிருந்த தெனவும் இவர்கள் கோவில் விக்கிரகங்களின் பட்டாடை அலங்காரங்களை மாற்றவும் பூசைக்கு வேண்டிய மலர் மற்றும் இலைகளைக் கொய்துவரவும் விளக்கேற்றல், பாத்திரங்களை மினுக்குதல், நெல்குற்றுதல், விறகு சேகரித்தல், சந்தணம் அரைத்தல், சுண்ணம் இடித்தல், கொடியேற்றுதல் போன்ற கடமைகளை மேற்கொள்ளவும் இவர்கள் கடமைப்பட்டிருந்தனர் எனவும் இப்பாடல்களால் தெரியவருகின்றது.

மேலும், குளக்கோட்டனால் அல்லைக்குளம், வெண்டரசன்குளம், கந்தளாய்க்குளம் என்பவை கட்டப்பட்டதாகவும் அதன் மூலம் 2700 அவணம் (சுமார் 8400 ஏக்கர்) நெல் விதைக்கத்தக்க நிலத்தில்

பாசனம் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவும் அதற்காக மருங்கூர், காரைக்கால், திருநெல்வேலி, மதுரை போன்ற தமிழ் நாட்டின் சில பகுதிகளிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட மக்கள் கட்டுக்குளம் பற்று, கொட்டியாபுரம் பற்று, தம்பலகாமம் பற்று ஆகிய பகுதிகளில் குடியேற்றப்பட்டு அவர்களுக்கான கடமைகள் வகுக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. அத்தோடு இம் மக்களில் ஒரு சாரார் கோணேசர் ஆலயத்தின் தொண்டூழியர்களாகவும் இன்னொரு சாரார் மக்களின் தொண்டூழியர்களாகவும் நியமிக்கப்பட்டு அவர்களின் வாழ்வா தாரத்திற்கு பாசனக் காணிகள் பரம்பரைச் செய்கை எனும் உரிமை வழியில் வழங்கப்பட்டுள்ளமையும் தெரிகின்றது. அத்தோடு அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் என்னென்ன சமூகக் கட்டமைப்புக்குள் உள்வாங்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதனையும் இப்பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது.

பொதுவாகப் பார்த்தால் கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் மூலம் கி.பி 13ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் அதனைத் தொடர்ந்த போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சிக்காலம் வரையான ஒரு நீண்ட காலத்தின் திருகோணமலைப் பிரதேச ஆட்சியதிகாரம், நிருவாகக் கட்டமைப்பு, அதன் சமூக வரலாறு மற்றும் வழக்காறுகளை தேடுதல் செய்யவும் ஆய்வுப்படுத்தவும் வாய்ப்பேற்படும் என நம்பலாம்.

திருக்கோணமலை பிரதரிக் கோட்டை கற்சாசனம் தொடர்பில் பலர் தங்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதன் காலம் குறித்து சரியான தெளிவினை எட்டமுடியாதபோதானாலும் சொல்லப்படுகின்ற கருத்துக்கள் வரலாற்றுத் தகவலுக்குள் உள்வாங்க ஏதுவாகவேயுள்ளன. 13ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குரியதான தமிழகத்தின் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டில் புவனேக வீரபாண்டியன் திருகோணமலையில் இரு கயல் சின்னங்களைப் பொறித்தான் எனவும் திருக்கோணேஸ் வரத்திற்குரிய நிலங்களை இறையிலி (வரியற்ற) நிலங்களாகப் ஆக்கினான் எனவும் சொல்லப்படுகின்ற வாசகங்களின் எழுத்தமைவும் பிரதரிக் கோட்டைச் சாசனத்தின் எழுத்தமைவும் ஒரேமாதிரியாகவுள்ளதெனும் கருத்தின் அடிப்படையில் இதனைப் 13ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கருதுவாருமுள்ளார். இதில் பின்வரும் எழுத்துக்களே தென்படுகின்றன.

னனேகுளகாடமுட்டு...ருப்பணியை....னனேபறங்கி...
ககவேமனை... னபிரணணா ...னயயற்ற ... தேவைத ... ண..
கன.. எனினும் இதில் வரும் பறங்கி என்னும் சொற்பிரயோகம்
தமிழக வரலாற்றில் கி.பி 16ம் நூற்றாண்டையொட்டியதாக
அமைவதாலும் இந்திய கல்வெட்டியலாளர் எச்.கிருஷ்ணசாஸ்திரியின்
கருத்தின் அடிப்படையிலும் இச்சாசனம் கி.பி 16ம்
நூற்றாண்டுக்குரியதாகவே கொள்ளப்படத்தக்கதாகின்றது.

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டும் திருப்பணியைப்
பின்னே பறங்கி பிடிக்கவே - மன்னாகேள்
பூனைக்கண் செங்கண் புகைக்கண்ணன் ஆண்டபின்
தானே வருகாய் வீரும்

இதில் விடுபட்டுக்கிடக்கின்ற எழுத்துக்களை இணைத்து
தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை சிலர் வெவ்வேறு விதமாக
வெளிப்படுத்தியிருப்பினும் செவிவழிச் செய்திகளைத் தகவல்களாகக்
கொண்டுள்ள திருகோணமலை மக்களில் பெரும்பாலோர் மேற்படிப்
பாடலையே முக்கியப் படுத்திவருகின்றனர். யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்
பண்ணையைச் சேர்ந்த பண்டிதர் நெ.வை.செல்லையா இதனை
பின்வருமாறு எழுதியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டும் திருப்பணியை
பின்னே பறங்கி பிடிக்கவே - மன்னவபின்
பொண்ணா ததனை யியற்றவழித் தேவைத்து
எண்ணாரே பின்னர சர்கள்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் தென்பகுதியிலமைந்த
திருக்கோவிலில் காணப்படும் 13ம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதான இரு
கற்சாசனங்களும் விஜயபாசு எனும் சிறப்புப் பெயரினைக்கொண்ட
கலிங்க மாகோனாள் பொறிக்கப்பட்டவை என்பது வரலாறு. இதில்
துண்டுக் கல்வெட்டு அழிந்துவிட்டநிலையில் தென்படுகின்றது.
திருக்கோவில் ஆலயத்திற்கு மாகோனாள் வழங்கப்பட்ட நிவந்தங்கள்
தொடர்பில்இதன்வெளிப்பாடு அமைவதாகக் கருதப்படுகின்றது. துண்
கல்வெட்டின் ஒரு புறம் ஸ்ரீ சங்கரபோதி வர்மரெனம்
திரிபுவனசக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விஜயபாசு தேவர்க்கு ஆண்டு
பத்தாவதில் தைமாதம் இருபது... மறுபக்கத்தில் சிவனான சங்கரக்
கோவிஷங்கு கொடுத்த ..லில் இந்தத் தர்மத்திற்கு அசிதம்

செய்தாணாகில் கெங்கைக் கரையில் காராம் பகவைக் கொன்ற
பாவத்தை கொள்ளக் கடவராகவும்...எனவும் துண்டுக் கல்வெட்டில்
ஸ்ரீமத் சங்கரபோதி வர்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகளான
சிவஞான சங்கரிகள் ஸ்ரீ விஜயபாசு தேவருக்கு யாண்டு பத்தில்
தை மாதத்தில் திருக்கோயில் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயிலுக்கு
கிழக்கு கடல் மேற்கு தலை.. ஏனைய எழுத்துக்கள் அழிந்துபோன
நிலையிலும் உள்ளன.

புவனேசர் திருக்கோயில் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் கலியுகவருடம்
3130ல் (கி.பி 16ம் நூற்றாண்டு) புவனேய கயபாசு எனும் சிறப்புப் பெயர்
பூண்ட சோழ இளவரசன் நாகர் ஆட்சிக் காலம் தொடக்கம்
நாகர்முனை சுப்பிரமணியர் ஆலயமென்று அழைக்கப்பட்ட
திருக்கோவில் ஆலயத்தை தரிசிக்கவேண்டி வந்தபோது
அவ்வாலயத்திற்கு அவன் செய்த பணிகளையும் அப்பிரதேசத்தின்
வயல் நிலங்களுக்கு அவனால் உருவாக்கப்பட்ட பாசன
வசதிகளையும் இந்தியாவிலிருந்து அவனால் வருவிக்கப்பட்ட
மக்களின் குடியேற்றம் பற்றியும் குறிப்பிடுவதாக அமையும். இவன்
சைவ வைஷ்ணவ வழிபாடுகளை ஊக்குவித்தமையும் இதனால்
தெரியவருகின்றது.

பெரிய கல்வெட்டுப்பாடல்கள் கலிவருடம் 3018க்குரியதாக (கி.பி
16ம் நூற்றாண்டு) கூறப்படுகின்றது. இப் பாடல்கள் பாரத நாட்டின்
ஆட்சிமுறை தொடர்பிலும் அன்றைய நான்கு வர்ண சாதியமைப்பின்
உருவாக்கம் பற்றியும் இரணாசலன் என்னும் கலிங்கனின் ஈழ
வருகை, மட்டக்களப்பில் குழுநிலை ஆதிக்கத்திலிருந்த திமிலரை
தாக்கியழித்து வெருகலுக்கப்பால் துரத்தியமை, கலிங்கனிடம் திறை
செலுத்தக்கோரிய சிங்க மரபனுடன் சமாதானம்செய்து
இலங்கையைப் பன்னிரண்டாகப் பிரித்து மட்டக்களப்பை
படையாட்சியரிடமும் திருக்கோணமலையை இயக்கர் வழிவந்த
திமிலரிடமும் மணற்றிடர் (யாழ்ப்பாணம்) மற்றும் மண்ணாறு
(மன்னார் முல்லைத்தீவு) பகுதிகளை குருகுல வம்சத்தினருக்கும்
பட்டம் கட்டி ஏனைய பகுதிகளை சிங்க மரபினருக்கு
கையளித்தபின்னர் கலிங்கன் நாடு திரும்பியமை பற்றியும் விரித்துக்
கூறுவதாக அமையும்.

சீர்பாதர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் கி.பி 8ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது 9ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக் குரியதாகவே கருதப்படுகின்றது. இவற்றின்மூலம் யாழ்ப்பாணத்தை (கந்தரோடை) இருக்கையாக்கி ஆட்சிபுரிந்த கலிங்கனான வாலசிங்கன் சோழ இளவரசி சீர்பாத தேவியை மணம்செய்து திரும்பியபோது சோழநாட்டின் பழையாறை, திருவொற்றியூர், பெருந்துறை, கட்டுமாவடி போன்ற இடங்களிலிருந்து சிந்தன், படையன், காங்கேயன், காலதேவன் மற்றும் கண்ணப்பமுதலி, முத்துநாயக்கன் செட்டி, சதாசிவச் செட்டி, சந்திரசேகர ஐயங்கார், அச்சுத ஐயங்கார் போன்ற சிலரை அழைத்துவந்ததாகவும் அவர்கள் பின்னர் வீரமுனையில் குடியேற்றப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகின்றது. அவர்களின் சந்ததியினரே பின்னர் சீர்பாதர் என்ற பெயரைப் பெற்றதாக அறிகின்றோம்.

கலிங்க மாகோன் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றில் சிறப்பிடம் வகிப்பவன். அவனது சமய சமூகப் பணிகள் என்றும் பெருமையாகப் பேசப்பட்டதக்கவை. சிவவழிபாட்டினையே தனது உயிர்மூச்சாகக் கொண்டிருந்தவன். அதனால் பௌத்தத்திற்கும் வைஷ்ணவத்திற்கும் எதிரானவனாகச் சித்தரிக்கப்பட்டவன். கிழக்கில் அவனால் உருவாக்கப்பட்ட நிருவாகக் கட்டமைப்புகளையும் சமூக நெறிமுறைகளையும் சிவ ஆலயங்களின் வளர்ச்சிக்காக அவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கருமங்களையும் வெளிப்படுத்துபவையாக அமைந்தவையே மாகோன் கல்வெட்டுப் பாடல்கள். அவனால் வகுக்கப்பட்ட வன்னிப் முறைமைகள் கிழக்கின் நிருவாகச் செயல்பாட்டிற்கு பெரிதும் உதவியிருப்பதோடு அவ்வன்னிமைப் பிரிவுகள் சுமார் 800 ஆண்டுகளை எட்டிய நிலையிலும் பிரதேசப் பிரிவுகளாக நிலைபெற்றுள்ளமையைப் பார்க்கின்றோம்.

ஆலயக் கடமைகளை முறையாக மேற்கொள்ளவேண்டி அரணாழியத்தை அகக்கடமை புறக்கடமை என வகுத்தும் அதற்குரியவர்களை வரையறை செய்தும் தொண்டீழியம் புரிபவர்களுக்கான கடமைகளை வரிசைப்படுத்தியதாகவும் மாகோன் அரணாழியம் வகுத்த கல்வெட்டுப் பாடல்கள் அமைகின்றன.

சில ஏடுகளில் தென்படும் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் கலிங்க மாகோனுடன் தொடர்புபட்டதாக சாதியியல், ஆலயவியல் (குளிக் கல்வெட்டுமுறை) என்ற தலைப்புகளைக் கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். ஆலய அகக் கடமைகளை கோவிலார் (பொன்னாச்சி குடியினர்) என்ற சாதியினரும் புறக் கடமைகளை வேளாளரும் ஏனைய சமூகத்தினர் ஆலயத்திற்கான பிற கடமைகளை மேற்கொள்வதும் முக்கியப்படுத்தப்பட்டமை இவற்றின் வெளிப்பாடாகத் தெரிகின்றது.

சொல்லரிய வீளக்கேற்றல் பூ வெடுத்தல்
தூசகற்றல் சாணமிடல் துணி வீளக்கல்
நல்லமலர் மாலைகட்டல் மேள மீட்டல்
நற்சந் தணமரைத்தல் நெல்லுக்குற்றல்

துல்லியமாய் வளர்ச்சிவிகை ஏந்திச் செல்லல்
தூளிகட்டல் அமுதுவைத்தல் முதன்மைப் பார்ப்பான்
வல்லபதம் நீர்வார்த்தல் அகத்தில் கொண்டு
வரியுமென்று மாகோனும் வகுத்துப் பின்னும்
என இக் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் தொடரும்.

கிழக்குச் சமூகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஏழேழ் குடிகளாக t F j s s i k i a சாதிக் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் விபரிக்கும். இதன் சிறப்பியல்பு மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் தனித்துவம் மிக்கதாக இன்றும் நிலைபெறவே செய்கின்றது. ஆலய நடைமுறைகள் மற்றும் பொது நிகழ்வுகளில் ஒன்றையொன்று இணைத்துக்கொண்டு செயல்படும் இறுக்கமற்ற தன்மைகொண்ட கிழக்கின் சமூகத்தளத்தில் திருமண சம்பந்த நடைமுறைகளில் பொதுவாக சமூகக் கட்டமைப்பைப் பேணுவது இறுக்கமான தன்மையைக் கொண்டிருப்பினும் அது ஏனைய சமூகங்களுடன் பகைமை நோக்கைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்நடைமுறைகள் ஒரு சம்பிரதாயமாகவும் கட்டுக்கோப்பாகவும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டமைக்கு இக் கல்வெட்டுப் பாடல்களின் ஒழுங்கு முறையும் சிறப்பியல்புமே காரணமாக அமையும். மேலும் இப் பிரதேசத்தே இன்றுவரை சமூக நடைமுறையாகவுள்ள ஒரே குடிவழியில் திருமண சம்பந்தம் இடம்பெறுக்கூடாது எனும் கட்டுப்பாடானது அறிவுபூர்வமான

செயல்பாடாகவே கருதப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டுப் பாடல்கள் கலி 4280 (கி.பி.180) வாக்கில் எழுதப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படும் அவை கலிங்க மாகோன் காலமான 126க்கு பிற்பட்ட நடைமுறையைக் கொண்டிருப்பதால் வாய்மொழியிலிருந்து பிற்பட்ட காலத்திலேயே எழுத்துருப்பெற்றவை எனக் கருதலாம்.

கலிங்கநாட்டுத் திருமண முறைமைகளும் பொதுவாக இத்தன்மை சார்ந்தவையாகவேயுள்ளன. இன்றும் நடைமுறையி் லிருக்கும் பண்டைய கலிங்கமான ஒரிசாவின் திருமணச் சட்டத்தில் திருமணம் செய்யும் ஆணும் பெண்ணும் எவ்வழி சார்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்பது வரையறை செய்யப்பட்டேயுள்ளது. அதில் ஒரே தாய்வழி (குடிவழி) அனுமதிக்கப்படவில்லை. மேலும் இதில், பொதுவாக மட்டக்களப்பில் பெறப்படும் கல்வெட்டுப்பாடல்களின் கலிவருடக் கணிப்புகள் கிறிஸ்து வருடத்துடன் ஒப்பிடும்பொழுது முப்பது தொடக்கம் அறுபத்தைந்து வருடங்கள் வரையான வேறுபாட்டினைக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடியும்.

சாதித் தெய்வக் கல்வெட்டில் ஒவ்வொரு சாதியினரின் வழிபடு கடவுளாக தெய்வங்கள் வகுக்கப்பட்டமை மரபுவழி வந்தவையாகவே தென்படுகின்றது.

உழவருக்குச் சிவனாம் உடுகருக்கு மாரியம்மன்
நழுவருக்கு வயிரவனாம் நாடார்க்கு கண்ணகியாம்
தொழுவருக்குப் பிதுராம் தொண்டருக்கு வேலவராம்
மழவருக்கு வீரபத்திரன் மறையோர்க்கு நான்முகனே
வேந்தருக்கு மாலாம் வேடருக்கு கன்னிகளாம்
ஏந்துபணி செய்வோருக்கு காளியாம்
நேர்ந்திடையர்க் கிந்திரனாம் நேர்சிறைக்கு
பாந்தமுடன் பாண்டியனும் புகுத்து வைத்தான்.

என்பதாக அப்பாடல்கள் அமையும்.

எனினும் இதனைக் கட்டாயநிலைப்பட்டதெனக் கூறுவது இப்பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை பொருத்தமற்றதே.

கிழக்கிலங்கையின் தேசநிலைப்பட்ட திருப்படைக் கோவில்கள் என்ற வரிசைக்குள் வரும் ஆலயங்களும் இன்னும் புகழ்பெற்று விளங்கும் பழமைவாய்ந்த ஆலயங்களுமான திருகோணமலைக் கோணேஸ்வரம், தம்பலகாமம் ஆதி கோண நாயகர் ஆலயம், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம், சிற்றாண்டி சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம், மட்டக்களப்பு மாமாங்கேஸ்வரம், கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றிச்சரம், கோவில்போரதீவு சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம், மண்டூர் கந்தசுவாமி ஆலயம், உகந்தை முருகன் ஆலயம், திருக்கோவில் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம் போன்றவை பல்வேறு சமூகங்களின் ஒருங்கிணைந்த பங்களிப்பினூடாக சிறப்பிக்கப்பட்டுவருவதை இன்றும் நம்மால் அவதானிக்கமுடியும். எனினும் சாதித் தெய்வக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் தெய்வங்கள் தொழில்முறை சார்ந்த சில சமூகங்களின் முக்கிய வழிபாட்டில் இன்றும் இருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இதனை உற்றுநோக்குகின்ற போது இப்பிரதேச மக்கள் தங்கள் தங்கள் சமூகத் தனித்துவத்தைப் பேணிய நிலையிலும் தேசநிலைப்பட்ட சமூகத் தளத்துளும் தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டவர்கள் என்பது புலனாகின்றது.

மட்டக்களப்பிற்குரித்தான பேரடி கல்வெட்டு கி.பி 18ம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதாக அமையினும் அதன் வெளிப்பாடு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொண்டதாகவே தென்படுகின்றது. இதனை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும்போது 16ம் நூற்றாண்டு முதலான பல வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் இதன் நேரடியான மற்றும் மறைமுகமான வெளிப்பாடுகளாகத் தென்படுவது தெரியவரும். கி.பி 126 முதல் சுமார் 40 ஆண்டுகள் பொலநறுவையை (புலத்திநகர் - தோப்பாவை) இருக்கையாக்கி இலங்கையின் பெருநிலப்பரப்பை ஆட்சிசெய்த மாகோனுக்குப் பிறகு தனக்கென ஒரு தனியான ஆட்சி அமைப்பினை மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் கொண்டிருக்கவில்லையெனினும் அதன் நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் ஒரு மேலாதிக்கத் தன்மை புலப்படுவதாகக் கருதமுடியவில்லை. வன்னிமைச் சிற்றரசு முறைமையே இங்கு தொடர்ந்திருக்கவேண்டும் என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

கி.பி 16ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோப்பாவையை தலைமையிடமாகக் கொண்டு திக்கதிபனாக நியமிக்கப்பட்ட

மாருதசேனன் எனும் கவிங்கனை கண்டியரசின் பிரதிநிதியாக கோற்றான், மண்முனை, மட்டக்களப்பு, உன்னரசுகிரியை கட்டகாமம் வரையான பெருநிலப் பரப்பை பரிபாலனம் செய்தவனாகின்றான். இவன் கண்டியைப் பகைத்துக்கொண்டு பிரதேச நிலமைப் போடிகளின் உதவியுடன் தனி இராச்சியத்தை உருவாக்கிக் கொண்டவன். இவனை முன்னிறுத்தியும் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தலைமைப்போடியாக நியமிக்கப்பட்ட காலிங்காகுடி அருமைக்குட்டிப் போடியை தொடர்புறுத்தியும் எழுதப்பட்டதாகவே போடி கல்வெட்டு அமைகின்றது.

1530ம் ஆண்டிலிருந்து 1542ம் ஆண்டுவரை கத்தோலிக்க மதப் பாத்திரியார் சைமாவே கோயம்ப்பரா அவரது தலைமைக்கு மட்டக்களப்பு தொடர்பாக எழுதிய கடிதங்கள், அக்காலத்தே திருக்கோவில் மற்றும் அக்கரைப்பற்று சித்திவிநாயகர் ஆலய பரிபாலனம் தொடர்பில் பெறப்படும் தகவல்கள் (கூட்டக்குறிப்புகள்) மற்றும் மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திர ஏடுகளிலிருந்து பெறப்படும் தகவல்கள் போன்றவை இதற்குப் பக்கச் சான்றாக அமைவதையும் பார்க்கலாம். பங்குடாவெளி நிலமை கண்ணாப்போடியென்றும் பங்குடாவெளிக் கண்ணனென்றும் மட்டக்களப்பின் மன்னனென்றும் குறிப்பிடப்படும் இவனை ஒரு சிறந்த ஆட்சியாளனாகவே போடி கல்வெட்டுச் சித்தரிக்கின்றது.

போர்த்துக் கீசர் பற்றிய விரிவான தகவல்களும் கோட்டை அரசோடு அவர்களுக்கிருந்த தொடர்பும் மண்ணாறு (மன்னார்) மற்றும் மணற்றிடர் (யாழ்ப்பாணம்) ஆகியவற்றை அக்காலத்தே அவர்கள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த செய்திகளும் இக்கல்வெட்டுப் பாடல்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் இக் கல்வெட்டுப் பாடல்களின் பின்னணியில் பொதுவாக அறியப்படாத பல வரலாற்று உண்மைகள் வெளிவருவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். 1622 அளவில் கிழக்கிலங்கை போர்த்துக்கீசர் வசம் வந்தாலும் அதற்கும் சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே போர்த்துக்கீசப் பாத்திரியாரின் தொடர்பு ஏற்பட்டிருப்பது தெளிவாகின்றது. வட இலங்கையிலும் இதே தன்மை வெளிப்படுவதை ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி (1918) குறிப்பிடுகின்றது.

கி.பி 1530 அளவில் விமலதருமனின் ஆட்சிக்கு முன்னரேயே கிறிஸ்தவப் பாத்திரியார் மட்டக்களப்பில் நிலைகொண்டுள்ளனர். அவர்களின் ஆரம்பகால கண்டித் தொடர்பும் மட்டக்களப்பை மையப்படுத்தியே அமைந்திருக்கின்றது. பாத்திரியார் கோயம்ப்பரா எழுதிய கடிதங்களில் மட்டக்களப்பு தனி இராச்சியமாக இருப்பதையும் மட்டக்களப்பு மன்னனைத் தான் சந்தித்திருப்பதாகவும் கோட்டை ராச்சியத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள பீரங்கிபோன்ற உதவிகளைச் செய்யுமாறு போர்த்துக்கல் மன்னனிடம் கோருவதாகவும் அதற்கு பண்டமாற்றாக கப்பல் கட்டுவதற்கான வேண்டிய மரங்களை தரவுள்ளதாவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை கூறும் கோட்டையின் அரசு வாரிசான தர்மபாலன் ஞானஸ்நானம் பெற்றதுவும் பெரிது படுத்தப்படாதுள்ள யாழ்ப்பாண சங்கிலியின் பட்டத்து இளவரசன் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவி சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டதுவும் பின்னர் அவனின் இரண்டாவது மகனும் சகோதரியின் மகனும் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவியதோடு தமிழகத்தின் கோயம்புத்தாருக்கு தப்பியோடியதும் உண்மை வரலாறாக உள்ளதைப் போலவே இங்கு கண்ணாப்போடியின் பங்குடாவெளி இரண்டாம் மனைவியின் மகன் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவியதற்கு வாய்மொழிச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இதன் காரணமாகவேதான் திருக்கோவில் மற்றும் அக்கரைப்பற்று ஆலய பரிபாலனத்தின் தலைமைத்துவம் காலிங்காகுடி கண்ணாப்போடியிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு அவனது முதல் மனைவியின் மகனான பணிக்கனார்குடி எதிர்மன்னசிங்கனிடம் கைமாறியதாக தகவல்படுத்தப்படுகின்றது.

இதுவே பங்குடாவெளி நிலமை கண்ணாப்போடியின் மனைவினை மற்றும் பிற ஏதுக்கள் காரணமாக அவரின் தலைமைத்துவத்தை திருக்கோவில் ஆலய பரிபாலனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாதென கூட்ட அறிக்கையில் குறிப்பிடக் காரணமாயமைந்ததெனத் தெரிகின்றது.

மண்முனைப் பகுதிக்கு தலைமைப் போடியாக நியமிக்கப்பட்ட அருமைக்குட்டிப் போடியின் சிறப்பான சேவைகளும் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுவதைப் பார்க்கலாம். தென்னிந்தியாவின் திருச்சிராப் பள்ளியிலிருந்து கல்விமான்கள் வருவிக்கப்பட்டு அம்பிளாந்துறையில் கல்விச்சேவையினை மேற்கொண்ட தகவல்களும் இதில்குறிப்பிடப்படுகின்றன. முற்கு சமூகம் பற்றியும் கலிங்ககுலம் பற்றியும் இதில் சிறப்பிக்கப்படுவதையும் காணமுடியும். எனினும் மட்டக்களப்பின் தென்பகுதிக்கு தலைமைப் போடியாக நியமிக்கப்பட்ட பணிக்கனார்குடி கந்தப்போடி பற்றி இக்கல்வெட்டுப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படாமை காலிங்கா குடியினரை மாத்திரம் முன்னிறுத்தும் செயல்போல் தென்படுவது அவதானிக்கத்தக்கதே.

பங்கு கூறும் கல்வெட்டு பொதுவாக திருப்படை ஆலயங்களின் திருவிழா முடிவுற்றதும் நாட்டின் அரசினையும் பிரதேசத் தலைமைத்துவங்களையும் முக்கிய சமூகங்களையும் கௌரவிக்கும் நிகழ்வாகவே அமைகின்றது. இங்கே பெரிய திருவாசல் (கைலயங்கிரி), வேதம் (பிரம்மன்), நம்பி (விஷ்ணு), திருப்பாட்டு (சிவன்), சரியை சன்யாசம் (கிரியை), என வழிபாட்டியலுக்கு முதன்மையளித்தபின் இப்பிரதேசச் சமூகங்களைக் கௌரவித்தல் இடம்பெறுகின்றது.

இதில் 36 பாடல்கள் தென்படுகின்றன. இப்பாடல்கள் பொதுவாக தர்க்கரீதியான கேள்விகளையும் பதில்களையும் கொண்டமைவன. இவற்றின் வெளிப்பாடு யாதெனில் இப்பிரதேசத்திற்குரிய முக்கிய சமூகங்களின் சிறப்பியல்புகளை முன்னிறுத்துவதே. இதில் தேசமென்பது இப்பிரதேசத் தலைமைத்துவ அதிகாரத்தில் முதன்மை பெறுபவர்களான கலிங்கரைக் குறிப்பதாக அமையும். வன்னிமை என்பது படையாட்சி வன்னியரைக் குறிப்பதாக அமையும். கிழக்குப் பிரதேசம் நிருவாகக் கட்டமைப்பில் ஒரு நீண்ட காலம் வன்னிமைப் பாரம்பரியத்திற்கு உட்பட்டிருந்ததென்பது அறியப்பட்டதொன்றாகும். இவ்வாறே முன்னிடுபெற்ற சமூகங்களான ஆதிசூரு, கலிங்கவேளாளர், வணிகர், பணிக்கனாருடியார், உலகிப்போடி குடியார், தனஞ்சனா குடியார், இராமநாட்டு வேடர், வவுனியா வேளாளர், கண்டிநிலமை, கதிரை வேடப்பெண், மலையாள முக்குவர்,

மாவலி இடையர், அயோத்தி மறவர் எனத் தங்கள் தங்கள் வரலாற்று ரீதியான பண்டைய இடங்களையும் சிறப்பியல்புகளையும் பிரதேசப் பங்களிப்பினையும் மற்றையோர் அறியும்படி வெளிப்படுத்தி வெள்ளைத்துணியால் மூடப்பட்ட முட்டியினை வாங்கிச் சமூகச் சிறப்பினைப் பெறுவர். இந்நடைமுறையானது கலி 4738ல் (கி.பி 1638) ஆரம்பமானதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனினும் இக்கல்வெட்டுப் பாடல்களை முதன்முதலில் ஏட்டில் எழுத்துருக்கொடுத்தவர் கோட்டைக்கட்டு- வட்டிபட்டி எனுமிடத்தைச்சேர்ந்த காலிங்காருலம் சித்தம்பலம் மாணிக்கம்பிள்ளை எனவும் எழுதிய நாள் கலி 4950 இடப மாதம் 22ம் திகதி (22.05.1849) எனவும் அறியவருகின்றது.

குலவிருதக் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் இங்குள்ள சமூகங்களின் சிறப்பியல்புகளை வெளிப்படுத்துபவை. இவ்விருதுகள் பாண்டிய மன்னனால் வழங்கப்பட்டவை என பாடல்களின் இறுதியில் குறிப்பிடப்படினும் அவன் யாரென்பதை அறியமுடியவில்லை. எனினும் இப்பிரதேச மக்கள் இவற்றை நீண்டகாலமாக தங்கள் கால்நடைகளுக்கு குறியடையாளங்களாக இட்டேவருகின்றனர். சில இடங்களில் மரண வீடுகளில் கட்டப்படும் பாடைகளிலும் சிறிய தடிகள் மற்றும் குருத்தோலைகளைக்கொண்டு குலவிருதை அமைப்பதுவும் குலவிருதை சீலையில் வரைந்து கொடியாகப் பறக்கவிடுவதுவும் வழக்கமாக இருந்துவந்துள்ளது.

தோணி கரையார்க்கு தொப்பி துலுக்கருக்கு
காணியுழு மேழிகழி காராளருக்கு
நாணி வில்லம்பு நாட்டிலுள்ள வேடுவர்க்கு
எழுத்தாணிகழி முற்குகர்க்கு
கமலமலர் கோயிலார்க்கு கைச்சங்கு பண்டாரப் பிள்ளைக்கு
திமிலருக்கு பால்முட்டி சேணியர்க்கு நூலச்சு
அமலருக்கு தேர்க்கொடியாம் அம்பட்டருக்கு கத்தரிக்கோல்
விமலருக்கு மத்து வேதியர்க்கு பூணூலாம்
வண்ணார்க்கு கல்லு வாணிபர்க்கு செக்கு
சுண்ணாம்புகரு கடையர்க்கு கூடை
மன்னருக்கு செங்கோல் வள்ளுவர்க்கு மேளம்
பண்ணும் குசவருக்கு கும்பகுடம் இன்னும்

தட்டார்க்கு குறடு சாணார்க்கு கத்தி
செட்டிசுலத்தார்க்கு சேரும் தராசுபடி
இட்டமுடன் எச்சிறைக்கும் எல்லாம் விருதாசுமெனப்
பட்டயமே கட்டிவைத்தான் பாண்டிய மன்னனுமே.
என்பதுவே அப்பாடல்கள்.

கும்பவரிசைக் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் வரிசை செய்யும் முறைகளைக் கொண்டனவாகும். இந்நடைமுறை நீண்டகாலப் பாரம்பரியமிக்க - மரபுவழிப்பட்ட ஒரு கலாசாரப் பேணுகையாகவே கிழக்குவாழ் தமிழர்களிடம் இருந்துவந்துள்ளது. சேரத்தின் பண்டைய கலாசாரமாக ஆய்வுகளில் நிலைநிறுத்தப்படும் இந்நடைமுறை யாரால் இங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது என அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாதுபோனாலும் மலையமான் எனும் சேரமன்னனே இதனை அறிமுகம் செய்தவனாகக் கருதப்படுகின்றான். நூறுபாடல் அடிகளை இக் கல்வெட்டு கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. மரண நிகழ்விலும் திருமண வைபவத்திலும் பூப்புநீராட்டு விழாவிலும் இந்நடைமுறை கைக்கொள்ளப்படுகின்றது. வீட்டின் முன்புறக் கூரையில் தட்டி கட்டி மாவிலை, தேங்காய், பூக்கள் கொண்ட செம்பினாலான கூரைமுடி எனும் நிறைகுடங்களை வரிசை வரிசையாக வைத்து அவற்றைச் சீலை கொய்து வளைந்து பின்னர் மேலிருந்து கீழாக முன் கதவுக்கு நேராக இருபக்கமும் சீலை தொங்கவிட்டு அதன்முன் குத்துவிளக்குடன் கூடிய தென்னம்பாளையைக் கொண்ட இரு நிறை குடங்கள் வைத்து நிலபாவாடை விரித்து சிறைக்குடிகளைக் கொண்டு கடமைகளைச் செய்தவே இதன் நடைமுறைகளாகும்.

கூரை முடிகள் முற்குகரில் குடிகளுக்கும் ஏனையோரில் சாதிகளுக்குமேன வேறுபடும். கலிங்ககுலத்தவருக்கு பதின்மூன்றும் உலகிப்போடி குலத்தவருக்கு பதினொன்றும் படையாட்சி குலத்தவருக்கு ஒன்பதும் பணிக்கனார் குடியினருக்கு ஒன்பதும் கோபிகுடி, பெத்தான்குடி, கச்சிலார்குடி மற்றும் வேளாளருக்கு ஏழும் ஏனைய பதினெட்டுச் சிறைக் குடிகளுக்கும் மூன்றுமேன இதன் ஆரம்ப நடைமுறை அமைந்திருந்தபோதும் பிற்பட்ட காலத்தில் இந்நடைமுறையானது மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டதுடன் இடத்துக்கிடம் இவ்வெண்ணிக்கை வேறுபடவும் செய்ததை

அவதானிக்கமுடியும். போரதீவுப் பகுதியில் கலிங்க குலத்தினர் இருபத்தியொரு வரிசையினையும் படையாட்சி குலத்தினர் பத்தொன்பது வரிசையினையும் பணிக்கனார்குடியினர் பத்தொன்பது வரிசையினையும் பெறுகின்ற அதே வேளையில் மட்டக்களப்பின் தென்பிரதேசமான நீலாவணை தொடக்கம் பாணமை வரையான தமிழர் கிராமங்களில் பணிக்கனார் குடியினரே அதிக எண்ணிக்கையிலான இருபத்தியொரு வரிசையினைப் பெறுகின்றனர். இது அப்பகுதியில் ஆலய நடைமுறைகள் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகளில் அவர்களுக்கிருக்கின்ற முன்னீட்டின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்தது எனலாம்.

ஆசாரிகள் கல்வெட்டு கட்டிடக் கலை, சிற்பக் கலை, ஓவியக் கலை என்பவற்றோடு தங்கம், பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு ஆகிய நுட்பமும் அழகும் மிக்க கைவினைத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் ஆசாரி சமூகத்தின் தொழில் முறைகளை நிர்ணயித்தும் அவற்றின் முக்கியத்துவம் குறித்தும் வெளிப்படுத்துவதாக அமையும். இதில் இடம்பெறுகின்ற பத்துப் பாடல்களும் உலககுரு, சித்திரகுரு, அர்ச்சனாதங்குரு, வேதகுரு, அத்திவர்ம வேதகுரு ஆகியோரை ஐவகை ஆசாரிமாராக வெளிப்படுத்தி அவர்களது குலப்பிரிவினரால் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய பணிகள் குறித்து விரித்துரைப்பதை அறியமுடியும்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திற்கான சிறைக்குடிகள் கல்வெட்டும் முக்குலத்தார் சிறை வகுத்த கல்வெட்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டவை. மாதுலர், பண்டாரம், பண்டாரப் பிள்ளைகள், குசவர், கொல்லர், இடையர், முதலிகள், வாணியர், சாணார், நம்பிகள், வண்ணார், அம்பட்டர், பள்ளர், பறையர், கோவியர், தவசிகள், கடையர் ஆகியோரையே இவை சிறைக்குடிகளாகக் குறிப்பிடும். இவர்களுக்கான கடமைகளை சேரன் மலையமான் வகுத்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

மாதுலர் அமுது சமைக்கவும் பண்டாரம் சந்தனம் தாம்பூலம் பகிரவும் பண்டாரப் பிள்ளைகள் வீடு, வீதி சுத்தம் செய்வதுடன் வீதி அதிகாரம் பண்ணவும் குசவர் மட்பாண்டங்களை வழங்கவும்

கொல்லர் கோடரி, கத்தி, மண்வெட்டி போன்ற இரும்பாயுதங்களை வழங்கவும் இடையர் பால், தயிர், நெய் போன்றவற்றை வழங்கவும் முதலிகள் சீலை, நூல், தீபச்சீலை வழங்கவும் வாணியர் எண்ணெய் வழங்கவும் சாணார் தென்னம்பாளை, குருத்தோலை வழங்கவும் நம்பிகள் தீவட்டி பிடிக்கவும் வண்ணார் துணிகளைச் சலவைசெய்து கொண்டு வரவும் அம்பட்டர் சிகை சவரம் பண்ணவும் பள்ளர் நன்மைக்குப் பாணி கொண்டு வரவும், பறையர் மேளமீட்டவும், தவசிகள் பூமாலை கட்டி பந்தல் மற்றும் விதானங்கள் சோடனை செய்யவும் கடையர் சுண்ணாம்பு கொண்டு வரவும் அவர்களது கடமைகளாக வகுக்கப்பட்டது. இவர்கள் ஆலயக்கடமைகளோடு முதன்மைச் சமூகங்களாகக் கணிக்கப்பட்ட கலிங்க குலம், வன்னிப குலம் (படையாட்சி குலம்), உலகிப்போடி குலம், பணிக்கனார் குலம், வெள்ளாளர் மற்றும் செட்டி குலத்தவர் ஆகியோரின் நன்மை தீமை குறித்த நிகழ்வுகளில் குறிப்பிட்ட கடமைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பது இக்கல்வெட்டுகளில் கட்டாயப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

பாலநகைக் கல்வெட்டு கிழக்கிலங்கையின் பல முக்கிய வரலாற்றுத் தகவல்களுடன் தொடர்புறுத்திப் பேசப்படுகின்ற ஆடக சௌந்தரியைக் குறித்து எழுதப்பட்டதாகும். இதன் காலம் கலி 380ஐ (கி.பி 1ம் நூற்றாண்டு) மையப்படுத்துவதாக அமையினும் ஆடக சௌந்தரியின் வரலாற்றில் அனுராதபுரத்தை இருக்கையாக்கி ஆட்சிசெய்த தெத்தீசன் (கி.பி 261- 275) மற்றும் மகாசேனன் (275 - 302) ஆகியோர் இணைத்துப் பேசப்படுவதாலும் இவள் மகாசேனனைத் திருமணம் புரிந்ததாகச் சொல்லப்படுவதாலும் இக்காலத்தை கி.பி 3ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகவே கொள்ளவேண்டும். இவள் குழந்தைப் பருவத்தில் கலிங்க நாட்டிலிருந்து படகில் வந்ததாகவும் பால வயதில் புன்னகையோடு வந்திறங்கிய இடம் பாலநகை எனப்பட்டதாகவும் அதுவே பாணமையென மருவியதெனவும் பாணமைக்கு பெயர்க்காரணம் சொல்வர்.

ஆடக சௌந்தரி வளர்ந்து உன்னரசுகிரிக்கு இளவரசி ஆக்கப்பட்டபின்னர் அவளது நல்லாட்சியில் செய்த பெரும்பணிகளை

இக்கல்வெட்டுப் பாடல்கள் வியந்துரைக்கின்றன. திருக்கோவில், கொக்கட்டிச் சோலை, தாந்தாமலை, மாமாங்கம் என்பவற்றோடு திருக்கோணேஸ்வரத்துக்கும் பெருந்தொண்டாற்றியவளாக இக்கல்வெட்டு அவளைப் போற்றுகின்றது

இப்பாடல்களின் வெளிப்பாடு பல இடங்களில் 'அதீத கற்பனையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைவதாலும் மிக நீண்டவொரு காலத்தை வாழ்நாளாக ஆடகசௌந்தரிக்கு குறிப்பிடுவதாலும் சௌவழி இலக்கியமாக வளர்ந்து மிகப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே இது எழுத்துருப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

தாதன் கல்வெட்டு தமிழகத்தின் கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த தாதன் என்பவன் தனது குழுவினருடன் பாரதநாட்டில் கலிங்கம், வங்காளம், மத்தியநாடு (மத்தியப் பிரதேசம்), மலையாளம் போன்ற பல்வேறு இடங்களிலும் மகா பாரதக் கதையை மக்கள் மத்தியில் பரப்பும் நோக்குடன் அதை நாடகமாகக் காண்பித்து அதன் பின் இலங்கை வந்து அதைக் கிழக்கில் பரப்பிய வரலாற்றினை முக்கியப்படுத்துவதாகவே அமையும்.

தாதன் திருக்கோவிலைத் தரிசித்தபின்னர் அப்போது கண்டி அரசின் கீழ் பாலநறுவை தொடக்கம் கட்டகாமம் வரையான பிரதேசத்திற்கு ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்த எதிர்மன்னசிங்கனிடம் தனது நோக்கத்தை விபரிப்பதையும் அதனை ஏற்றுக்கொண்ட எதிர்மன்னசிங்கன் பாண்டிருப்பு என்னும் நிழல் நிறைந்த கடலோர நிலப்பரப்பில் பதினெட்டு நாட்கள் திரளான மக்கள் முன்னிலையில் அதனை நிகழ்த்திக்காட்ட ஏற்பாடுகள் செய்துகொடுத்ததாகவும் அதனைக் காண கண்டிமன்னனும் வந்ததாகவும் அதன் வெளிப்பாடு அமையும். இதன் காலம் கி.பி 1640ஐ மையப்படுத்துவதாகும். இதன் பிரதிபலிப்பாக குறித்த இடத்தில் (பாண்டிருப்பில்) முதன்முதலாக துரோபதையம்மன் கோவில் அமைந்ததோடு கிழக்கின் ஏனைய பகுதிகளிலும் இவ்வழிபாடு பரவியமையை வரலாறு பதிவுசெய்துள்ளது.

புராணங்கள், மான்மியங்கள், சமய இலக்கியங்கள்:

புராணங்கள், மான்மியங்கள் மற்றும் சமய இலக்கியங்களாகப் பின்வருபனவற்றைப் பதிவுசெய்யலாம்.

- 1) நான்கு வெவ்வேறு பகுதிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திர ஏடுகள்
- 2) முத்துக்குமாரபிள்ளை எழுதிய திரிகோணாசல புராணம்
- 3) பண்டிதராஜர் எழுதிய தெட்சண கைலாய புராணம்
- 4) வேதவியாசர் எனும்பெயர் கொண்டவரால் பாடப்பட்ட தெட்சண கைலாய மான்மியம்
- 5) ஆறுமுகப்பலவர் எழுதிய திருக்கோணமலை அந்தாதி
- 6) அயிலேசபிள்ளை எழுதிய திருக்கரைசைப்புராணம்
- 7) கி.பி 7ம் நூற்றாண்டுக்குரிய சம்பந்தர் தேவாரம்
- 8) கண்ணகி வழக்குரை காவை
- 9) கண்ணகி காவியங்களும் அகவல்களும்
- 10) கொம்புமுறி, வசந்தன் போன்ற கிராமியப் பாடல்கள்

மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திர ஏடு என்ற பெயரில் நான்கு ஏடுகள் பெறப்பட்டு நூலுருப் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றில் சிற்சில வேறுபாடுகள் தென்படும்பெறும் தகவல்கள் பொதுவாக ஒத்த தன்மையையே கொண்டுள்ளன. இவற்றில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் ஒரு நீண்டகால முழுமையான அரசியல் மற்றும் சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றுத் தகவல்களுடன் சில இடங்களில் தொடர்புடைய திருக்கோணமலை மற்றும் இலங்கையின் வரலாறு தொடர்பில் சிற்சில தகவல்களைக் கொண்டனவாயும் இவ்வேடுகள் உள்ளன.

திருவள ரிலங்கை தன்னில் திகழ்மட்டக்களப்பின் செய்தி
குருபரன் தன்னைப் போற்றிக் கூறுமிச் சரித்திரத்தை
வருபொரு ளாக வாழ்த்தி மானிலத் தெவரு மோத
மருமலர்க் கரத்தான் யானை மாமுகன் காப்பதாமே

எனும் காப்புப் பாடலுடன் மட்டக்களப்பு வரலாறு தொடர்கின்றது. இராவணன் காலத்தின் பின் ஒரு யுகமாக இலங்கை பாழுற்றுக் கிடந்தது எனவும் அதன்பின் கலிபுரந்து 80ல் அத்திபுரத்திலிருந்து இலங்கைக்கு நாகர் வந்த வரலாற்றினையும் பின்னர் கலிங்கத்திலிருந்து விஜயனின் வரவையும் இவை குறிப்பிடும். மட்டக்களப்பினை அது இவ்வாறு விரித்துக் கூறும்.

மட்டக்களப்பு இலங்கையின் ஒரு பகுதி. அது கண்டிக்கு நேர் கிழக்கும் மணற்றிடருக்கு தென்கிழக்குமாகவுள்ளது. இது நூற்றி ஐம்பது மைல் தெற்கு வடக்கும் அறுபது மைல் கிழக்கு மேற்கும் ஆறாயிரத்து எழுநூறு சதுரமைல் விஸ்தாரமும் கொண்டது. இந்த மட்டக்களப்பு நீரவள நிலவளங்களாலும் தீங்கனிச் சோலைகளாலும் செந்நெல் செழித்தோங்கும் களனிகளாலும் உயர்ந்தோங்கும் மாட்சிமை தங்கிய பல நாமங்களால் சூட்டப்பட்டது. இயக்கர், நாகர் நாகமுனையென்றும் மலையாளர் மலையர்க்கு நாரென்றும் வங்கர் மட்டக்களப்பென்றும் கலிங்கர் உன்னரககிரியென்றும் சிங்கர் மண்முனையென்றும் கூறப்பட்ட நாட்டின் விபரங்களை பின்கூறப்படும் மட்டக்களப்புப் புராதன சரித்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறுவோமாகில் கலிங்கர், வங்கர், சிங்கர், மறவர், மறாட்டியர் எனும் அரசர்களின் சந்ததிகள் இந்த நாட்டில் கலிங்கதேசம், வங்கதேசம், சிங்க தேசம், அசோககிரி, சோழநாடு, இராமநாடு, மலையாளம் இவைகளிலிருந்து குடியேறி அரசாண்டு முதன்மைபெற்று சிறைத் தளங்களோடு வாழ்ந்துவந்த சரித்திரங்களையும் கூறவேண்டும். ஏனெனில் இவர்களே மட்டக்களப்பை ஆண்டு வந்தவரென்பதற்கு ஏதொரு ஐயமுமில்லை.

இதன்படி பண்டைய மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் வடக்கே திருக்கோணமலையின் கொட்டியாரப் பற்றுத் தொடக்கம் தெற்கே மாணிக்க கங்கைவரை வியாபித்திருந்தமை தெரிகின்றது.

இவ்வேடுகள் கி.மு 3ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி 1795 வரையான காலப்பகுதியின் ஆட்சியாளர்கள், அவர்களது முக்கிய பணிகள், மக்கள் குடியேற்றங்கள், சமூக வரையறைகள், ஆலய நடைமுறைகள், நிருவாகக் கட்டமைப்புகள் போன்றவற்றை விரிவுபட எடுத்துரைப்பதாகும். எனினும் விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு சில நூறு வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே இயக்கர் மற்றும் நாகர்கள் நாகர்முனையை (திருக்கோவில்) இருக்கையாகக் கி.பி. 1795-ல் செலுத்தியமையும் இதில் பதிவுசெய்யப்பட்டேயுள்ளது. இதில் ஒரு நீண்டகால மட்டக்களப்புப் பெயரானது இன்றைய சம்மாந்துறைப் பகுதியையே குறிப்பதாக அமையும்.

மட்டக்களப்பை தொடக்ககால அரசுப்பிரிவாக முக்கியப்படுத்தும் தன்மையில் அதன் முதல் ஆட்சியாளனாக கூத்திகனையே பூர்வீக சரித்திரம் இனம் காணுகின்றது. இவனை மகாவம்சம் சேரநாட்டினனாகக் குறிப்பிடுவதை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இவன்காலத்தே சேரநாட்டுக் குடியேற்றங்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையையும் மகாவம்சம் விபரிக்கின்றது. இதன்பின் கி.மு 77 வரையான ஒரு நீண்டகாலம் அனுராதபுர ஆட்சியின் கீழ் மட்டக்களப்பு செல்கின்றது.

பின்னர் மீண்டும் நாகமன்னர்களான மாகுல நாகன் மற்றும் சோரநாகன் அனுராதபுரத்தில் தலையெடுக்க அவர்களது ஆட்சியில் மட்டக்களப்பும் செல்கின்றது. இதில் நாகர்கள் விண்டு அணையை (வீந்தனை) இருக்கையாகக் கொண்டு மட்டக்களப்பை அதிகாரம் செலுத்தினர். இக்காலத்தே சிவவழிபாடு பின்தள்ளப்பட்டதால் கலிங்கத்திலிருந்து மீண்டும் ஒரு கலிங்கப் படையெடுப்பு அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றியதோடு மட்டக்களப்பிலும் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்துகின்றது. இக்காலத்தை மட்டக்களப்பின் பூர்வீக ஏடுகள் கி.மு 82 எனக்குறிப்பிடும் இலங்கை வரலாறு அனுராதபுர ஆட்சிமாற்றத்தை கி.மு 81ல் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடுவதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

வீந்தனையில் இடம்பெற்ற போரில் இருபக்கமும் பெருமளவில் உயிர்ச் சேதம் ஏற்பட்டதாகவும் இதன்பின்னர் நாகர் கலிங்கருடன்

இணைந்துகொள்ள இயக்கரது அதிகாரமிக்க இடங்களான மையன்கனை, லக்கலை, கதிர்காமம் ஆகிய இடங்கள் பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் துரத்தப்பட்டதாகவும் பூர்வீக சரித்திரம் கூறுகின்றது. இதை மகாவம்சம் வேறுவிதமாகக் குறிப்பிடுவதைப் பார்க்கலாம். அதாவது புத்தரின் முதல்வரவுச் சம்பந்தமாக அது கூறும்போது போதிமர நிழலில் ஞான நிலையிலிருந்த புத்தருக்கு பௌத்த மதம் பெருவளர்ச்சி யடையக்கூடிய இடம் இலங்கையெனவும் எனவே அங்கு வசித்துவருகின்ற இயக்கரை அப்புறப்படுத்தி அதனைத் தூய்மைப் படுத்த மகாவலி நதிக் கரையிலுள்ள முப்பது மைல் நீளமும் பத்து மைல் அகலமும் கொண்ட மகாநாம தோட்டத்தில் (மையன்கனை) அவர்கள் கூடும் குறிப்பிட்ட நாளில் புத்தர் இலங்கைக்கு வர எண்ணியிருந்தார் எனவும் அது குறிப்பிடும். எது எவ்வாறு அமையினும் இதில் சொல்லப்பட்ட இடங்கள் அன்றைய மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்திருந்தமையும் அங்கே இயக்கர் மற்றும் நாகர் வாழ்ந்திருந்தமையும் இவற்றினால் உறுதியாகின்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து இப்பிரதேச அதிகாரம் படையாட்சித் தலைவனான சிறிகுலன் என்பவனிடம் சென்றதாக பூர்வீக சரித்திரம் குறிப்பிடுகின்றது. சிறிகுலனை ஒரு படைத்தலைவனாகவே கருதவேண்டியுள்ளது. இதன்பின் அவனின் மகனான வாசுரனிடம் அதிகாரம் செல்கின்றது. இவனே முதன்முதலில் மாணிக்க கங்கையிலிருந்து முக்கனார் எனும் வாய்க்காலை வெட்டி வாசுரவட்டைக்கு (வட்டை - வயல்) பாசனத்தை மேற்கொண்டவனாகின்றான். பூமுனைப் பகுதியில் அமைந்த இவ்விடம் இன்று வாசுரவெட்டை எனத்திரிவுபட்டு நிற்கின்றது.

இதன்பின்னர் அதிகாரம் இவனின் மகனான பிரசன்ன சித்துவிடம் கைமாறுவதையும் இக்காலம் கி.பி. 1ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகவும்கொள்ள இவ்வேடுகள் வழிமைத்துக் கொடுக்கின்றன. இதன்பின்னர் திருச்சோழனின் (திருச்சோழன் - திருமாச்சோழன் - திருமாவளவன்) புதல்வி தம்பதிநல்லாளும் கணவன் புவனேசுவரனும் திருக்கோவில் ஆலயத்தை தரிசிக்க வந்ததாகவும் பிரசன்னசித்துவின் வேண்டுகோளின் பேரில் அவர்கள் இங்கு தங்கியிருந்து திருச்சோழனின் உதவியினைப் பெற்று

ஆலயத்தைப் புனரமைத்துக் குடமுழுக்கும் செய்து பிரசன்ன சித்துவீடம் ஒப்படைத்ததாகவும் இந்தவேளையில் தம்பதி நல்லாள் குழந்தைப் பேற்றினை எதிர்பார்த்திருந்தமையால் அவர்களை இங்கு தங்கவைக்க விருப்புற்ற பிரசன்னசித்து மட்டக்களப்பின் தென்பால் வடக்கே மக்கனல் வெட்டுவாய்க் காலையும் தென்பால் மாணிக்க கங்கையினையும் கிழக்கே கடலையும் மேற்கே கடவத்தையையும் எல்லையாகக்கொண்டு உன்னரசுகிரியை உருவாக்கி சோழநாட்டுக் குடிகளையும் வருவித்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. மக்கனல் வெட்டுவாய்க்கால் கோமாரிக்கும் பொத்துவில்லுக்கும் இடையேயானது. இது நீண்டு பரந்த ஏரியாகத் தென்படுவதை இன்று காணலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து மட்டக்களப்பின் ஆட்சியுரிமை பிரசன்னசித்துவின் மகன் தாசனிடம் கைமாற உன்னரசுகிரியின் உரிமை புவகேபாகுவின் மகன் மனுநேயபாகுவீடம் செல்கின்றது. இக்காலத்தே தாசனின் சம்மதத்துடன் மனுநேயபாகு சோழநாட்டுச் சிற்பிகளைக்கொண்டு திருக்கோவிலைபாரிய அளவில் புனரமைத்து அனுராதபுரி, மணற்றிடர் மற்றும் கலிங்கம், வங்கம், சிங்கம், சேரம், சோழம், பாண்டி (இராமநாடு) ஆகிய நாடுகளுக்கும் அழைப்பனுப்பி மிகச் சிறப்பாக குடமுழுக்கு செய்வித்தானெனவும் தகவல்கள் பெறப்படுகின்றன. இதன்போது இவ்வாலயத்திற்கு சங்குமண்கண்டி (சங்கமன்கண்டி) தொடக்கம் தாடகிரி (சாகமத்தின் வடபகுதி) வரை பெரும் பாசன நிலப்பகுதி வழங்கப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது.

இதன்பின்னர் ஆடகசௌந்தரி பற்றிய வரலாறு கூறப்படுகின்றது. இது ஏற்கனவே பாலநகைக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்ட தகவல்களையே ஒப்புவிக்கின்றது. இது ஒரு நீண்டகாலத்தைக் கொண்டிருப்பதால் இக்காலத்தின் தகவல்களைப் பெறமுடியாதுள்ளமையை இது வெளிப்படுத்துவதாக அமையும். இக்காலம் அனுராதபுரியின் ஆட்சிக்காலமாகும்.

கி.பி 3ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உன்னரசுகிரி சிங்ககுமாரனிடம் செல்கின்றது. இவனை ஆடகசௌந்தரியின் மகனாகவே பாலநகைக் கல்வெட்டைப்போல் பூர்வீக வரலாறும்

சித்தரிக்கின்றது. இக்காலத்தே பிரசேது மட்டக்களப்பின் ஆட்சியாளனாக விருக்கின்றான். சிங்ககுமாரனின் நற்பணியால் உகந்தை சிறந்த வழிபாட்டுத்தலமாக மாறுகின்றது. இது பண்டைய காலத்தே இராவணனின் ஒரு வணக்கத் தலமாகத் திகழ்ந்ததென்பது ஐதீகம். இங்கு மலையில் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவிற்கும் பிரமாவிற்கும் மூன்று கோவில்களையும் மலையின் அடிப்பாகத்தே எட்டுத்திக்கிலும் இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருதி, வர்ணன், வாயு, குபேரன், ஈசானியன் ஆகிய திக்குத் தெய்வங்களுக்கு எட்டு கோவில்களையும் சிங்ககுமாரன் கட்டியதாக தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. இராவணனது வழிபாட்டுச் சிறப்பினை நினைவுகூரவேண்டி ஆழப்பூரணையிலும் தொடர்ந்துவரும் அமாவாசை தினத்திலும் அவன் நினைவாக மலையில் தீபமேற்றி வழிபாடு செய்யவேண்டுமென சிங்ககுமாரனே திட்டம்பண்ணியதாகவும் அதில் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

கி.பி 4ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தே மட்டக்களப்பு பிரசேதுவின் மகன் தினசேனனிடமும் உன்னரசுகிரி சிங்ககுமாரனின் மகன் சிறிசிங்கனிடமும் கைமாறுகின்றது. அதன் பின்னர் தினசேனனுக்கு வாரிசு இன்மையால் உன்னரசுகிரியோடுகூடிய மட்டக்களப்பு அனைத்தும் சிறிசிங்கனின் மகன் பானுவின் அதிகாரத்தில் வருகின்றது. இதன்பின்னர் பானுவின் மகன் அமரசேனன் கி.பி 4ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கின்றான். அமரசேனனின் காலத்தில் கம்பரின் இராமர் காதை மட்டக்களப்பில் பரப்பப்பட்டதாக இவ்வேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. கம்பர் காலம் கி.பி 11ம் நூற்றாண்டு என்பதால் இதனை தசதர யாதகக் கதையாகக் கருத இடமுண்டு. இக்காலத்தே தமிழ் நாட்டில் இக்கதை உலாவியமை அங்குள்ள வரலாறுகளில் பதிவாகியுள்ளமையும் அக்காலத்தே இராமநாதபுரம் பகுதியிலிருந்து மக்கள் குடியேறியதாக இங்கு இவ்வேடுகள் குறிப்பிடுவதும் அவதானிக்கத்தக்கதாகும்.

இவனைத் தொடர்ந்து இவனது மகன் குணசிங்கன் அதிகாரத்திற்கு வருகின்றான். இது கி.பி 4ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். இவனது ஆட்சிக் காலத்தை பூர்வீக சரித்திரம் அனுராதபுரத்தின் கீர்த்திசிறி மேகவர்ணனின் ஆட்சிக் காலத்தோடு இணைக்கின்றது. இதில் இலங்கை வரலாற்றுக்கும் மட்டக்களப்பின்

வரலாற்றுக்குமான காலபேதம் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகள் வித்தியாசப் படுவதை அவதானிக்கலாம். சொல்லப்போனால் மட்டக்களப்பின் வரலாற்றுக்காலத்தினை ஆடகசௌந்தரியின் காலம் முதல் மாற்றியமைப்பது இங்கு அவசியமானதாகவே தென்படுகின்றது.

குணசிங்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் மட்டக்களப்பின் ஒரு முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வாக கலிங்க இளவரசி உலகநாச்சியின் வரவை பூர்வீக சரித்திரம் பதிவுசெய்கின்றது. இவள் கலிங்க மன்னன் குகசேனனின் புதல்வி. இவள் கலிங்கத்திலிருந்து வந்த நோக்கம் சரியாகத் தெளிவுறுத்தப்படவில்லையெனினும் இவள் புத்த தசனத்துடன் சிவலிங்கம் ஒன்றினைக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. கலிங்கத்திலும் தமிழகத்திலும் பௌத்தம் வேரூன்றியிருந்த இக்காலத்தில் ஈழத்திலும் அது வேகமாகப் பரவத்தொடங்கியது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் சிவ வழிபாட்டினைப் புறந்தள்ளி வைஷ்ணவம் தலையெடுக்கலானது. புத்தரின் சின்னம் அனுராதபுரத்தில் கையளிப்பதைக் காரணப்படுத்தி குகவம்சத்தாரின் ஆட்சிப் பிரதேசமான மட்டக்களப்பில் சிவவழிபாடு மேலோங்கப்படுவதன் அவசியம் உணரப்பட்டதா என்பது ஆய்வுகளில் தெளிவாக்கப்படவேண்டியதாயுள்ளது.

உலகநாச்சியின் விருப்பத்தின்பேரில் அவளுக்கொரு வாழிடம் அமைத்துக் கொடுக்குமாறுகோரி மேகவண்ணன் அவளை மட்டக்களப்பின் ஆட்சியாளன் குணசிங்களிடம் அனுப்பி வைக்கின்றான். குணசிங்களின் ஆட்சியிருக்கை அப்போது பாணகையில் இருந்தது. அவளொரு கலிங்க இளவரசி என்பதால் அவளின் விருப்பத்தின்பேரில் மட்டக்களப்பின் வடபால் தனியான ஒரு சிற்றரசு மண்முனை என்ற பெயரில் உருவாக்கப்பட்டு குணசிங்களால் அவளுக்குக் கையளிக்கப்படுகின்றது. இன்றைய கோவில் குளத்துக்கண்மையில் அவளது மாளிகை உருவாக்கப்பட்டதோடு கோவில்களத்தில் ஒரு ஆலயமும் அமைக்கப்பட்டு அவளால் கொண்டு வரப்பட்ட சிவலிங்கம் அங்குவைத்து வழிபாடியற்றப்பட்டதாகத் தகவல்கள் கூறுகின்றன. பிற்பட்ட தகவல்களின்படி தாளங்குடா கிறிஸ்தவ தேவாலயத்திற்கு பின்புறம் அவளது மாளிகை இருந்ததாகவும் அதனால் அவ்விடம் மாளிகையடித் தெரு என அழைக்கப்பட்டுவருவதாகவும் தெரிகின்றது.

உலகநாச்சியின் காலத்தில் கலிங்கத்திலிருந்து இரண்டு தடவைகள் குகக் குடியினரும் சிறைக்குடிகளும் அழைத்துவரப்பட்டு இங்கு குடியேற்றப்பட்ட தகவல்களும் பெறப்படுகின்றன. இதன்போது மக்கள் குடியேற்றத்திற்காக வளமிக்க களப்புமுனைக்காட்டுப் பிரதேசம் (முனைக்காடு) உருவாக்கப்படுவதற்கு காடழிக்கப் பட்டபோது வேடர்களின் வழிபாட்டிலிருந்து பின்னர் கொக்கட்டி மரத்தடியில் மறைந்துபோன சிவலிங்கம் மீண்டும் கண்டெடுக்கப்பட்டு தான்தோன்றிச்சரம் ஆலயம் அவளால் உருவாக்கப்பட்டதாகப் பூர்வீக சரித்திரத்தால் அறியமுடிகின்றது.

உலகநாச்சி குணசிங்களின் தம்பி கிரிசரனை மணம் புரிந்ததாகவும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் பின்னர் உலகநாச்சியின் மகன் அதிசுதன் மண்முனைக்கும் குணசிங்களின் மகன் கனகசேனன் மட்டக்களப்பையும் பரிபாலனம் செய்கின்றனர். இதன் பின் கலிவருடம் 3738 (கி.பி 634) வரை சுமார் இருநூறு ஆண்டுகள் இவர்களது சந்ததி ஆட்சி தொடர்ந்ததாகவும் அறியவருகின்றது. இக்காலத்தைய பாண்டியத் தொடர்புகளையும் பூர்வீக வரலாறு கோடிட்டுக் காட்டுவதால் அது இலங்கை வரலாற்றுடன் சற்று இணைவறுவது தெரியும். இக்காலம் கலிங்கரின் ஆதிக்கம் நலிவடைந்துள்ளமையும் தெரியவரும்.

இதன்பின்னர் கலிங்கனான வங்கலாடன் மட்டக்களப்புக்கு வந்து அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவனது சந்ததியினரே கி.பி 780வரை மட்டக்களப்பை பரிபாலனம் செய்கின்றனர். இக்காலத்தே பொலநறுவை இராசதானி தோற்றம் பெறுகின்றது. கி.பி 8ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை பொலநறுவையின் நிதிய அதிபர்களின் பரிபாலனமே இங்கு தென்படுகின்றது. இதன்பின் கலி 4080 (கி.பி 980) வரையான காலப்பகுதியில் தென்னிந்திய மேலாண்மை இலங்கை அரசுகளை கட்டுப்படுத்திய காலத்தே மட்டக்களப்பின் பரிபாலனமும் உறுதிப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதனை இவ்வேடுகள் தரும் தகவல்களால் ஊர்சிதம் செய்யமுடிகின்றது.

இதன்பின்னர் கி.பி 10ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அனுராதபுர ஆட்சி பறிக்கப்பட்டு வடகிழக்கு உட்பட்ட ஈழத்தின் பெரும்பகுதி

சோழராட்சியில் வந்தபோது அவர்களின் மேலாதிக்கத்தின்கீழ் கலிங்க வாரிசுகளே சிற்றரசு நிலையில் மட்டக்களப்பைப் பரிபாலிக்கின்றனர். தர்மசிங்கன், குமாரசிங்கன், கதிர்சுதன், மதிசுதன், நாதன், தினசிங்கன் ஆகியோர் இக்காலத்தை ஆட்சியாளர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றிச்சரம், கோவில்போரதீவு சிறி சித்திரவேலாயுதர் கோவில், திருக்கோவில் சுப்பிரமணியர் ஆலயம் போன்றவற்றிற்கு செய்த திருப்பணிகள் பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றன. கதிர்சுதன் சிவாலயத்துடன் புத்த ஆலயத்தையும் செப்பனிட்டவனாகக் குறிப்பிடப்படுவதால் சோழராட்சியில் மகாகந்த (தீகவாவி) க் கணித்த புத்தராலயம் பற்றிய குறிப்புகளைக்கொண்டு இதனை அவ்வாலயமாகக் கருதமுடியும். மதிசுதன் என்பான் அவனது மகன் நாதனின் பெயரில் நாதன் அணையை (நாதனை - வெல்லாவெளி) கட்டுவித்து சுமார் ஆயிரம் அவணம் நெல் விதைக்கத்தக்க பாசன நிலத்தை கோவில்போரதீவு ஆலயத்திற்கு வழங்கியவனாக போற்றப்படுகின்றான்.

சோழராட்சிக் காலத்தில் ஜனநாத மங்கலத்தில் (பொலநறுவை) சோழரின் பிரதான ஆட்சிப் பிரதிநிதி இருந்தமையும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் மன்னம்பிட்டி தொடக்கம் கட்டகாமம் வரை அவர்கள் தங்களுடைய ஏழு பிரதிநிதிகளை வைத்திருந்தமையும் இதில் பெறப்படும் வலுவள்ள தகவல்களாகும். சோழராட்சியின் பிற்காலமான நாதன் ஆட்சிக் காலத்தில் குலசேகரசோழன் பாண்டிநாட்டில் படையெடுத்து வைஷ்ணவத்தைப் பரப்பியமையும் இலங்கையில் சோழராட்சிப் பகுதிகளில் வைஷ்ணவம் பரப்பப்பட்டமையும் நாதனை வலுக்கட்டாயமாக அதனை ஏற்கச் செய்தமையும் தகவல்களாகப் பெறப்படுகின்றன.

கி.பி 1070ல் பொலநறுவையில் 1ம் விஜயபாகுவின் ஆட்சி வருவதற்கு சற்று முற்பட்டதாக தினசிங்கனின் ஆட்சி தொடர்ந்தமைக்கான சான்றுகள் கிட்டவில்லை. இக்காலம் தொடர்பாக இவ்வேடுகள் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கவை. தினசிங்கனிடம் அவனது படையாட்சிசூல அமைச்சர்களான சம்பன் மற்றும் சதாங்கன் என்போர் கூறும்பொழுது:

கலிங்கர் குலம் மகாவம்சம். அவர்களது குலம்தான் இந்த மட்டக்களப்பை உண்டாக்கியது. நீர் சோழர் குலத்தில் கலந்துசோழர்களைத் துணைகொண்டு தமிழ் மதங்களை (சிவவழிபாடு) மாற்றி ஆலய நிதியங்களையும் சோழநாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டீர். இதனால் கலிங்கரால் சில தன்பம் வரவேண்டியது அறிந்துகொள்க.

இதனால் தினசிங்கன் பொலநறுவைக்குச் செய்தியனுப்பி தனது மைத்துனனும் வீரசோழனின் (வீரசோழ ராசேந்திரன்) மகனும் சோழரின் ஆட்சிப் பிரதிநிதியுமான அணிகங்கனை அழைப்பித்துக் கலிங்கத் தலைவர்களை சோழநாட்டில் சிறைவைக்கத் திட்டம் தீட்டியதாக பூர்வீக சரித்திரம் குறிப்பிடுவது ஒரு முக்கிய அர்த்தப்பாட்டினைக்கொண்டிருக்கின்றது.

விஜயபாகுவின் ஆட்சிமுதல்கொண்டு கலிங்கமாகோன் ஆட்சிக்கு வரும் வரையான (கி.பி 1218) சுமார் நூற்றி நூற்பத்து ஐந்து வருடங்கள் மட்டக்களப்பின் தனிப்பட்ட வரலாறு எழுதப்படாமையால் அது பொலநறுவையின் மேலாதிக்கத்தின்கீழ் பரிபாலிக்கப்பட்டுள்ளமை தெரிகின்றது.

கி.பி 1218ல் மாகோன் இலங்கையின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றி தோப்பாவையில் (பொலநறுவை) தனது ஆட்சியை நிறுவினான். இவனின் ஈழப் படையெடுப்பு தொடர்பாக மட்டக்களப்பின் பூர்வீக சரித்திரம் குறிப்பிடும் தகவல்களையே இன்றைய வரலாற்று ஆசிரியர்களும் முன்வைக்கின்றனர். ஈழத்தில் கலிங்கர்களின் மேலாண்மையை நிலை நிறுத்துவதோடு பிற்பட்ட சோழராட்சிக் காலம் முதல்கொண்டு சிவ மதத்திற்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களைக் களைவதுமே அதன் நோக்கமாக அமைந்ததெனலாம்.

மாகோனின் படைகள் மட்டக்களப்பிற்கு வந்தபோது சிங்கர்கள் அவனை எதிர்த்துப் போராடியதாகவும் எதிர்த்தவர்களை வாளுக்கிரையாக்கி ஏனையோரை மட்டக்களப்பாலகற்றி தனது நிழலின்கீழ் மட்டக்களப்புக்கு ஆட்சியாளனாக சுகதிரன் என்னும் கலிங்கனை நியமித்து சோழரின் நிருவாகப் பிரதிநிதிபுலியன் இருந்த

இடத்தில் (இன்றைய நீதிமன்றவளாகப் பகுதி) அவனுக்கான மாளிகை அமைத்து இனிவரும் காலங்களில் மட்டக்களப்பின் அரசு பதவி கலிங்கருக்கே உரித்தாக்கப்படவேண்டுமென்றும் இரு மந்திரிகளாக படையாட்சி குலத்தவரும் வங்க (பணிக்க) குலத்தவரும் நியமிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் திட்டம் பண்ணி வருகலாறு தொடக்கம் மாணிக்க கங்கை வரையான மட்டக்களப்பை ஏறாவூர்ப் பற்று, மண்முனைப் பற்று, கரைவாகுப் பற்று, சம்மாந்துறைப் பற்று, அக்கரைப் பற்று, பாணமைப் பற்று, நாடுகாடுப் பற்று என ஏழு நிருவாகப் பிரிவாகப் பிரித்து குலம் கோத்திர வரிசைகளையும் உண்டுபண்ணி சிவமதமே இங்கு நிலைபெறவேண்டுமெனக் கட்டளை பண்ணியதாகவும் இவை விபரீத்கின்றன. மாகோன் ஆட்சிக் காலத்தில் சுகதிரனும் அதன்பின்னர் அவனின் மகன் சமுகதிரனும் மட்டக்களப்பைப் பரிபாலனம் செய்ததாக பூர்வீக சரித்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.

மாகோன் ஆட்சி முடிவுற்ற கி.பி 1255 தொடக்கமான ஒரு நீண்ட காலத்தைச் சிங்கரின் ஆதிக்கத்துக்குள் பூர்வீக சரித்திரம் நிலைநிறுத்துவதாலும் அடிக்கடி ஏற்பட்ட கலகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதாலும் பொலநறுவை, தம்பதெனிய, யாப்பகுவ, குருநாகலை, கம்பளை, பேராதனை என இலங்கையின் ஆட்சியிருக்கைகள் நிலையிழந்து மாறிக்கொண்டிருந்தமையை அறியமுடிகின்றது. மேலும் இக்காலத்தே பரதசுந்தரன், ராசசுந்தரன், யாகசேனன், குகச்சந்திரன் ஆகிய சிங்க வம்சத்தினர் மட்டக்களப்பை நிருவகித்ததாக அது குறிப்பிடுகின்றது.

இதன் பின்னர் 14ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கண்டியின் மேலாதிக்கத்தின்கீழ் மட்டக்களப்பு வந்தபின்னர் நான்கு உப நிருவாகப் பிரிவுகளாக மட்டக்களப்பு நாடு பிரிக்கப்பட்டு திக்கதிபர்களின் பரிபாலத்திலிருந்தமை தெரிகின்றது. இவர்கள் குறித்துச் சரியாக அறியப்படவில்லையெனினும் இதில் தோப்பாவையில் (பொலநறுவை) நியம அதிபனின் கீழ் உன்னரசுகிரிப் பிரிவு சிங்கர் சார்ந்தும் மட்டக்களப்புப் பிரிவு (சம்மாந்துறை) வங்கர் (பணிக்கர்) சார்ந்தும் மண்முனைப் பிரிவு கலிங்கர் சார்ந்தும், ஏறாவூர் - கோறளைப் பிரிவு படையாட்சியர் சார்ந்தும் திக்கதிபர்கள் நியமிக்கப்பட்டமை தெரிகின்றது.

கி.பி 16ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் நியம அதிபனான மாருதசேனன் எனும் கலிங்கன் தனக்கு ஆதரவாக செயல்பட்ட திக்கதிபர்களின் துணைகொண்டு மட்டக்களப்பைத் தனியரசாக்கிய தகவல்கள் பெறப்படுகின்றன. போடி கல்வெட்டில் இதுபற்றிய தகவல்களும் அதன் பின்னர் கி.பி 1540 வாக்கில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற அவனின் புதல்வன் எதிர்மன்னசிங்கன் பற்றிய தகவல்களும் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளமையால் இதில் இடம்பெறுவது அவசியமாக்கப்படவில்லை. எனினும் எதிர்மன்னசிங்கன் தனது ஆட்சிக்காலத்தில் உன்னரசுகிரி, மட்டக்களப்பு, மண்முனை, ஏறாவூர், கோறளை என ஐந்து நிருவாகப் பிரிவுகளை உருவாக்கிப் புதிய சாலைகளை அமைத்து களனிகள் திருத்திப் பாசன வசதிகளைச் செய்து கோவில்களையும் கல்விச் சாலைகளையும் ஏற்படுத்தி நற்றொண்டு புரிந்தவனாக பூர்வீக சரித்திரத்தால் போற்றப்படவே செய்கின்றான். இதனைத் தொடர்ந்து இந்தியாவிலிருந்துவந்த தாதன் பற்றிய தகவல்களை இவ்வேடுகள் சித்தரிக்கின்றன. இதில் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட தாதன் கல்வெட்டை அடியொற்றியதாகவே அத் தகவல்கள் உள்ளன.

இதன் பின்னர் போர்த்துக் கீசர் மற்றும் ஒல்லாந்தர் தொடர்பான தகவல்களை அவை தருகின்றன. இதில் முக்கியமாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மதம் பரப்பும் நோக்கில் வந்தவனான பஸ்கால் முதலி அவனது செயல்பாட்டினை எதிர்த்த மட்டக்களப்புச் சமூகத் தலைவர்களுக்குச் செய்த கொடுமைகள் சித்தரிக்கப் படுகின்றன. ஒல்லாந்தரின் இறுதிக் காலத்தில் அவன் முக்குகத் தலைமைகளையும் நூற்றுக்கணக்கான போடிகளையும் திட்டமிட்டு ஒல்லாந்தரின் உதவியோடு கொன்றொழித்த கறுப்பு வரலாற்றை இவை வேதனையோடு விபரிப்பதைப் பார்க்கலாம். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் கிராமப் புறங்களிலும் அண்மைக்காலம்வரை இது ஒரு நீண்டகாலக் காழ்ப்புணர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கவே செய்தது. வடபால் இருந்து மதம்பரப்பும் நோக்கில் வந்த ஒருவன் எவ்வாறு திட்டமிட்டு - போலிக் கையெழுத்திட்டு - எல்லா நிலைகளிலும் மதிக்கப்பட்ட மட்டக்களப்புச் சமூகத் தலைமைகளை அழித்தொழித்தான் எனும் வேதனைமிக்க செயல்பாட்டினை வரலாறு என்னுமே மன்னிக்காதல்லவா.

பொதுவாகப் பார்த்தால் ஒரு நீண்ட காலமாக சந்ததி சார்ந்து தொடராக ஓலையில் எழுதப்பட்டுவந்த இப் பூர்வீக ஏடுகள் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்தின் முற்பகுதியில் முற்றுப் பெற்றிருப்பது போன்ற தோற்றத்தினைத் தருவதாகவுள்ளது. ஒரு மூல ஏட்டிலிருந்தே இவை பின்னர் படியெடுக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும். எது எவ்வாறு அமையினும் ஒரு முழு மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டிய மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திர ஏடுகள் காலக் கணிப்புகளில் சிற்சில வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருப்பினும் வெளிப்படுத்தப்படும் வரலாற்றுத் தகவல்கள் பலவும் ஒப்பீட்டளவில் ஏற்புடைத் தாகவுள்ளமையை மிக முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

முத்துக்குமாரபிள்ளை எழுதிய திரிகோணாசல புராணம், பண்டிதராஜர் எழுதிய தெட்சண கைலாய புராணம், வேதவியாசர் எனும் பெயர் கொண்டவரால் பாடப்பட்ட தெட்சண கைலாய மான்மியம், ஆறுமுகப்பலவர் எழுதிய திருக்கோணமலை அந்தாதி, கி.பி 7ம் நூற்றாண்டுக்குரிய சம்பந்தர் தேவாரம் ஆகியவை திருக்கோணேஸ்வரத்தை மையப்படுத்தி எழுந்தவையாகும். இதில் சம்பந்தர் தேவாரம் தவிர்ந்த ஏனையவை ஏட்டுப்பிரதிகளிலிருந்து சுமார் நூறு வருடங்களுக்கு முற்பட்டு நூலுருப் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது.

அயிலேசபிள்ளை எழுதிய திருக்கரசைப்புராணத்தின் முதல் பதிப்பு 1890ல் வெளிவந்ததாக அறியமுடிகின்றது. இந்நூலினுக்கான உரையினை சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவர் எழுதியுள்ளார். கிளிவெட்டியை அண்மித்த கங்குவேலி எனும் கரசையம்பதியில் அருள்பாலிக்கும் சிவனைக் குறித்தும் அகத்தியர் கடல்கடந்து வந்து கரசைப் பதியை அடைந்த தகவல்களையும் இப்புராணம் கூறும். அத்தோடு தெட்சண கைலாசம் என்றும் திரிகூடமென்றும் மச்சேசுவரம் என்றும் கோணேஸ்வரத்தை இந்நூல் குறிப்பிடுவதையும் பார்க்கலாம்.

திரிகோணாசல புராணம் திருப்பணிப் படலத்தில்குளக்கோட்டன் செய்த திருப்பணிகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

என்றமகா மண்டபமும் எழில்முதன்மை மண்டபமும் குன்றனைய கோபுரமும் கோயில்பல சாலைகளும் நன்றிபெற அமைத்தருளி நாயகிக்குப் பொற்கோயில் வென்றிதரும் படிச்சமைக்க வேண்டுமென உரைசெய்தான் என அப்பாடல்கள் தொடர்ந்து செல்லும்

பாவநாசச் சுனையருகே தீர்த்த மகா மண்டபமும் தேரோடும் வீதிகளையும் அழகிய மதில்களையும் குளக்கோட்டன் அமைத்திருந்ததையும் இப்பாடல்கள் விபரிக்கும். அனுராதபுரத்தின் ஆட்சியாளனான கயபாகு (கி.பி 2ம் நூற்றாண்டு) இவ்வாலயத்திற்கு மானியங்கள் வழங்கியதையும் இப்பாடல்கள் குறிப்பிடும்.

இராவணனின் முக்கிய வழிபாட்டிடமான கோணேஸ் வரத்தை அகத்திய முனிவர் வந்து வழிபாடு செய்த தகவல்களை தெட்சண கைலாய மான்மியம் மற்றும் திருக்கரசைப் புராணம் ஆகியவை குறிப்பிடுகின்றன.

கி.பி 7ம் நூற்றாண்டுக்குரிய சம்பந்தர் தேவாரம் திருக்கோணமலையின் வளங்குறித்து அறியவும் வாய்ப்பாக அமைகின்றது.

கரைகெழு சந்தும் காரகிற் பிளவும் அளப்பரும் கனமணி வரன்றிக் குரைகடலோதும் நித்திலம் கொழிக்கும் கோணமாமலை

என்றும்

குடிதனைப் பெருக்கி நெருக்கமாய்த் தோன்றும் கோணமாமலை

என்றும்

செம்பொனும் இப்பியும் சுமந்து...

கொழித்துவன் திரைகள் கரையிடை சேர்க்கும் கோணமாமலை

என்றும் சம்பந்தர் குறிப்பிடுவது அதன் வளமான வரலாற்றை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

கண்ணகி வழக்குரை காதையும் மற்றும் கண்ணகி காவியங்களும் அகவல்களும் கி.பி 2ம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்த காலத்தில் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் கண்ணகி வழிபாடு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தன்மையினையும் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கினையும் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாய் அமையும்.

கிழக்கு மாநிலம் அதன் நீண்ட கால வரலாற்றில் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டினை முக்கியப்படுத்தியே வந்துள்ளது. கண்ணகி, மாறி, காளி போன்ற தெய்வங்கள் இம்மக்களைப் பொறுத்தவரை பெரும் தெய்வங்களாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. வருடந்தோறும் வைகாசித் திங்களில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களில் கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு ஒருசேர எடுக்கும் விழா (சடங்கு) கிழக்கிலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தேசிய விழாவாகவே கொண்டாடப்படுகின்றது. அத்தோடு இம்மாநிலத்தையும் இதனை அண்டியும் வாழுகின்ற வேடுவகுலமக்களிடையேயும் பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு என்ற பெயரில் கண்ணகிக்கு விழாவெடுக்கப்படுவதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

சிங்கள மக்களிடேயே காணப்பட்ட பத்தினித் தெய்வ வழிபாடே இலங்கையின் மிகப் பழமை வாய்ந்த கண்ணகி வழிபாடாகும். சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட ராஜவளி, கஜபாகு கத்தா(கஜபாகு கதை), பத்தினி கத்தா(பத்தினி கதை), சிலம்பு கத்தா (சிலம்பின் கதை), பத்தினி படிம(பத்தினிப் படிமம்) மற்றும் கண்ணகி வழிபாட்டிற்குரியதான சிங்கள பத்ததி போன்றவை இதற்குச் சான்றாக அமையும். ராஜவளி வாய்மொழி இலக்கியவமாக இருந்து 16ம் நூற்றாண்டில் சிங்கள மொழியில் எழுத்துருப் பெற்றதாக ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. சோழநாடு நோக்கி படையொடு சென்ற இலங்கை கயபாகு மன்னன் பல வெற்றிகளைக் கண்டபின் கண்ணகியின் காற் சிலம்பினைக் கொண்டுவந்தானென்றும் அதன் பின்னர் ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் கண்ணகிக்கு கோவில் கட்டி விழாவெடுத்தானென்றும் அந்நூல் குறிப்பிடுகிறது.

கிழக்கிலங்கையில் வழக்கிலுள்ள - தமிழிலெழுந்த கண்ணகி இலக்கியங்களான வழக்குரை காதை, ஊர் சுற்றுக் காவியம், பொற்புறா வந்த காவியம், கண்ணகியம்மன் குளர்த்திப் பாடல்கள், கண்ணகியம்மன் பிரார்த்தனை, கண்ணகியம்மன் அகவல், உருகுச் சிந்து, தனித்தனிக் கோவில்களுக்கான கண்ணகியம்மன் காவியங்கள், கண்ணகியம்மன் தோத்திரம், மழைக் காவியம், கொம்புமுறிப் பாடல்கள், கண்ணகி வசந்தன் பாடல்கள் மற்றும் கண்ணகியம்மன் பத்ததிகளான கூனற் பத்ததி, குளக்கட்டுப் பத்ததி,

கொம்புப் பத்ததி, கன்னிமார் பத்ததி, வேடப்பத்ததி போன்றவையும் இங்கு கண்ணகித் தெய்வத்தின் வரவு மற்றும் அவளுக்கான வழிபாட்டு முறைகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமையும்.

வடமாகாணத்தின் பழமையும் புகழும் மிக்க வற்றாப்பளை கண்ணகியம்மன் கோவிலில் பாடப்படும் காவியம்,

அருள்மேவு சிவசமய நாதரும் வாழி

அன்புசெறி மட்டக் களப்புநகர் வாழி

தருமேவு கயபாகு ராசனும் வாழி

என வாழ்த்தும் தன்மைகொண்டு மட்டக்களப்பைத் தலைநகராகக் கொண்டிலங்கிய கிழக்கிலங்கையில் கண்ணகி வழிபாட்டின் சிறப்பினையும் அதனைக் கொண்டுவந்த கயபாகு மன்னனின் பெருமையினையும் அறியமுடியும்.

கண்டியில் தொடங்கிய கண்ணகி வழிபாடே கி.பி 2ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அல்லது 3ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் அறிமுகமாகியிருக்கலாம் எனக்கருதப்படுகின்றது. எனினும் சேரநாட்டிலிருந்துவந்து கிழக்கிலங்கையை முற்றுமுழுதாக இன்றுவரை ஆட்கொண்டிருக்கும் தாய்வழி முதிசம் எனும் மருமக்கள்தாய நடைமுறைகளும் போடி முறைமைகளும் கி.பி 8ம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்ததாகவே அமையும் என்பதால் அன்று சேரநாட்டின் முக்கிய வழிபாடாகக் கருதப்பட்ட கண்ணகி வழிபாடும் இக்காலத்தேயே கிழக்கிலங்கைத் தமிழரின் மிக முக்கியத்துவம் பெற்ற வழிபாடாக மாறியிருக்கவேண்டும் என்பது கேரள ஆய்வாளர் எஸ்.ஆர்.பணிக்கர் மற்றும் வெல்லவூர்க் கோபால் போன்ற சில ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகவும் உள்ளது.

கிழக்கிலங்கையின் தென்புறக் கிராமமான அக்கரைப்பற்று - பட்டினகர் பத்தினியம்மன், பாணமை பத்தினியம்மன், தம்பிலுவில் கண்ணகி, காரைதீவு கண்ணகி போன்ற ஆலயங்களே முதன்முதலில் கிழக்கில் கண்ணகிக்கு கட்டப்பட்ட கோவில்களாகக் கருதப்படுகின்றது. இவ்வாலயங்கள் தொடக்க காலத்தே பத்தினியம்மன் பெயரால் அழைக்கப்பட்டதுடன் சிங்கள பத்ததி முறையில் வழிபாடியற்றப்பட்டமையால் கண்டியின் பத்தினியம்மன்

வழிபாட்டின் தொடக்க காலத்தை இவ்வாலய வரலாறுகள் கொண்டிருக்கலாம் எனக்கருதவும் முடிகின்றது. இதுகுறித்த மேலதிக தகவல்களைப்பெற நாடுகாடுப் பற்று பரவணிக் கல்வெட்டு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுவது அவசியமாகின்றது. பட்டினகா ஆலயத்தினுடைய நிருவாகச் செயல்பாட்டில் சேரத்துக் குடியான மளவர் குடியினரின் முன்னீடானது வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்றதாக அமைகின்றது. மழவர் சேரத்தின் பாரம்பரியம்மிக்க குடியினராவர். பொற்புறா வந்த காவியத்தில் மழவர் குடி மங்கலப் போடி சிறப்பிக்கப்படுவதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இதில் இன்னுமொரு முக்கிய அம்சம் யாதெனில் பட்டினகர் கண்ணகியம்மன் காவியத்தில்,

செம்பவள மாதேயுனக் கோலம் ஓலம்

திருஒற்றி யாளேயுனக் கோலம் ஓலம்

எனத் தமிழகத்தின் திருஒற்றியூர் கண்ணகி (வட்டபுரியம்மன்) மட்டுமே குறிப்பிடப்படுவதால் அதன் தொடர்பும் இவ்வாலயத்திற்கு இருந்திருக்கமுடியும்.

மேலும் கிழக்கிலங்கையின் வடபால் திருகோணமலையை அண்மித்த பழந்தமிழ்க் கிராமமான நிலாவெளியில் அமைந்துள்ள பத்தினியம்மன் ஆலயமும் சேனையூர் - சம்புக்களி பத்தினியம்மன் ஆலயமும் கந்தளாய் குளக்கட்டு பத்தினி வழிபாடும் நீண்டகால வரலாற்றினைக் கொண்டதாக கருதப்படுவதால் அவை குறித்தும் ஆராய்வது நன்மை பயக்கும் எனலாம்.

இளங்கோவடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியின் காற்சிலம்பினைக் காரணமாக கொண்டு எழுந்த நிலையில் மட்டக்களப்பில் படிக்கப்படும் வழக்குரை காவியம் அவளைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்திவிட்ட அவளது வழக்குரையினைக் காரணப்படுத்தியதாக அமையும். இது வரம்பெறுகாத முதல்கொண்டு குளிர்ச்சிக் காதை ஈறாகப் பதினொரு காதைகளை உள்ளடக்கியதாகும். இதன் கதைப்போக்கில் இலங்கையில் இடம்பெறும் நிகழ்வுகளாக பருவ வயதினை எட்டிய கண்ணகிக்கு கோவலன் மணமகனாகக் குறிக்கப்பட்டதும் அவளுக்கு வேண்டிய விலையுயர்ந்த நகைகளைல்லாம் செய்யப்பட்டபின் காற்சிலம்புக்கான மதிப்புயர்ந்த உள்ளிடு மணியான நாகமணி சோழநாட்டின்

தென்பாலுள்ள வெடியரசனின் ஆளுகையிலிருந்த தீவில் (நெடுந் தீவு) பெறக்கூடியதென்பதால் ஈழத்திலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட மரங்களால் கட்டப்பட்ட கப்பல்களில் மீகாமன் தலைமையில் வீரர்களை கண்ணகியின் தந்தையான மாநாகன் அனுப்பியதாகவும் நாகமணி தரமறுத்த வெடியரசனுடன் போர்செய்து மீகாமன் அவனைச் சிறைப்பிடித்ததாகவும் இதனைக் கேள்வியுற்ற அவனின் தம்பி விளங்கு தேவன் உடனே விரைந்துசென்று மீகாமனையும் ஏனையோரையும் தோர்க்கடித்து தனது அண்ணனை மீட்டதாகவும் அதன்பின் மீகாமன் இரந்துவேண்டியதற்கிணங்க நாகமணி வழங்கப்பட்டதாகவும் சில தகவல்கள் உள்ளடக்கப்பட்டமை கண்ணகி கதை ஈழத்தில் இறுக்கமாக வேளூன்றியதன் வெளிப்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாகக் கொள்ளப்படத்தக்கதே.

இதில் மேலும் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இங்கு நீண்டகால வாய்மொழி வரலாறாகப் பேசப்படுகின்ற முக்குவ குலத் தலைவனான விஷ்ணுபுத்திரன் என அழைக்கப்படும் வெடியரசனின் வரலாற்றிலும் இச்சம்பவங்கள் குறிப்பிடப்படுவதாகும். வெடியரசன் நெடுந்தீவை இருக்கையாகக் ஆட்சிசெய்ய அவனின் தம்பி விளங்குதேவன் மட்டக்களப்பின் தென்பால் போர்முடை நாட்டில் (போரைதீவு) சிற்றரசனாக இருந்தான் எனவும் அதன் வெளிப்பாடு அமையும். இதன் பிரதிபலிப்பே கிழக்குப் பிரதேசத்தில் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் கிராமங்கள் தோறும் கண்ணகி, மாநாகப்போடி, வெடியரசப்போடி, விளங்குப்போடி, நாகமணிப்போடி போன்ற பெயர்கள் பரவலாகத் தென்படக் காரணமாயிற்று. மேலும் வழக்குரை காவியமானது கண்ணகியை குழந்தைப் பருவம் முதலே தெய்வீக நிலைக்குள் இட்டுச் செல்வதால் கிழக்கிலங்கைத் தமிழரது குலதெய்வமாகவே அவள் ஆரம்பம் முதலே நிலை நிறுத்தப்படுகின்றாள். இவை அனைத்தையும் ஒப்பு நோக்கும்போது இத்தன்மை யானது கிழக்கிலங்கை தவிர்ந்த ஈழத்தின் எந்தப் பிரதேசத்திலுமோ அன்றோல் முத்தமிழ் நாடுகளிலோ இல்லாத கண்ணகி வழிபாட்டின் சிறப்பம்சம் என்றே குறிப்பிடவேண்டும்.

மேலும் கிழக்கிலங்கைத் தமிழரது கண்ணகி வழிபாட்டுடன் தொடர்புபட்டதான நிகழ்த்துகலைப்பாங்கிலமைந்த **கொம்புமுறி விளையாட்டு** எல்லா நிலையிலும் கண்ணகியை உயர்நிலைக்கு இட்டுச்செல்வதாகவே அமையும். மட்டக்களப்பு நாடு (கிழக்கிலங்கை) மழையின்றி வரட்சியுற்று வளம் குன்றும்போதும் கொடிய வய்யிலினால் மக்கள் நோயுற்று அல்லல் படும் போதும் கண்ணகியை குளிர்ச்சி பெறச்செய்து அதிலிருந்து மீட்சிபெறுவதற்காகவே கொம்பு விளையாட்டு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. பொதுவாக ஒரு வாரகாலம் இடம் பெறும் இவ்விளையாட்டின் காலத்தை ஊர்ப்போடியாரின் தலைமையில் ஊர்கூடித் தீர்மானிக்கும். இதில் முக்கிய சிறப்பம்சம் யாதெனில் முழுக்க முழுக்க சேரத்தின் தாய்வழி சார்ந்த மருமக்கள் தாய நடைமுறைகளை சமூகக் கட்டமைப்பு மற்றும் ஆலய நிருவாகச் செயல்பாடுகள் அனைத்திலும் இன்றும் பின்பற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற கிழக்கிலங்கைத் தமிழர்கள் கொம்புமுறி விளையாட்டு நிகழ்வுகளில் மாத்திரம் தந்தைவழி சார்ந்து கோவலன் கட்சி, கண்ணகி கட்சி என இரு பிரிவினராக இவ்விளையாட்டினை மேற்கொள்வதே.

கண்ணகி தந்தைவழியைப் பின்பற்றும் சோழ நாட்டுக்குரியவள் என்பதாலோ அன்றோல் சோழரின் ஆட்சிக் காலத்தைத் தொடர்ந்ததாக இவ்விளையாட்டு கிழக்கில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருக்கலாம் என்பதாலோ இந்நடைமுறை அமையலாம். இதில் கோவலன் கட்சி வட்சேரி எனவும் கண்ணகி கட்சி தென்சேரி எனவும் அழைக்கப்படும். கண்ணகியை உயர்நிலைப்படுத்தும் தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தியதான இவ் விளையாட்டில் தாய்வழிச் சமூகங்கள் தந்தைவழி சார்ந்து பிணைப்புறுவது சமூக மட்டத்தில் மென் மேலும் இறுக்கத்தினை உண்டுபண்ணும் பாங்கினைக் கொண்டிருப்பது நம் கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். இது குறித்த ஆய்வுகளும் பலனுள்ளவையாக அமையும்.

இதன்மூலம் கண்ணகி தொடர்பான இலக்கியங்கள் அனைத்துமே வரலாற்று இலக்கியங்களாக வரிசைப்படுத்தக் கூடியவை என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை.

மரபுவழி வழக்காறுகள் - சட்டங்கள்

மரபுவழிச் சட்டங்கள் தொடர்பில் நமக்குக் கிடைக்கின்ற முக்கிய ஆவணம் சி.பிரிட்டோ 1876ல் தொகுத்த தாய்வழி மரபினை முதன்மைப் படுத்தும் முக்குக் சட்டமாகும் (Mukkuva's Law - C.Brito) . சி.பிரிட்டோ ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இலங்கையின் உயர் நீதிமன்ற வழக்குரைஞராகப் பணிபுரிந்த சிறந்த சட்டமேதை. பிற்பட்ட ஆய்வுகளில் இதனை முழுமை பெற்ற தொகுப்பாகக் கருதமுடியாதுபோனாலும் பல முக்கிய அம்சங்கள் இதில் இடம்பெற்றிருப்பதை குறிப்பிடமுடியும். அத்துடன் இதனுடாகப் பல தகவல்களை இணைத்துக்கொள்ளவும் இதில் என்ன என்ன அம்சங்கள் விருப்பட்டுப் போயிருக்கமுடியும் என்பதனை ஊர்சிதம் செய்யவும் முடிகின்றது. இதற்குச் சார்பாக முழுக்க முழுக்க இதனையொத்த கேரளத்தின் மருமக்கள் தாய சமூகச் சட்டதிட்டங்கள் நமக்குப் பெருந்துணை புரிகின்றன.

சேரத்தின் பண்பாடுகளையும் வழக்காறுகளையும் அது சார்ந்த நடைமுறைகளையும் தன்னுள் பூரணமாக உள்வாங்கியிருப்பது கிழக்கிலங்கையாகும். தாய்வழி மரபினை முன்னிறுத்தியே இதன்

சமூகச் செயற்பாடுகளும் வரண்முறைகளும் அமையும். தாய்வழி மரபு என்பது (Matrilineal System) பழமைவாய்ந்த சமூகங்களின் நீண்டகாலப் பண்பாட்டினை அடியொற்றிவந்த பேணுகையாகும். இந்திய நாட்டில் பண்டைய முத்தமிழ் நாடுகளில் ஒன்றான சேரநாடு எனப்பட்ட கேரளத்திலும் ஈழத்தே கிழக்குப் பிரதேசத்திலும் புத்தளப் பிரதேசத்திலும் இதனைச் சிறப்பாகக் காணமுடியும். சேரநாட்டுக் குடிகளை பெருமளவுகொண்டமைந்த - தென் திருகோணமலை தொடக்கம் மன்னன்சிட்டி உட்பட கட்டகாமம் வரை கிழக்கிலும் - புத்தளப் பிரதேசம் அனைத்திலும் தனித்துவமாக விளங்கிய முக்குவ தேச வழமைச் சட்டம் கேரளத்தின் மருமக்கள் தாயத்தையே முழுக்க முழுக்க அடியொற்றியதாகும். கி.பி 9ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல்கொண்டு கி.பி 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி (1933) வரை கேரளத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய மருமக்க(ள்) தாயம் (Marumakkathayam Act) சட்ட நெறிமுறைகள், கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரை அதன் ஆரம்பத்தை சரியாகக் கண்டறிய முடியவில்லையெனினும் கி.பி 18ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை முக்குவச் சட்டம் எனும் பெயரில் நடைமுறையிலிருந்தமைக்கான சான்றுகள் பெறப்படவேசெய்கின்றன.

கேரளத்தில் விவசாயக் குடியினரான நாயர் சமூகத்தின் முன்னீடாக அமைந்த இச் சட்டவாக்கங்கள் கிழக்கிலங்கையிலும் புத்தளத்திலும் விவசாயக் குடியினரான முற்குக் (முக்குவ) சமூகத்தின் முன்னீடாவே கொள்ளப்பட்டாலும் நெறிமுறைகள் இங்குள்ள அனைத்துச் சமூகங்களுக்குமே ஏற்புடைத்தாக வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தன. முற்குக் பண்டைய கலிங்கம், சோழநாடு, பாண்டி நாடு, சேரநாடு என்பவற்றிலிருந்துவந்து சமூக இணைப்புப் பெற்றவர்களே என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டாலும் இதில் பெரும்பான்மையினர் சேரநாட்டுக்குடிகள் என்பதே உண்மையாகும். இது தொடர்பில் முதன்முதலில் 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் (1808) ஆய்வினை மேற்கொண்டவர் நீதியரசர் சேர் அலக்சாந்தர் ஜோன்ஸ்ரன் எனும் ஆங்கிலேயர். இவர் 1800க்கு முன்னும் பின்னும் சில ஆண்டுகள் அன்று கேரளத்தையும் உள்ளடக்கியிருந்த சென்னை மாநிலத்தின் நீதித்தறை அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய சட்ட அறிஞர். இலங்கையின் நீதித் துறைக்குள் அழைக்கப்பட்ட இவர்

இலங்கையின் பதில் நீதியரசராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டு மலபாரிலிருந்து (கேரளா) இங்குவந்து மட்டக்களப்பிலும் புத்தளத்திலும் குடியேறியவர்களே முற்குக் என்பதே இவரின் கருத்தாகும்.

Mukkuvars of Batticaloa centuries ago came from Malabar coast and settled in Puttalam and Batticaloa in the Eastern Province, they not only became proprietors of the almost all the lands in the province but they gradually acquired the complete government of the province. The Mukkuvars may be considered the first native in any part of Asia who were authorized by a European government to become members of a Legislative Assembly of the government of their own country – infact it consisted of a Provincial Council of which all the head of the Mukkuvars families of the Districts were members of the Government of their own province.

-Sir Alexander Johnston-
(Ceylon Native Laws and Customs)

மத்தோர் கூடம் எனும் சமூகப் பெரியவர்கள் கொண்ட அமைப்பு மூலமே இச் சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்டதாக சேர் அலக்சாந்தர் ஜோன்ஸ்ரன் தன் ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார். புத்தளப் பகுதியில் இது முத்திர கூடம் எனப்படலாயிற்று. மத்தோர் கூடமே மருவி முத்திர கூடம் ஆகியிருக்கவேண்டும். மட்டக்களப்புத் தேசத்தைப் பொறுத்தவரை முற்குரின் சாதிவழமையே எல்லாத் தமிழருக்கும் பொதுவான சட்ட நெறியாகக்கொள்ளப்பட்டதென இலங்கையின் வரலாற்றுப் பேராசிரியரும் தமிழறிஞருமான சி.பத்மநாதன் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு கவனத்தில்கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

இச்சட்டம் சொத்துடமை தொடர்பாகப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப்படுகின்றது.

1. சொத்துரிமை வகை
2. சீதனமாகக் கொடுக்கப்படுகின்ற வகை
3. காணி ஆட்சிப்படுத்துதலின் (கையாளுதல்) வகை
4. காணி நன்கொடை வகை
5. காணி ஒற்றி பிடிக்கின்ற வகை
6. சிறைக் குடிகளுக்கான காணி வழங்கல் வகை
7. வட்டி அறவீட்டு வகை
8. காணி வாங்கல் வீற்றல் வகை

சி.பிரிட்டோ தனது தொகுப்பில் சட்டப் பகுப்புச் சொற் பிரயோகம் என பின் வருபனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தேட்டம்	-	தேடிய சொத்துக்கள்
மாதாக்கள்	-	தாய்வழியினர்
தாதாக்கள்	-	தந்தை வழியினர்
மூதாக்கள்	-	தாய்தந்தை முன்னோர் வழியினர்
குடிகள்	-	தாய்வழிச் சமூகத்தினர்
வயிற்றுவார்	-	குறிப்பிட்ட ஒரு தாய்வழிச் சந்ததியினர்
முதுசம்	-	தாய்வழி மற்றும் மவர் மூதாதையர் வழிச் சொத்துக்கள்
சோம்	-	அசைவுள்ளதும் அசைவற்றதுமான சொத்துக்கள்
இரட்டைச் சொற்கள்	-	(உம்) காணி பூமி, வீடு வாசல், தோட்டம் துரவு, ஆடு மாடு
உரிமை	-	பிள்ளைகளையும் பெண் பிள்ளை வழி வாரிசுகளையும் குறிக்கும்

மேற்கண்ட சொற்பிரயோகங்கள் மேலும் பல உட்பிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளன. இச்சட்டம் குறித்து சி.பிரிட்டோ விரிவாகவே ஆராய்ந்துள்ளார். மாதாவழி முதுசம் தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்தும் பண்டைய உரோமன் டச்சுச் சட்டத்தில் (Roman Dutch Laws)

தென்படுவதை அவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இச்சட்டம் மிக நீண்ட காலத்திற்குரிய தெற்கு ஒல்லாந்தின் வாரிசுச் சொத்துடைமை முறையினை ஒத்திருப்பதையிட்டு அவர் வியப்புறுகின்றார். கணவன் மனைவியிடத்தில் நேரடி வாரிசுகள் இல்லாதிருக்கும் நிலையில் முதுசச் சொத்துக்கள் மற்றும் தேட்டங்கள் எவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கப்படவேண்டுமென இச்சட்டம் கூறும் வரையறைகளும் வியாக்கியானங்களும் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவை என்பதோடு ஒரு பண்பட்ட சமூகமாக மட்டக்களப்புச் சமூகம் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டமைக்கு முக்குவச் சட்டமும் ஒரு முக்கிய காரணமாயமையும் எனவும் அவர் கருதுகின்றார்.

வரலாற்றுப் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் பிரிட்டோவால் ஆங்கிலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட முக்குவச் சட்டத்தை சிறப்பாக தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்துள்ளதோடு அதன் தார்ப்பரியம் பற்றியும் வெகுவாக ஆராய்ந்துள்ளார். முக்குவரின் உற்பத்தி தொடர்பில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் கூறப்படும் இரு புராணக் கதைகளைக் குறிப்பிடுவதோடு வரலாற்று உண்மைகளை அவை குறிப்பால் உணர்த்தும் தன்மையினையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இக்கதை கேரளத்து முக்குவரிடையேயும் பேசப்படுவதோடு திருமாலின்மூலம் தங்கள் தோற்றப்பாடு அமைவதாகவும் அவர்களால் அங்கு நம்பப்பட்டுள்ளது.

தமிழக சட்ட அறிஞரும் எழுத்தாளருமான முனைவர் பாவேந்தன் கீழைத்தேய மரபுவழிச் சட்டங்கள் எனும் அவரது முனைவர் பட்ட ஆய்வில் மட்டக்களப்பு முற்குகச் சட்டம் குறித்து தெரிவிக்கும் கருத்துக்களும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளாகவேயுள்ளன. கேரளத்தின் மருமக்கள் தாயத்தை அடியொற்றிய இச்சட்டவாக்கங்கள் கி.பி 12ம் நூற்றாண்டில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலும் புத்தளப் பிரதேசத்திலும் நடைமுறைக்கு வந்திருக்க வாய்ப்புண்டு என்பது இவர்கருத்தாகும். யாழ்ப்பாண தேசவழமைச் சட்டம் மற்றும் கண்டித் தேசவழமைச் சட்டம் போன்றவையும் இக்காலத்துக்குரியன வாகவேயுள்ளன எனவும் அவர் கருதுகின்றார். எனினும் மட்டக்களப்பின் முக்குகச் சட்டத்தின் சிறப்பியல்புகள் பல்வேறு அம்சங்களில் வேறுபட்டுநிற்பதை அவர்குறித்துரைக்கின்றார்.

பாரம்பரியம் மிக்க மரபுவழிச் சமூகங்களுக்குரிய வழக்காறுகளின் அடிப்படையில் அச்சமூகங்களையே நிலையான ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்துப் பேணுவதற்கு ஒரு நீண்டகால அனுபவ நெறிப்படுத்துகையில் உருவானவையே தேசிய மரபுவழிச் சமூகச் சட்டங்களாகும். தேசியச் சமூகம் (National Community) என்பது பல்வேறு அர்த்தப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பினும் மிக முக்கியமான மூன்று அம்சங்களை அது உள்ளடக்கியதாக அமையும்.

1. தேசிய மரபுசார்ந்த சமூகக் கட்டமைப்பு
2. பிரதேசத்துக்குரித்தான சிறப்புக் குறித்த வழக்காறுகளின் முக்கியத்துவம்
3. மேற்படி இரண்டிற்குமான பேணுகையும் பாதுகாப்பும்

ஈழத்தில் தமிழர்வாழ் பிரதேசங்களில் இத்தன்மைகொண்ட இருவித சட்டங்கள் ஒரு நீண்டகாலப் பகுதியில் நடைமுறையில் இருந்ததுவும் கி.பி 16ம் 17ம் நூற்றாண்டுகளில் அந்நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த போர்த்துக்கேயரும் பின்வந்த டச்சுக்காரரும் தங்கள் நிருவாக முறைக்குள் அவற்றைப் புகுத்தியதும் அங்கு இரு பிரதேசங்களிலும் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தேசியப் பாரம்பரியம் மிக்க பண்டைய சமூகத்தினர் என்பதனை வெளிக்காட்டுவதாக அமையும். யாழ்ப்பாணத்தில் பேணப்பட்ட சட்டம் யாழ்ப்பாணத் தேசவழமைச் சட்டம் எனப் பெயர்பெற மட்டக்களப்பு மற்றும் புத்தளத்தில் பேணப்பட்ட சட்டமோ முற்குகச் சட்டம் எனும் சமூகப் பெயரைப் பெறுகின்றது.

முற்குகர் பற்றிப் பல்வேறு வியாக்கியானங்கள் கொடுக்கப் பட்டாலும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட பண்டைய தென்னிந்திய சமூகப் பிரிவுகளின் ஒருங்கிணைப்பாகவே இச்சமூகம் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் முதலே ஆட்சியுடமை மற்றும் நிலவுடமை கொண்ட சமுதாயமாக இது வளர்ந்து நிலைபெற்றதால் முற்குக தேசம் எனும் சிறப்பினை மட்டக்களப்பு பெற்றிருக்கின்றது. முற்குக தேசவழமைச் சட்டமே முற்குகச் சட்டம் என மருவியிருக்கவேண்டும். இச்சமூகத்தினரே புத்தளப் பிரதேசத்திலும் அன்று முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களாக

இருந்திருக்கின்றனர் என்பது வரலாறு. இதன்காரணமாகவேதான் முக்குகச் சட்டம் அங்கும் நிலைபெறலாயிற்று.

முற்குகச் சட்டம் பொதுவாக நில உடமைகள், பங்கீடுகள், பராமரிப்புகள், செய்கைகள், கொடுக்கல் வாங்கல்கள், உடமை மாற்றம், பணிகளுக்கான கூலிகள், பிணக்குகளைத் தீர்த்தல், குடியியல் தண்டனைகள் என்பவற்றைச் சார்ந்தே அமைகின்றது. இச்சட்டமானது அதன் நடைமுறைக் காலத்தின் அந்திமப் பகுதியில் அல்லது அற்றுப்போன காலத்தில் அச்சட்டப் பயனை அனுபவிக்காதவரும் அல்லது அதன் முழுமையையும் அறிந்திராதவருமான ஆங்கில நாட்டுச் சட்ட அறிஞரான சி.பிரிட்டோ என்பவரின் பெருமூயற்சியில் தொகுக்கப்பட்டதையே நாம் முற்குகச் சட்டமாகப் பார்க்கின்றோம். இக் கைங்கரியத்தில் அவர் ஈடுபடாதிருந்திருந்தால் சிலவேளை ஈழத்தின் கிழக்குத் தமிழரது வரலாற்றில் இச்சிறப்பு பதிவாகும் வாய்ப்பு கைநழுவிப் போயிருக்கவும் முடியும். அவரது இந்த ஒப்பற்ற பணியினை எந்த நிலையிலும் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. எனினும் இது தொகுக்கப்பட்ட விதம் இடையிடையே அறுந்துகிடக்கும் சங்கிலியின் தோற்றப்பாட்டையே கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. இதில் நல்லபல அம்சங்கள் விடுபட்டுப் போயினவோ எனும் ஐயப்பாடும் கூடவே எழச்செய்கின்றது.

இச்சட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களோ அல்லது அது நடைமுறைக்குட்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களோ அல்லது முழுமையாக இதனை தெரிந்து வைத்திருந்தவர்களோ இச்சட்டத்தை ஆவணப்படுத்தாது விட்டமை அந் நாட்டினதும் அது சார்ந்த தமிழர் சமூகத்தினதும் வரலாற்றுத் தவறாகவே சமூகம் கொள்ளும். எனினும் இச்சட்டங்களின் தேடலின் ஊடாகக் கட்டுக்கோப்பும் அரவணைப்பும் தாய்வழி இன உணர்வின் இறுக்கமும் கொண்ட ஒரு பண்பட்ட சமூகத் தன்மை நாகரீக மிருக்குடன் வெளிப்படுவதை மறுக்கமுடியாது என்பதே உண்மையாகும். இவ்வாறு முனைவர் பாவேந்தன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிற்பட்ட காலத்தே வெளிவந்த நூல்கள் மற்றும் வெளியீடுகள்

இதுவரை சொல்லப்பட்ட ஆவணங்களைச் சான்றுபடுத்தி கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களாகக் கணிக்கத்தக்க வகையில் பலதரப்பட்ட நூல்களும் வெளியீடுகளும் தொடர்ந்தும் வந்துகொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். இதில் தனியான ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் அறிக்கைகளும் அடங்கும். அந்த வகையில் நமது பார்வைக்குக் கிடைத்த பின்வரும் ஆவணங்களை இங்கு பதிவுசெய்து கொள்வது முக்கிய கடமையாகும்.

1. Monograph of the Batticaloa District -S.O.கனகரத்தினம்
2. Landmark of ancient Batticaloa -D.W.N. கதிராமர்
3. மட்டக்களப்பு மான்மியம் - வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி. நடராசா
4. மட்டக்களப்பு மக்கள் வளமும் வாழ்க்கையும் : தொகுப்பு
வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா
5. மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - பண்டிதர் வி.சி.கந்தையா
6. மட்டக்களப்பு சைவக் கோவில்கள் : (பாகம்-1,2)
- பண்டிதர் வி.சி.கந்தையா
7. மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் - வித்துவான் சா.இ.கமலநாதன்,
கமலா கமலநாதன்
8. இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும்
- பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன்
9. மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஓர் ஆராய்ச்சி -தனபாக்கியம்
குணபாலசிங்கம்
10. கோணேஸ்வரம் - கலாநிதி செ.குணசிங்கம்
11. அரசன் ஆணையும் ஆடக சௌந்தரியும் - பண்டிதர்
கங்கேஸ்வரி கந்தையா

12. திருக்கோணேஸ்வரம் (தொன்மையும் வண்மையும்) - பண்டிதர்
இ.வடிவேல்
13. திருக்கோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள் - பண்டிதர்
இ.வடிவேல்
14. மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் - பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு
15. மட்டக்களப்பு இந்துப் பண்பாடு - தொகுப்பு: பேராசிரியர்
சி.மௌனகுரு
16. கோணேஸ்வரம் - சி.எஸ்.நவரத்தினம்
17. Trincomalee Bronces - கலாநிதி பாலேந்திரா
18. திருக்கோணமலை - கா.இரத்தினலிங்கம்
19. பஸ்துறை ஆய்வுகள் - ம.சற்குணம்
20. சீர்பாதாங்குல வரலாறு - அருள் செல்வநாயகம்
21. Mukkuvar Vannimai - கலாநிதி டென்னிஸ் மக் கிலாரி
22. மட்டக்களப்பு முற்குர் வரலாறும் மரபுகளும் - ஞா. சிவசண்முகம்
23. தமிழக வன்னியரும் ஈழத்து வன்னியரும் - வெல்லவூர்க்கோபால்
24. கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றிச்சரம் - வெல்லவூர்க் கோபால்
25. மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம் - வெல்லவூர்க் கோபால்
26. மலையாள நாடும் மட்டக்களப்பும் - வெல்லவூர்க் கோபால்
27. கிழக்கிலங்கையில் கண்ணகி வழிபாடு - வெல்லவூர்க் கோபால்
28. மாகோன் வரலாறு - க.தங்கேஸ்வரி
29. குளக்கோட்டன் தரிசனம் - க.தங்கேஸ்வரி
30. கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு - க.தங்கேஸ்வரி
31. மட்டக்களப்புச் சமூககுடியமைப்பு முறைமையும் சமூகக்
கட்டமைப்பும் - விரிவுரையாளர் ஞானமுத்து தில்லைநாதன்
32. மட்டக்களப்புத் தேசமும் சமூகக்கட்டமைப்பின் அடிப்படைகளும் -
விரிவுரையாளர் ஞானமுத்து தில்லைநாதன்
33. The Cult of Goddess Pattini - கணநாத் ஓபயசேகர
34. East Coast Sri Lankan Tamil Temple - கலாநிதி மார்ட்
பி.வைற்றாகர் (Mark P. Whitaker) 35.
- மருதமுனையின் வரலாறு - புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன்
36. அக்கரைப்பற்று வரலாறு - ஜனாப் ஏ.ஆர்.எம். சலிம்
37. அம்பாரை மாவட்ட முஸ்லிம்கள் - எஸ்.எச்.எம்.ஜமில்
38. மட்டக்களப்பு மாநிலத் தமிழர் திருமண மரபுகள் - பேராசிரியர்
இ.பாலசுந்தரம்

39. மத்திய கிழக்கிலிருந்து மட்டக்களப்பு வரை மணிப்புவவர்
மருதூர் ஏ.மஜித்
40. தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் பூர்வீக வரலாறு -மணிப்புவவர்
மருதூர் ஏ.மஜித்
41. தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல் -மணிப்புவவர்
மருதூர் ஏ.மஜித்
42. Palm Fringed Coast - அருட்தந்தை ஜோன் டிள்யூ.
லான்கே
43. சடங்குகளின் ஊடாக மட்டக்களப்பு - சு.சிவரத்தினம்
44. யாழ்ந்த வேடர் -க.தா.செல்வராச கோபால்
45. மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் பண்டைய வரலாற்று அடிச்
சுவடுகள் - க.தா.செல்வராச கோபால், எஸ்.பி.கனகசபாபதி
46. பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் -
நா.நவநாயகமூர்த்தி
47. ஈழத் தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் - நா.நவநாயகமூர்த்தி
48. கோவும் கோயிலும் - திருமதி.ந.பாலேஸ்வரி
49. தம்பலகாமம் ஆதி கோணநாயகர் வரலாறு - க.வேலாயுதம்
50. திருகோணமலைப் பிரதேச நாடக அரங்கப் பாரம்பரியம்
- அனாமிகா வெளியீடு
51. வாழைச்சேனை ஒரு வரலாற்றுக்குறிப்பு - வை.அகமத்
52. வாழைச்சேனையின் வரலாற்று விழுமியங்கள் - தாழை
செல்வநாயகம்
53. காத்தான்குடி வரலாறு ஓர் அறிமுகம் - காத்தான்குடி
பள்ளிவாயல்கள் முஸ்லிம் நிறுவனங்களின் சம்மேளனம் -
54. ஏறாவூர் வரலாறு - ஏறாவூர் வரலாற்று ஆய்வு மையம்
55. கிழக்கில் ஒரு கிராமம் (வாகரை வரலாறு) - வாகரை வாணன்
56. பனிச்சங்கேணி அரசி - வாகரை வாணன்
57. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டக்களப்புத் தமிழ்- வாகரை
- வாணன்
58. நந்திக்கொடி - வாகரை வாணன்
59. மட்டக்களப்பின் மருத்துவ சமூகம் - செபஸ்தியன் கபிரியல்
60. மாறிவரும் மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - கலாசூரி வெற்றிவேல்
வினாயகமூர்த்தி
61. மட்டக்களப்பு நாட்டாரியல் - வ.சிவசுப்பிரமணியம்

62. நூறு வருட மட்டக்களப்பு நினைவுகள் - எஸ். பிரான்சிஸ்
63. திருப்புகாமம் வரலாறு - ஆ.மு.சி. வேலமுகன்
64. கொட்டியாபுரப் பற்று வரலாறு - எம்.ஏ.சமது
65. கணநாதபதி - ஆறுமுகம் அரசரத்தினம்
66. மட்டக்களப்புக் கோவில்களும் தமிழர் பண்பாடும்
- சைவப்புவவர் எஸ்.தில்லைநாதன்
67. இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின் பழமொழிகள் -
எஸ்.முத்துமீரான்
68. இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின்
தாலாட்டுப்பாடல்கள் - எஸ்.முத்துமீரான்
69. The Goddess of the shore of sunrise - டில்ஷி பானு
70. கண்ணகியம்மன் பத்ததியும் பாடல்களும் : தொகுப்பு -
கண். ஆறுமுகம்
71. எரியுண்ட வீரமுனை - கவிஞர் இராஜபாரதி
72. புயல் காவியம் - கன்னன்குடாப் புலவர் சிதம்பரப்பிள்ளை
73. தேரோட்டம் : (தான்தோன்றிச்சரம் கும்பாபிஷேக மலர் - 98)
74. நாட்டாரியல் ஆய்வு :கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள்
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு, திருகோணமலை-2000
75. கிழக்கிலங்கை தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் நாட்டார்வழக்காறுகள்:
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், திருகோணமலை-2009

கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிப்படுத்தும் பிற ஆவணங்கள்

1. மகாவம்சம் - மகாநாம தேரர் (கி.பி 6ம் நூற்றாண்டு)
2. Ceylon Gazetteer - சைமன் காசிச் செட்டி
3. Laws and Customs of Tamils in Ceylon -
எச்.டபிள்யூ.தம்பையா
4. வன்னியர் - பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன்
5. இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் - பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன்
6. ஈழத் தமிழர் வரலாறு - பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம்
7. இலங்கை வரலாறு - கலாநிதி செ.கிருஷ்ணராசா
8. புத்தளம் வரலாறும் மரபுகளும் - ஜனாப் ஏ.என்.எம்.ஷாஜஹான்
9. இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறும் கலாசாரமும் -
எம்.ஐ.எம். அமீன்

10. விஷ்ணுபுத்திரன் வெடியரசன் - க.சிவப்பிரகாசம்
11. கீழைத்தேய மரபுவழிச் சட்டங்கள் - முனைவர்
எஸ்.பாவேந்தன்
12. Medieval India - ஸ்ரான்லி பூல்
13. இந்திய வரலாறு (பாகம் :1) - பேராசிரியர் கோ.தங்கவேல்
14. Primary Sources for History of the Sri Lankan Tamils -
கலாநிதி முருகர்குணசிங்கம்
15. The Evolution of an Ethnic Identity - the Tamils in Sri Lanka (300 BCE to 1200 CE :பேராசிரியர் கே.இந்திரபாலா
16. ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் - சி.புஸ்பராஜா
17. Internet Documents for History of Sri Lankan Civil War
தொகுப்பு: விரிவுரையாளர் குமாரசாமி பிரபாகர்
18. வன்னியர் - நடன காசிநாதன்
19. இலங்கையில் சோனகர் இன வரலாறு - ஐ.எல்.எம்.அப்துல்
அஸ்ஸீஸ்
20. முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் - எம்.கே.செய்யது அகமது
21. யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி - ஆசுக்வி வேலுப்பிள்ளை
22. யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் - நல்லூர் சுவாமி
ஞானப்பிரகாசர்
23. பேரலையும் பேரழிவும் 2004- பாக்கியராசா ஜெயப்பிரபா,
சிதம்பரப்பிள்ளை அமலநாதன்
24. சுனாமி ஒரு மீள் பார்வை - வெல்லவர்க் கோபால்
25. இலங்கையில் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கம் - பெ.சு.மணி
26. Evolution of Kerala History and Culture -
T.K. கெங்காதரன்
27. Tiger VS Tiger (Front Line Special Issue) -
D.B.S.ஜெயராஜ், V.S.சம்பந்தன்
28. ஈழ வரலாற்றுப் பதிவுகள் - ஏகநாயகி சிவராசசிங்கம்
29. Administration Report of Ceylon -1776
30. Administration Report of Ceylon - 1827
31. Administration Report of Ceylon - 1901
32. Administration Report of Ceylon - 1911
33. Administration Report of Ceylon - 1927
34. Administration Report of Ceylon -1947

பிற்பட்ட காலத்தே வெளிவந்த - நூல்கள்

The Monograph of the Batticaloa District மட்டக்களப்பு மாதிலத்தின் வரலாற்றை முதன்முதலில் ஆங்கில மொழியில் சொல்லும் நூலாக 1921ல் அன்றைய ஆங்கில அரசால் வெளியிடப்பட்டது. முதலியார் எஸ்.ஓ.கனகரத்தினம் இந்நூலினை எழுதியுள்ளார். வரோஸ் போன்ற சில சரித்திர ஆசிரியர்கள் மட்டக்களப்பைப் பற்றித் தெரிவித்திருக்கும் மேலெழுந்த வாரியான கருத்துக்களையும் போர்த்துக் கீசர் மற்றும் ஒல்லாந்தர் காலத் தகவல்களையும் இதில் அவர் முக்கியப்படுத்தியுள்ளார். இந்நூல் மட்டக்களப்பின் ஆரம்பகால வரலாற்றினை ஆழமாகப் பார்க்கவில்லையென்றாலும் அக்காலகட்டத்தே மட்டக்களப்பைப் பற்றி அறிய ஏதுவாகவிருந்தது எனலாம். பிரதேச அதிகார நிலையில் வன்னிமைகளுக்கும் போடிமார்களுக்கும் இருந்த தொடக்ககால ஆதிக்கம் மற்றும் அவர்களது நிலவுடமைகளின் விரிவாக்கம் தொடர்பில் பல முக்கிய தகவல்களை அறிய இந்நூல் நமக்கு உதவுவதையும் பிற்பட்ட ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்தே முக்குப் போடிமாரின் நிலவுடமை அற்றுப்போவதற்கு ஏதுவாக வேளாண் செய்கைக்குகந்த பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் அரசு காணிகள் ஏனைய தனியாருக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட தகவல்களையும் இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளமையும் வரலாற்றில் முக்கியப்படுத்தத் தக்கதாகும்.

Landmark of ancient Batticaloa, D.W.N. கதிராமரால் எழுதப்பட்ட நூலாகும். இவர் உச்ச நீதிமன்ற வழக்குரைஞராகப்

பணியாற்றியவர். திமிலர் மற்றும் வேடரின் ஆதிக்குடியிருப்பான மட்டக்களப்பிலிருந்து திமிலரை அகற்றுவதற்கு முக்குவர் குழுவொன்று காத்தான் எனும் வேடனின் குடியிருப்பில் தங்கியிருந்த முஸ்லிம்களின் துணையுடன் திட்டமிட்டு திமிலர் தலைவனைக் கொன்று மற்றையோரை வெருகலுக்கப்பால் துரத்தியதாக இவர் குறிப்பிடுவார். இது பொதுவாக மட்டக்களப்பின் ஆரம்பகால வரலாறாகக் குறிப்பிடப்படுவதாகும். பிரதேச மக்களிடையே நிலவிய வாய்மொழித் தகவல்களை முக்கியப்படுத்தியதாக பல்வேறு அம்சங்களை இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளமையையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும்.

எனினும் எஸ்.ஓ.கனகரெத்தினம் மற்றும் டி.பிள்ளு.என்.கதிராமர் ஆகிய இருவரையும் பொறுத்தமட்டில் மட்டக்களப்பில் இவர்கள் கொண்டிருந்த வரலாற்றுப்பார்வை சரியான குறிக்கோளை எட்டவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். இவர்கள் இருவருமே கிறிஸ்தவ மிசனெறியைச் சார்ந்துவந்து மட்டக்களப்பை வாழ்விடமாக்கி கொண்டவர்கள் என்பதால் மட்டக்களப்பின் தனிச் சிறப்புக்குரிய நீண்டகாலச் சமூகத்தளத்தினையும் அதன் சமூகத் தலைவர்கள் ஐரோப்பியரின் ஆட்சிக் காலத்தில் தங்கள் சொந்த மண்ணில் கொண்டிருந்த சுதந்திர உணர்வின்னையும் தங்கள் எழுத்துக்களில் இவர்கள் சரியாக வெளிப்படுத்தாமை ஒரு குறையாகவே தெரிகின்றது.

மட்டக்களப்பு மான்மியம் இரு பூர்வீக சரித்திர ஏடுகளை முக்கியப்படுத்தி வித்துவான் எவ்.எக்.சி நடராசாவால் 1962ல் தொகுக்கப்பட்டதாகும். அம்பிளாந்துறை பாலிப்போடி ஆசிரியர் மற்றும் செட்டிபாளையம் கணபதிப்பிள்ளைப் புலவர் ஆகிய கனவான்களிடமிருந்து பெறப்பட்டவையே இவ்வேடுகள். மட்டக்களப்பு வரலாற்றுத் தேடலுக்கு கால்கோளிட்ட முதல் முயற்சியாக இதனைக் கருதமுடியும். இதனை முன்னுதாரணப் படுத்தியதாகவே பல ஆய்வுகள் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். வடக்கிலிருந்து வந்த ஒரு பெரும் தமிழறிஞர் கிழக்கிற்கு செய்த பெரும்பணியாகவே இதனை வரலாறு பதிவுசெய்யும். மட்டக்களப்பின் சரித்திர ஏடுகள் எவரால்

எக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவை எனக் கண்டறிய முடியாதவை யெனினும் இது தொடர்ந்தாற்போல் பல்லோரால் பற்பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டவை என்பதை நூலாசிரியர் தனது முன்னுரையில் முன்மொழிவதைப்பார்க்கலாம். அத்தோடு இதனை எழுதியவர்கள் அனைவரும் மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் முன் வரலாற்றினை நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளவர்களாகவேஇந்நூலின் மூலம் அவர் நிச்சயப்படுத்துகின்றார்.

அதேபோல் அவரால் தொகுக்கப்பட்ட **மட்டக்களப்பு மக்கள் வளமும் வரழ்க்கையும்** நூலின் கட்டுரைகளில் பொதிந்துள்ள பல்வேறு தகவல்கள் வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்படத்தக்கவையே. மிக முக்கியமாக மட்டக்களப்பு வரலாற்றுச் சுருக்கம், மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் பழைய புவியியல் வரலாறும் இடப் பெயர்வுகளும், மட்டக்களப்புச் சமூகங்கள் (குழுக்கள், சாதிகள், குடிகள்), இந்து சமயப் பண்பாட்டு முறைகள், மட்டக்களப்பு மக்களது சமய சமரசப் பண்பாடு, மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய கலைகளும் அவற்றின் சிறப்பியல்புகளும், மட்டக்களப்பின் மந்திர வழக்கம், மட்டக்களப்பு மக்களின் பண்பாடு பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றோடு மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் திருப்படைக் கோவில்கள் அல்லது தேசத்துக் கோவில்கள் எனும் புகழ்பெற்ற ஆலயங்களின் வரலாறுகள் என்பனவும் கட்டுரைகளாக இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

மட்டக்களப்புத் தமிழறிஞர் பண்டிதர் வி.சி.கந்தையாவால் எழுதப்பட்ட **மட்டக்களப்புத் தமிழகம்** எனும் நூல் மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் அறிமுகத்தை பெரும்பாலும் விரிவாகவே ஆராய்ந்திருக்கின்றது. மட்டக்களப்பின் தொடக்ககாலம் முதலான வரலாற்றினை பூர்வீக சரித்திர ஏடுகளை அடியொற்றி பதிவுசெய்திருப்பதோடு மட்டக்களப்புச் சமூகத்தளத்தினையும் இந்நூல் விரிவாகவே பார்க்கின்றது.

மட்டக்களப்பு ஆட்சியாளர்களின் ஆட்சியமைப்பு, குடியேற்றம், மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் குடி கோத்திரங்கள், குலவிருதுகள், வழக்காறுகள், பண்பாட்டு அம்சங்கள், மட்டக்களப்பு மக்களின் உணர்ச்சிக் கவிநலம், அவர்களது மரபுவழிக் கலையான

நாட்டுக்கூத்து மற்றும் கலைவடிவங்கள், பேச்சுவழக்கு, சங்கத் தமிழ்கலந்த சொல்வளம், கிழக்கிலங்கைத் தமிழர்களின் வழிபாட்டில் சிறப்பிடம் வகிக்கும் கண்ணகி வழிபாடு, திருப்படை ஆலயங்கள், மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் தமிழ் முஸ்லிம் புலவர்கள் சிலரின் வரலாறு, ஐரோப்பியரின் வரவு மற்றும் செயல்பாடுகள், கிறிஸ்தவ சபைகள், அவை மேற்கொண்ட கல்வி மற்றும் சமூக சமயப் பணிகள் போன்றவற்றினையும் மிகத் தெளிவாகவே இந்நூல் பதிவு செய்துள்ளது. சில வரலாற்றுத் தகவல்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தத் தக்கனவாக அமையினும் இதன் பொதுவான வெளிப்பாடு மிக்க கனதியானது என்பது ஆய்வாளர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதாகும்.

பண்டிதர் வி.சி.கந்தையாவால் எழுதப்பட்டு இந்து கலாசார அமைச்சின் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ள **மட்டக்களப்பு சைவக் கோவில்கள் (பாகம்:1-பாகம்:2)** தேசத்துக் கோவில்கள் என்றும் திருப்படைக் கோவில்களென்றும் மன்னர்களால் மானியங்கள் வழங்கப்பட்டு திருப்பணிகள் செய்யப்பட்ட ஆலயங்கள் உட்பட மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலுள்ள முக்கிய சைவ ஆலயங்களின் வரலாற்றினையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் கூறும் நூல்களாகும். இவற்றில் சொல்லப்படுகின்ற தான்தோன்றிச்சரம், மாமாங்கேச்சரம் ஆகிய இரு ஈச்சரங்கள் உகந்தை மலை, தாந்தாமலை, சங்குமண்கண்டி மலை ஆகிய மலைக் கோவில்கள் திருக்கோவில், தில்லைமண்டுர், கோவில்பேரதீவு, சித்தாண்டி, வெருகலம்பதி ஆகிய திருப்படைக் கோவில்களான முருகத் தலங்கள் போன்றவை கிழக்குப் பிரதேச வரலாற்றில் முக்கிய பங்கு வகிப்பன. மேலும் இவ்விரு நூல்களிலும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் (இன்றைய மட்டக்களப்பு மற்றும் அம்பாரை மாவட்டங்கள்) அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட ஆலயங்களின் வரலாறுகள் சிறப்பாகப் பதிவாகியுள்ளதுடன் முன்னூறு வரையான இந்து ஆலயங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் மிகப் பழமைவாய்ந்த வழிபாடாக முருக வழிபாட்டினைக் குறிப்பிடும் இந் நூலாசிரியர் சோழர், பாண்டிய மற்றும் இலங்கை மன்னர்களால் திருப்பணிகள் பெற்ற ஆலயங்கள் தொடர்பிலும் தகவல் படுத்தியுள்ளார். மட்டக்களப்பின் தேச வன்னிமைகளாக அக்காலம்

தொடர்ந்திருந்துவந்த முக்குக குலப் பிரபுக்களே திருப்படைக் கோவில்களின் பாதுகாவலர்களாக சாசனரீதியாக அதிகாரம் பெற்றிருந்தனரெனவும் வேளாளகுலத் தலைவர்களே வண்ணக்கர்களாகவிருந்து இவ்வாலயங்களின் நடைமுறைகளைச் சிறப்பாகச் செயல்படுத்தினரெனவும் அவர் மேலும் சான்றளிப்பதையும் இங்கு முக்கியப்படுத்தவேண்டும். பொதுவாகக் கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துள் பதிவுசெய்யத்தக்க பல தகவல்களை இந்நூல் உள்ளடக்கியிருப்பதை மறுக்கமுடியாது.

மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் வித்துவான் சா.இ.கமலநாதன், திருமதி கமலா கமலநாதன் ஆகியோரால் நான்கு வெவ்வேறு மட்டக்களப்பின் பூர்வ சரித்திர ஏடுகளை ஒப்புநோக்கித் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட ஒரு முக்கிய ஆவணமாகும். ஏற்கனவே வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா இதில் இரண்டு ஏடுகளை ஒப்பு நோக்கி மட்டக்களப்பு மான்மியத்தை வெளியிட்டுள்ளார். வரலாற்றுக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலான மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் முழுமையான வரலாறு இன்னும் வெளிவராத நிலையில் இப் பூர்வீக சரித்திர ஏடுகளின் துணைகொண்டு அதன் வரலாற்றுக் காலத்தை சோழராட்சிக்கு முற்பட்ட வரலாற்றுக் காலம், சோழராட்சிக் காலம், சோழராட்சிக்கு பிற்பட்ட காலம், ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலம் என வரையறை செய்து ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள நமக்கு ஒரு வாய்ப்பாக மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் நூல் அமையும் என்பதை மறுக்கமுடியாது. வித்துவான் கமலநாதன் தம்பதியினர் இவ்வேடுகளை ஒப்புநோக்கிப் பிரதிபண்ணி நூலுருவாக்க ஏழு ஆண்டுகளை செலவிட்டுள்ளமையை நாம் நன்றியோடு நினைவுகூரவேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும் நூல் இலங்கையின் தலைசிறந்த வரலாற்றாசிரியரில் ஒருவரான பேராசிரியர் சி.பத்மநாதனால் எழுதப்பட்ட வரலாற்றிலக்கியமாகும். இலங்கைத் தமிழர் தொடர்பில் இந்நூல் தனது வரலாற்றுத் தேடல்களை முன்வைப்பதாக அமையினும் அதில் கிழக்கிலங்கையான திருகோணமலைப் பிரதேசம் மற்றும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் தொடர்பில் அவற்றின் பண்டைய சமூகக்

கட்டமைப்பு, அவற்றின் தேச மற்றும் சமூக வழக்காறுகளும் பண்பாடுகளும், நிருவாகப் பிரிவுகள், நிருவாகக் கட்டமைப்பு என வரிவுபட்ட பல்வேறு தகவல்களை வரலாற்றுக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பதிவுசெய்திருப்பது கிழக்கிலங்கையின் முக்கிய வரலாற்று ஆவணமாக இதனை முன்னிறுத்துகின்றது.

திருகோணமலைப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று, தம்பலகாமம் பற்று, கொட்டியார்ப் பற்று போன்றவை தொடர்பில் வன்னிமையின் உற்பத்தி, வன்னிபங்கள் பேணவேண்டிய ஒழுக்க நெறிகள், நீதி பரிபாலனங்களில் வன்னிபங்களுக்குரிய அதிகாரங்கள், கோணேசர் ஆலயம் தொடர்பில் வன்னிபத்துக்குரிய கடமைகள் போன்றவை மிகத் துல்லியமாக ஆராயப்பட்டுள்ளமையும் அவ்வன்னிமைப் பற்றுக்களின் தலைமைக்காரர்களது சமூக வழக்காறுகள் தொடர்பான அறிக்கைகளை ஆவணப்படுத்திப் பதிவாக்கி யுள்ளமையும் மிகப் பயனுள்ளவையாகும்.

மேலும் மட்டக்களப்புத் தேசம் தொடர்பிலும் அதன் நிருவாகச் செயல்பாடுகள் மற்றும் சமூகக் கட்டமைப்பு தொடர்பிலும் மிக முக்கியமாக அங்கு அதிகாரம்மிக்க சமூகமாகக் கொள்ளப்பட்ட முக்குவர் தொடர்பிலும் பிரதேசத்தின் தேசவழமைச் சட்டமான முக்குவர் சட்டம் குறித்தும் விரிவாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள தகவல்கள் ஆய்வாளர்களுக்கு ஒரு சுரங்கமெனலாம். அத்தோடு சமூக வரலாறு தொடர்பில் மட்டக்களப்புத் தேசத்தோடு ஒப்புநோக்கத் தக்கதான புத்தளத்தின் சாதி வழமைகளும் குறிப்பாக அங்கு வாழ்ந்த முக்குவ சமூகத்தின் தேச வழமைகளும் வெகுவாக ஆய்வுப்படுத்தியுள்ளமை கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துள் இந்நூல் ஒரு கனதையை ஏற்படுத்தியுள்ளதென்றே கொள்ளவேண்டும்..

மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஓர் ஆராய்ச்சினும்தூல் வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசாவால் தொகுக்கப்பட்ட மட்டக்களப்பு மான்மியம் எனும் நூலை ஆய்வு செய்வதாக அமையும். இந்நூலை எழுதியவர் பல்கலைக் கழக தொல்லியல் விரிவுரையாளர் துன்பாக்கியம் குணபாலசிங்கம். இலங்கையின் சமகால

வரலாற்றுடன் தகவல்களையும் காலக்கணிப்புகளையும் ஒப்பீடு செய்து அதன் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை வெளிப்படுத்தும் தன்மையினை இந்நூல் கொண்டுள்ளமை இதன் சிறப்பம்சமாகும்.

வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் கலாநிதி செ. குணசிங்கம் எழுதிய கோணேஸ்வரம் சிறந்த வரலாற்று இலக்கியமாகக் கருதப்படுவதாகும். கிறிஸ்துவுக்கும் அனேக ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நீண்டகால வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதும் ஈழத்து ஈச்சரங்களில் மிக முக்கியத்துவம் பெற்றதும் தக்ஷண கைலாசம் எனப் போற்றப்படுவதும் பாடல் பெற்ற தலமுமான திருக்கோணேஸ்வரத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டதே இந்நூல். இவ்வாலயத்தின் வரலாறு, வழக்காறு, வழிபாட்டு முறைமைகள், மன்னர்களாலும் பிறராலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருப்பணிகள், வழங்கப்பட்ட மானியங்கள், பல்வேறு இடங்களிலுமுள்ள நிலக்கொடைகள், தொண்டுழியம் புரிய நியமிக்கப்பட்ட குடிகள் பற்றிய விபரங்கள், அவர்களின் வாழ்விடங்கள், அவர்களது வாழ்வாதாரத்துக்கு வழங்கப்பட்ட நெற்செய்கைக் காணிகள் பற்றிய விபரங்கள் என திருகோணமலைப் பிரதேசம் சார்ந்து திரட்டப்பட்ட ஆதாரபூர்வமான தகவல்கள் அனைத்தையும் சிறப்பாக உள்ளடக்கியதாகவே இந்நூல் விளங்குகின்றது.

அரசன் ஆணையும் ஆடகசெளந்தரியும் பண்டிதை கங்கேஸ்வரி கந்தையாவால் நாடக வடிவில் எழுதப்பட்ட ஒரு வரலாற்றுக் காவியமாகும். ஆடகசெளந்தரியின் வரலாறு, உன்னரசுகிரியில் அவளது ஆட்சி அதிகாரங்கள், அவள் மேற்கொண்ட பணிகள், திருக்கோணேஸ்வரம், திருக்கோவில், உகந்தை, மாமாங்கேஸ்வரம், தாந்தாமலை போன்ற ஆலயங்களில் அவளுக்குருந்த ஈடுபாடு மற்றும் அவள் மேற்கொண்ட திருப்பணிகள் என்பனவற்றை வெளிக்கொணரும் தன்மையினை இந்நூல் முக்கியப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

திருக்கோணேஸ்வரம் தொன்மையும் வண்மையும் எனும் நூல் பண்டிதர் சைவப்புவவர் இ.வடிவேல் எழுதிய ஒரு வரலாற்று இலக்கியமாகும். புராண காலம், இதிகாச காலம், வரலாற்றுக் காலம்

எனும் மூன்று காலத்துள்ளும் திருக்கோணேஸ்வரத்தையும் அதனால் பெயர் பெற்ற திருக்கோணமலைப் பிரதேசத்தையும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினை இந்நூல் நமக்கு அளிக்கின்றது. பொதுவாக வரலாறுகள் இதன் அடிப்படையிலேதான் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றன என்பதனை யாருமே மறுத்துரைக்க மாட்டார்கள். திருக்கோணேஸ் வரத்தின் தொன்மையையும் வண்மையையும் வரலாற்று ரீதியாக நிலைநிறுத்த திருக்கோணமலை சிவபூமி, திருக்கோணேஸ்வரத்தின் புராண வரலாறுகள், தெட்சணை கையாயம் எது, திருக்கோணமலையின் புவியியல் நிலை, லைமூறியாக் கண்டத்தின் பேரழிவும் கோணேஸ்வரத்தின் தொன்மையும், கோணேசர் கோவில்கள் பற்றிய புராண ஆதாரங்கள், கேணேசர் கோவில்கள் பற்றிய சரித்திர ஆதாரங்கள், போர்த்துக்கீசர் அழிப்பதற்கு முன்பிருந்த கோணேஸ்வரம், கோணேஸ்வரத்தின் வண்மை, குளக்கோட்டு மன்னனும் திருப்பணிகளும், கோணேஸ்வரத்தின் எச்சங்களும் தாக்கங்களும், திருக்கோணேசர் கற்சாசனங்களும் கல்வெட்டும், கோணேஸ்வரமும் தம்பலகாமம் ஆதி கோணநாதர் கோவிலும், கோணேஸ்வரத்தின் தொன்மையும் வண்மையும் கூறும் நூல்களும் அகச் சான்றுகளும், கோணேசர் கல்வெட்டுப் பற்றி 1831 நவம்பரில் ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்பட்ட அரசிதழ் அறிக்கை ஆகிய பதினைந்துசுருக்கமான கட்டுரைகளுடாக கோணேஸ் வரத்தின் தொன்மையையும் வண்மையையும் நிலைநிறுத்த இந்நூல் முற்பட்டிருக்கின்றது. இதில் சிற்சில காலக்கணிப்புகள் சான்றுபடுத்த முடியாதவையெனினும் சொல்லப்படுகின்ற தகவல்கள் அனைத்தும் வரலாற்று இலக்கியத்துள் பதிவுசெய்யப்படத் தக்கனவாக உள்ளவையே என்பதனை ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்வர்.

மட்டக்களப்புத் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு தனது கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக எழுதிய ஆய்வு நூலை **மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள்** ஆகும். மட்டக்களப்பின் மரபுவழிவந்த ஆடற்கலைகளை வரலாற்று ரீதியாக ஆய்வுப்படுத்தி அவற்றுள் மிளிரும் செவ்வியல் தன்மைகளையும் நுட்பங்களையும் சிறப்பாக வெளிக்கொணர்ந்த முதல் நூலாகவும் முக்கிய நூலாகவும் இன்றுவரை இது கருதப்படவே செய்கின்றது. மட்டக்களப்பின்

அமைவு, அதன் ஆட்சி அதிகாரங்கள், குடியேற்றங்கள், சமூகக் கட்டமைப்பு, கலாசாரப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள், வழக்காறுகள், இவற்றின் ஊடாக மரபுவழிப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட கலைவடிவங்கள், சிறப்பாக மட்டக்களப்பு மாநிலத்திற்கு பெருமை சேர்த்துக்கொண்டிருக்கும் வடமோடி மற்றும் தென்மோடிக் கூத்துக்கள், அவற்றோடு ஒட்டி வளர்ந்த ஏனைய ஆடற்கலைகள் போன்றவை தொடர்பிலும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணி பற்றியும் வெகுவாகவே இந்நூல் ஆராய்ந்துள்ளது.

இரண்டாவது உலக இந்து மாநாட்டையொட்டி 2003ல் மட்டக்களப்பில் தொடர்ந்தாற்போல் மூன்று நாட்கள் இடம்பெற்ற பெருவிழாவில் வெளியிடப்பட்ட சிறப்புமலரே **மட்டக்களப்பு இந்துப் பண்பாடு**. இதனைப் பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு தொகுத்துள்ளார். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் இந்துமத வழிபாடுகள், வளர்ச்சி நிலை மற்றும் சூழ்நிலைப் பாதிப்புகள் போன்றவற்றை வரலாற்று ரீதியாக விளக்கும் கட்டுரைகளும் இந்து ஆலயங்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் தொடர்பான தகவல்களும் அவை மேற்கொண்டுவரும் நற்பணிகள் பற்றியும் பல்வேறு ஆக்கங்களை உள்ளடக்கியதாகவே இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

சி.எஸ்.நவரெத்தினம் எழுதிய **கோணேஸ் வரம்** நூல் கோணேஸ்வரத்தின் வரலாறு, கீர்த்தி, வழிபாட்டு முறைமைகள் பற்றிய அம்சங்களைக் குறித்துரைக்கும் ஆவணமாகும். கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்களை அடியொற்றியதாக அதன் வெளிப்பாடு அமையும்.

கலாநிதி டிபிள்யூ. பாலேந்திரா எழுதிய Trincomalee Bronzes ஒரு ஆழமான தேடலாகும். கோணேஸ்வரம் தொடர்பில் போர்த்துக்கலின் லிஸ்பான் ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து அவரால் சேகரிக்கப்பட்ட அரிய பல தகவல்களும் இதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கோணேஸ்வரர் ஆலயம் போர்த்துக் கீசரால் அழிக்கப்படுவதற்கு முன்னதாக போர்த்துக்கீசத் தளபதி கொன்ஸ்ரன்ரைன் டிசா போர்த்துக்கீச அரசனுக்கு வரைந்தனுப்பிய கோவிலின் படமும் அப்படியே இதில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணமுடியும்.

கா.இரத்தினலிங்கம் திருக்கோணமலை எனும் நூலினை எழுதியுள்ளார். கோணேஸ்வரத்தை மையப்படுத்தி திருக்கோணமலையின் வரலாறுகூறும் இந்நூல் அரியபல தகவல்களை உள்ளடக்கிய இலக்கியமாகும்.

ம.சற்குணம் எழுதிய பத்துறை ஆய்வுகள் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் தொடர்பான பல வரலாற்றுத் தீதல்களைக் கட்டுரைகளாகப் பதிவுசெய்துள்ளது. மட்டக்களப்பின் சமூகத் தளம், மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, வழிபாட்டியல், குறிப்பாக பிரதேசத்தின் தனிச்சிறப்புக்குறித்தான கண்ணகி வழிபாடு போன்றவை அவற்றில் முக்கிய தகவல்களைக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

அருள் செல்வநாயகம் எழுதிய சீர்பாதர்குல வரலாறு அரியபல தகவல்களை உள்ளடக்கிய சமூக வரலாற்று இலக்கியமாகும். இப்பிரதேசத்தின் நீண்டகால வரலாற்றுச் சிறப்புக்குரிய ஒரு முக்கிய சமூகம் தொடர்பில் அவர்களது வரவு, குடியேற்றம், பரவல், இப்பிரதேச சமூகக் கட்டமைப்பில் அவர்களுக்குரிய சிறப்புகள், மண்தூர் போன்ற திருப்படை ஆலயங்களில் அவர்களுக்குரிய முன்னிருகள் என்பனவற்றைமிக ஆழமாக வெளிப்படுத்தும் தன்மை இதன் சிறப்பு எனலாம். கி.பி 8ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய தமிழக வரலாற்றுப் பின்னணியில் யாழ்ப்பாண வரலாற்றினையும் பொருத்திப் பார்த்து வீரர்முனைச் செப்பேட்டுப் பாடல்கள், திருக்கோணமலை சீர்பாதர் செப்பேட்டுப் பாடல், திருக்கோயில் சீர்பாதர் செப்பேட்டுப் பாடல்கள், கொக்கட்டிச்சோலை சீர்பாதர் செப்பேட்டுப் பாடல்கள், துறைநீலாவணைச் செப்பேட்டுப் பாடல்கள் போன்றவற்றையும் ஆய்வுப்படுத்தி இவ்வரலாற்றுநூல் எழுதப் பட்டுள்ளமை இதன் சிறப்பம்சமெனலாம்.

கந்தரோடையை (யாழ்ப்பாணம்) இருக்கையாக்கி ஆட்சிசெய்த வாலசிங்க மன்னன் சோழ இளவரசி சீர்பாததேவியை மணம்முடித்துத் திரும்பும்போது அவனால் அழைத்துவரப்பட்டு மட்டக்களப்பின் வளமிக்க பகுதியாகக்கொள்ளப்பட்ட வீரர் முனையில் குடியமர்த்தப்பட்ட சோழநாட்டுக் குடிகளின் ஒருங்கிணைப்பாக வெளிப்படும் இச்சமூகம் குறித்து வரலாற்று

ரீதியாக அறிந்துகொள்ள இந்நூல் நமக்குப் பெரிதும் உதவவே செய்கின்றது. எனினும் ஆசகவி வேலுப்பிள்ளை எழுதிய யாழ்ப்பாண வரலாறு (1918) வாலசிங்க மகாராசா மதுரையில் சாமுத்துகி என்னும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ததாகக் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு கவனத்திலெடுக்கவேண்டியுள்ளது.

மேல்நாட்டு அறிஞரான கலாநிதி டென்னிஸ் மக் கிலாரி எழுதிய Mukkuvar Vannimai (முக்குவர் வன்னிமை) பல்வேறு தகவல்களை உள்ளடக்கிய மிகச் சிறந்த ஆய்வு நூலாகும். பிரதேச வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கிய முக்குக சமூகத்தின் ஆட்சி அதிகாரம், நீதி நிர்வாகம், நிலவுடமை, சமூகத் தலைமைத்துவம், ஆலய நடைமுறைகளில் நிலவிய செல்வாக்கு போன்றவற்றை ஆய்வு ரீதியாக நிரல் படுத்தி நிலை நிறுத்திய ஆங்கில மொழி வரலாற்று இலக்கியமாக இதனைக்குறிப்பிடமுடியும். மேலும் கிழக்கிலங்கையின் வடக்கே கொட்டியாரக்குடா தொடக்கம் தெற்கே பொத்துவில் வரையான 90 கிலோமீற்றர் நீளமான கரையோரப் பிரதேசத்தே வாழுகின்ற சமூகங்களிடையே குறிப்பாக தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகங்களிடையே தாய்வழி மரபின் தாக்கங்கள் எவ்வாறு வேரூன்றியுள்ளது என்பதனை இந்நூல் மிக ஆழமாகவே பதிவுசெய்துள்ளது. இம்மக்களிடையே காணப்படும் குடிவழி முறைமை மற்றும் அதனைச் சார்ந்ததாகவுள்ள வகுத்துவார் (வயிற்றுவார்), கத்தறை, கூட்டம் தொடர்பிலும் அவர்களது சமூக உரிமைகள் சார்பிலும் இந்நூல் மிக விரிவாகவே ஆராய்ந்துள்ளது. கிழக்கிலங்கை சமூகங்கள் தொடர்பில் வெளிநாட்டு சமூகவியலாளர்களும் மானிடவியலாளர்களும் மிகுந்த ஆர்வம்கொள்வதற்கு வழியமைத்துக் கொடுத்ததில் இந்நூலின் பங்களிப்பு மிகக் காத்திரமானது என்பதனை இதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும்.

ஞா.சிவசண்முகம் எழுதிய மட்டக்களப்பு முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச வரலாற்றினை கி.மு 3ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் விரிவாக எடுத்துரைக்கும் வரலாற்று இலக்கியமாகக் கருதப்படுவதாகும். பிரதேச ஆட்சியாளர்கள், ஆட்சிப் பிரிவுகள், வன்னிமைகள், சமூகப் பிரிவுகள், அவற்றின் வழக்காறுகள், தொழில்சார் கருமங்கள், நீண்டகால நடைமுறையி

லிருந்த முக்குகச் சட்டம், அதில் முக்கியப்படுத்தப்பட்ட தாய்வழி மரபுகள் என பொதுநிலைப்பட்ட வரலாற்று அம்சங்களை இந்நூல் தகவல்படுத்தியுள்ளமை இப்பிரதேசத்தின் தொடரான தேடல்களுக்கு வாய்ப்பாகவே அமையும். மேலும் கொழும்பிலுள்ள தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் பெறப்பட்ட ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்காலத்தின் சில முக்கிய தகவல்களையும் இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளமையை குறிப்பிட்டே யாகவேண்டும்.

தமிழக வன்னியரும் ஈழத்து வன்னியரும் வெல்லவூர்க் கோபால் எழுதிய ஒரு ஒப்பீட்டு வரலாற்று இலக்கியமாகும். தமிழகத்தில் இன்றைய வன்னியர் வாழ்விடங்கள் பல கள ஆய்வுக்குட் படுத்தப்பட்டிருப்பதும் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டிருப்பதும் இதன் சிறப்பாகும். இது பொதுவாக அனைத்து வன்னியர் சமூகம் குறித்த தேடலாக அமையினும் கிழக்கிலங்கை வன்னியர் குறித்தும் அவர்களது சிறப்பியல்புகள் குறித்தும் ஆழமாகவே நோக்குகின்றது. படையாட்சி வன்னியர் குறித்த இதன் பரவலான தேடல் பயனுள்ளதாகவே அமையும். மலபார் முக்குவர், புத்தளம் முக்குவர், மற்றும் யாழ்ப்பாண முக்கியர் பற்றிய கருதுகோளும் அதில் தொடர்புபட்ட மட்டக்களப்பு முக்குவர் சமூகப் பிணைப்பும் ஆழமான பார்வையைக்கொண்டவை. பங்கு தருக்கும்முறைக் கல்வெட்டில்

நெறி தவறார் சுயநாடு காளிகட்டம்,

நீள்குலமே படையாட்சி உழுது னுண்போன்.. எனவரும் பாடலில் காளிகட்டம் குறித்த தேடலின் அவதானிப்புகள் முக்கிய வரலாற்றுப் பதிவாகும்.

வெல்லவூர்க் கோபாலின் இன்னொரு படைப்பான **கொக்கட்டிச்சோலைத் தான்தோன்றிச்சரம்** அதன் வரலாற்றைக் கவிதை இலக்கியமாக்கிப் பார்க்கும் தன்மையைக்கொண்டதாகும்.

மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம் வெல்லவூர்க் கோபால் எழுதிய ஒரு சிறப்பான வரலாற்று இலக்கியமாகப் பலராலும் பாராட்டப்பட்டதாகும். சமகால இலங்கையின் வரலாற்றுடன் மட்டக்களப்பு வரலாற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதும் பெறப்படும் தகவல்களின் உறுதிப்பாட்டை நிச்சயிக்க மட்டக்களப்போடு

தொடர்புபட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்ட கவிங்கம் (ஒரிசா) மற்றும் பண்டைய முத்தமிழ் நாடுகளை குறித்த வரலாற்றுக் காலத்துள் இணைத்துப் பார்ப்பதும் இந்நூலில் தென்படும் தனிச் சிறப்பாகும். மட்டக்களப்புச் சமூகத் தளம் குறித்த தென்னிந்தியத் தேடல்களும் அச்சமூகங்களின் பண்டைய சிறப்பியல்புகளும் மிக்க அவதானிப்புக்குரியவை. இதில் மட்டக்களப்புச் சமூகங்கள் ஒன்றையொன்று ஒதுக்காமல் பல்வேறு நிலைகளில் பொதுநிலைப்பட்டு வாழும் தன்மைக்கு கொடுக்கப்படும் வியாக்கியானங்கள் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை. சிங்கள மக்களின் வாழ்விடங்கள் உட்பட்டு மன்னன்பிட்டி தொடக்கம் பொத்துவில் வரையான கள ஆய்வுகள் இதில் இடம்பெறுவது ஒரு சிறப்பம்சமாகும். இதில் சுமார் நூற்பது பழமையான கிராமங்களின் சமூகங்கள் ஆய்வுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சோழராட்சிக் காலம் முதல் 1960 காலகட்டம் வரை வரலாற்றுச் சிறப்புகளுடன் தமிழரின் வாழிடமாக மிளிர்ந்த மட்டக்களப்பின் வடமேல் பிரதேசமான மன்னன்பிட்டி மற்றும் வடபிரதேசமான வாகரை ஆகியவற்றின் வரலாறு தொடர்பில் மிகக் காத்திரமான தேடல்களை இந்நூல் உள்வாங்கியிருப்பதாக பல ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ஈழம் உட்படப் பல வெளிநாட்டு அறிஞர்களின் பாராட்டைப்பெற்ற இவ் வரலாற்று இலக்கியம் சிறந்த சர்வதேச நூல்வரிசையில் தனியான இணையத்தளத்தில் (<http://www.scribd.com/doc/24695323/mattakkalappu-varalaru>) பதிவாகி இன்று பலநூறு வாசகர்களால் படிக்கப்பட்டுவரும் நூல் என்ற பெருமையினைப் பெற்றுள்ளது.

வெல்லவூர்க் கோபால் எழுதிய இன்னுமொரு வரலாற்று இலக்கியம் **மலையாளநாடும் மட்டக்களப்பும்** இவ்வொப்பீட்டு நூலின் சிறப்புக்கு இரு பிரதேசத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட கள ஆய்வுகள் வலுச்சேர்ப்பனவாகும். பலநூறு ஆண்டுகளாக பல்வேறு அம்சங்களிலும் இறுக்கமாகப் பிணைப்புற்றுக்கிடக்கும் இவ்விரு பிரதேசங்களையும் ஒருசேரப் பார்ப்பதில் அச்சிறப்புக்கள் புலப்படவே செய்யும். கேரளத்தின் தலைசிறந்த வரலாற்றாசிரியர் எஸ்.ஆர்.பணிக்கர் தனது அணிந்துரையில், பலநூறு ஆண்டுகள்

தொன்மைமிக்க வரலாற்று நிகழ்வுகளைத் திட்டவட்டமான ஆதாரங்களின் துணைகொண்டு ஆசிரியர் அறுதியிட்டுக் காட்டுவதாகக் குறிப்பிடுவதும் முக்கியமாக கேரளத்தின் சிறப்பினுக்குரியதான மருமக்கதாய மரபுவழி வழக்காறுகள் மட்டக்களப்பின் தாய்வழி முதலுச வழக்காறுகளுடன் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற தன்மையும் பண்டைய போடி முறைமைகள் மற்றும் நாடுடையார், நாடுவழி, வன்னிமை, உடையார் போன்ற நிருவாகக் கட்டமைப்பு தொடர்பான ஒப்பீடுகளும் ஊரலர் என்னும் ஊர்ப் போடி முறைமைகளும் மிகுந்த அவதானத்துடன் கூடிய தேடலுக்கு உட்பட்டிருப்பதாகச் சான்றளிப்பதும் ஒரு சிறந்த வரலாற்று இலக்கியமாக இதனை ஏற்றுக்கொள்ளப் போதுமான காரணமெனலாம். அத்துடன் இதன் பல்வேறு அம்சங்கள் கேரள ஆய்வாளர்களால் அவர்களது ஆக்கங்களில் இடம்பிடித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கிழக்கிலங்கையில் கண்ணகி வழிபாடு ~ சிறப்புப் பார்வை
வெல்லவூர்க் கோபால் எழுதிய இன்னுமொரு வரலாற்று இலக்கியமாகும். ஆரியச் சுவடுகள் பதியாத கிழக்கு மாநிலம் அதன் நீண்ட கால வரலாற்றில் தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டினை முக்கியப்படுத்தியே வந்துள்ளதையும் வருடந்தோறும் வைகாசித் திங்களில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களில் கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு ஒருசேர எடுக்கும் விழா (சடங்கு) கிழக்கிலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தேசிய விழாவாகவே கொண்டாடப்படுவதையும் அத்தோடு இம்மாநிலத்தையும் இதனை அண்டியும் வாழுகின்ற வேடுவகுலமக்களிடையேயும் பத்தினித் தெய்வ வழிபாடு என்ற பெயரில் கண்ணகிக்கு விழாவெடுக்கப்படுவதையும் காலவரையறையோடு தெளிவுறுத்தும் இந்நூல் சிங்கள மக்களிடையே காணப்பட்ட பத்தினித் தெய்வ வழிபாட்டே இலங்கையின் மிகப் பழமை வாய்ந்த கண்ணகி வழிபாடெனவும் குறிப்பிடும். தொடக்க காலத்தே மூன்று ஆலயங்களையே தகவல்படுத்தும் நிலையில் பின்னர் எழுந்த கண்ணகி காவியம் ஒன்பது ஆலயங்கள் பற்றிக் கூறுவதையும் 18ம் நூற்றாண்டில் பதினைந்தாக இருந்த ஆலயங்கள் இன்று அறுபது வரை வியாபித்துள்ளமையும் இதில் விரிவாகச் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளது. மேலும் பண்டைத் தமிழகத்தில் கண்ணகி வழிபாடு

வழக்கொழியத் தமிழரது பாரம்பரிய வழிபாட்டு முறைகளைப் பிரமாணர்கள் ஒதுக்கியதோடு தமிழ்ப் பெண்ணான கண்ணகி தெய்வமாக நிலை நிறுத்தப்படுவதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாமையே காரணமாயமைவதாகவும் அன்றைய ஆட்சியாளர்களும் இதற்கு ஆதரவளித்ததையும் இந்நூல் தக்க சான்றுகளுடன் வெளிப்படுத்தும். ஈழத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை அண்மையிலுள்ள தமிழகத்தின் தாக்கமும் ஆரியச் சுவடுகளின் இறுக்கமும் உயர் சைவ மரபினராகத் தங்களை நிலை நிறுத்திக் கொண்டவர்களின் செயல்பாடுமே கண்ணகி வழிபாடு முன்னெடுக்கப் பட்டமைக்கு முக்கிய காரணமாயமைவதாகவும் அத்தோடு ஆறுமுகநாவலர் காலம் தொடக்கம் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை காலம்வரை கண்ணகி சமணச்சி எனவும் செட்டிச்சி எனவும் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளமையையும் இந்நூல் தகவல்படுத்தியுள்ளமை இதன் முக்கிய அம்சங்களாக அமையும்.

க.தங்கேஸ்வரியால் எழுதப்பட்ட மரகோன் வரலாறு, குளக்கோட்டன் தரிசனம், கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு ஆகிய முன்று நூல்களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டவை. கி.பி 13ம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற இலங்கையின் ஆட்சியாளனான கலிங்க மாகோனையும் அவனுக்கு இணையாகவோ அன்றேல் துணையாகவோ ஆட்சி முறையிலும் சமய சமூகப் பணிகளிலும் தன்னிகரற்றவனாக விளங்கிய குளக்கோட்டனையும் முதன்மைப்படுத்திய கிழக்கின் வரலாற்று இலக்கியங்களாக இவற்றை வரிசைப்படுத்தலாம். கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றைப் பதிவுசெய்யும் தன்மையில் பொதுவாக இவை தகவல்களையே முன்வைப்பது தெரிகின்றது. கிழக்கிலங்கையின் பூர்வீக வரலாற்றில் சொல்லப்படும் மட்டக்களப்பின் வரலாற்றுக்காலம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு முடிவுறுத்தப்படுவதும் அவசியமானதாகின்றது. அத்தோடு இராவணன் குறித்தும் அவனது காலம் குறித்தும் இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களோ அன்றேல் ஈழத்து வரலாற்றாசிரியர்களோ இதுவரை சரியான முடிவொன்றினை எட்டாத நிலையில் அதனை அறுதியிட்டுக் காட்டமுயல்வது பொருத்தமாக அமையாது என்பதே உண்மையாகும். பொதுவாகப் பார்த்தால் இம்மூன்று நூல்களிலும் பரவலாகப் பொதிந்துகிடக்கின்ற பல தகவல்கள் வரலாற்று

ஆய்வாளர்களுக்கு மிகப் பயனுள்ளவையாகவே அமையும் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை.

வீரீவுரையாளர் ஞானமுத்து தில்லைநாதன் மட்டக்களப்புச் சமூகக் கட்டமைப்பு முறைமையும் சமூகக் கட்டமைப்பும், புராதன மட்டக்களப்புத் தேசமும் சமூகக் கட்டமைப்பின் அடிப்படைகளும் ஆகிய இரு ஆவணங்களை மானிடவியல் மற்றும் சமூக வரலாற்றுத்துறை சார்ந்து எழுதியுள்ளார். இதில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் இரு முக்கிய சமூகங்களான தமிழர்தம் முஸ்லிம்களதும் சமூக கட்டமைப்புத் தொடர்பிலும் குடியமைப்பு முறைமை தொடர்பிலும் மிக ஆழமான பார்வையை மட்டக்களப்புச் சமூகக்கட்டமைப்பு முறைமையும் சமூகக் கட்டமைப்பும் நூல் கொண்டிருப்பதை மிக முக்கியப்படுத்தவேண்டியுள்ளது. வரலாற்று ஆய்வு முறைமையின் அடிப்படையிலும் கள ஆய்வின் வழியான நிகழ்கால முதன்நிலைத் தரவுகளின் அடிப்படையிலும் இவ்வாய்வு நூல் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளமை அதன் முக்கிய சிறப்பம்சம் எனலாம். நவீனமயமாக்கலின் விளைவுகளால் பெரும்பாலும் அள்ளுண்டு செல்லாத இப்பிரதேசத்தின் சமூக அமைப்பின் நிலைநிறுத்தலை இந்நூல் மிகத் துல்லியமாகவே பதிவுசெய்கின்றது. இதன் 2ம் 3ம் மற்றும் 4ம் அத்தியாயங்கள் முக்கிய கவனத்திற்குரியவை. கள ஆய்வுத் தரவுகள் ஊடாக வெளிக் கொணரப்படும் குடியமைப்பு முறைமைகள் மானிடவியல் மற்றும் சமூகவியலாளர்களுக்கு பெருவிருந்தாக அமையும். இங்கு வீரீவாகச் சொல்லப்படும் குடியமைப்பின் முக்கியத்துவமும் செயல்பாடும், குடியமைப்பின் உட்கூறுகள், குடியமைப்பு முறைமைகொண்ட திருமணச் சடங்குகள், குடியமைப்பில் தென்படும் வயிற்றுவார் பிரிவுகள், குடிகளுக்கான குலவிருதுகள் -கும்ப வரிசை, பட்டம் கட்டும் வரிசை போன்றவை நம் கவனத்திற்குரியவை.

மேலும் புராதன மட்டக்களப்புத் தேசமும் சமூகக் கட்டமைப்பின் அடிப்படைகளும் சமூகவியல் நோக்கிலான வரலாற்று மூலங்களைக் கொண்டதாகும். மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் ஆட்சிப்புல வரலாற்றுப் போக்கினை பூர்வீக காலம், வரலாற்றுக் காலம், ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலம், கண்டியரசின் ஆட்சிக் காலம் என நான்காக வகுத்து

இவ்வாவணம் ஆய்வுசெய்கின்றது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் இயக்கர்குழுநிலை ஆட்சி, நாகர்குழுநிலை ஆட்சி, சோழப் பேரரசின் ஆட்சிக்காலப் பிரிவுகள், கலிங்கமாகோனின் வன்னிமைப் பிரிவுகள், கண்டியரசின் திக்கதிபர்களின் பிரிவுகள், ஆங்கில ஆட்சியின் வன்னிமைப் பிரிவுகள் போன்றவையும் அக்கால சமூக அமைப்பும் மிகச் சிறப்பாக இதில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பது இதற்கு மேலும் பெருமைசேர்ப்பதாகும்.

The Cult of Goddess Pattini - கணநாத் ஓபயசேகர எனும் சமூகவியலாளர் எழுதிய ஒப்பீட்டு ஆய்வு நூலாகும். 1960 காலப்பகுதியில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் அவர் மேற்கொண்ட கள ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் கிழக்கிலங்கை கண்ணகி வழிபாடு தொடர்பிலும் மட்டக்களப்பின் தாய்வழிச் சமூக கட்டமைப்புத் தொடர்பிலும் அவர் வெகுவாக ஆராய்ந்துள்ளார். யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பில் வேளாளரும் சிங்களச் சமூக அமைப்பில் பிராமணச் சமூகம் உள்ளவாங்கப்பட்ட கொவிகமச் சாதியினரும் கிழக்கில் முக்குகச் சாதியினரும் மேலாண்மைச் சாதியாக விளங்குவதையும் இலங்கையின் ஏனைய பிரதேச சாதிக்கட்டமைப்பிலிருந்து மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் பல்வேறு அடிப்படை அம்சங்களில் வேறுபடுவதையும் அவர் விளக்கியிருக்கின்றார். மிக அண்மைக் காலம் வரை கோவில் பூசைகளில் பிராமணர் செல்வாக்கு இடம்பெற வில்லையென்பதை சுட்டிக் காட்டும் இவர் வீரசைவம் எனப்படும் சீர்திருத்தவாதச் சமயப்பிரிவினரே ஆலய பூசைகளை மேற்கொண்டனரெனவும் கி.பி 12ம் நூற்றாண்டுமுதல்கொண்டு இந்நடைமுறையிருந்ததாவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மட்டக்களப்புத் தமிழரின் தாய்வழி குடும்ப முறைமை தொடர்பில் வெகுவாகச் கவனம் செலுத்தியுள்ள இவர் பிரதேச முஸ்லிம்களிடமும் இம்முறைமைகளே நடைமுறையிலிருப்பதாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பொதுவாக முஸ்லிம் நாடுகளில் தந்தைவழிக் குடும்ப முறைமையே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள நிலையில் இப்பிரதேசத்தில் தாய்வழிக் குடிமுறைமை, கணவன் திருமணத்தின் பின் மனைவி வீட்டில் வாழ்தல், மச்சான் - மச்சாள் திருமண பந்தம் போன்றவற்றை ஒரு முக்கிய சிறப்பியல்பாக அவர் கருதுகின்றார். மேலும் நீண்ட காலமாக

ஆதிக்கம் செலுத்திய கிழக்கின் தாய்வழிச் சொத்துடமை தொடர்பில் கவனம் செலுத்தியுள்ள இவர் கேரள நாயர்களின் மிகப் பிரபலமான தரவாத்து (மருமக்கள் தாயம்) முறைமைகளிலிருந்து இவை வேறுபட்டமைக்கான காரணத்தையும் ஆராய்ந்துள்ளார். பிற்பட்ட காலத்தே உரோமன் டச்சுச் சட்டமும் ஆங்கிலச் சட்டமும் அப்போதைய கிழக்குப் பிரதேச ஆட்சியாளர்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு கிழக்கின் தாய்வழிச் சொத்துரிமை முறைமைகளைச் சிதைத்துவிட்டதாக தனது ஆய்வின் மூலம் இதனை இவர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

கிழக்கின் கண்ணகி அம்மன் வழிபாடு தொடர்பில் வெகுவாக கவனம் செலுத்தியுள்ள பேரரசிரியர் ஓபயசேகரா இவ்வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் புனிதத்தன்மையும் பக்தியும் வெகுவாகத் தென் பருவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வழிபாட்டோடு தொடர்புபட்ட தேங்காய் அடித்தல், கொம்பு முறித்தல் போன்ற விளையாட்டுக்கள் சிங்களவரிடையேயும் இருந்ததாகக் கூறும் இவர் கிழக்கிலங்கைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களது நாட்டார் சமயம் வேத நெறிகளுடனோ சைவ சித்தாந்தத்துடனோ தொடர்புபட்டதல்ல என்பதோடு பெண்தெய்வங்களின் முக்கியத்துவம் இங்கு வெகுவாகப் பேணப்படுவதையும் இந்நூலில் முக்கியப்படுத்தியுள்ளார்.

East Coast Sri Lankan Tamil Temple எனும் நூல் மட்டக்களப்பின் புகழ்பெற்ற திருப்படைக் கோவில்களிலொன்றான மண்டூர் கந்தசுவாமி ஆலயம் தொடர்பில் அமெரிக்க நாட்டினரான கலாநிதி மார்க் பி.விற்றாகர் (ஆயசம¹ஹுவையமயச) என்பவரால் அவரது கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக எழுதப்பட்ட வரலாற்று ஆய்வு நூலாகும். மார்க் விற்றாகர் அமெரிக்க நாட்டின் பிறின்ஸ்ரன் பல்கலைக் கழகத்தின் சமூக விஞ்ஞானப் பேராசிரியராவார். இந்நூல் மண்டூர் ஆலயம் பற்றியதாக அமையினும் இதன்மூலம் வெளிப்படும் தகவல்கள் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தினுடைய சமூகக் கட்டமைப்பு மற்றும் வரலாற்றுப் பெருமைகளை வெளிப்படுத்தும் தன்மையையும் பெருமளவு கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். பிரதேசத்தின் நீர்வளம் மற்றும் நிலவளம் குறித்து மிகச் சிறப்புறுத்தும் இந்நூல் அதன் பண்டைய பெருமைகள் குறித்தும் விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி

ம் நூற்றாண்டுக்குரிய மகாவம்சம் மட்டக்களப்பின் நிலவளம் குறித்து வெளிப்படுத்தியுள்ள கருத்தினை முன்வைத்து பண்டைய காலம் முதலே கிழக்கிலிருந்து தானியங்கள் இந்தியா உட்பட பிற இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட தகவலையும் இந்நூல் பதிவுசெய்கின்றது. ஐரோப்பியரது ஆட்சிக்காலத்திலும் இந்நிலை தொடர்ந்துள்ளமையை ஆவணப்படுத்தியுள்ள இந்நூல் 1870 வாக்கில் பெருமளவு தானியங்கள் யாழ்ப்பாணம், வதுளை போன்ற பகுதிகளோடு இந்தியாவுக்கும் ஏற்றுமதிசெய்யப்பட்டுள்ளமையையும் குறிப்பிடுகின்றது. 1869ல் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மட்டும் 43,000 புசல் அரிசியும் 6,000 புசல் நெல்லும் மட்டக்களப்பிலிருந்து சென்றதாக அதில் பதிவாகியுள்ளதைப் பார்க்கலாம்.

போர்த்துக்கேயர் மட்டக்களப்பைத் தங்கள் அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்தியபோது இங்கு மேலாண்மைச் சமூகமாகவிருந்த முக்குக சமூகத்தின் தலைவர்களான போடிமாரே நிலவுடமையாளர்களாக இருந்தனரெனவும் கிழக்கின் கரையோரப் பிரதேசத்தின் பெருமளவு நிலபுலங்கள் அவர்கள் வசமேயிருந்ததெனவும் அதன்பின்னர் ஆங்கில அரசின் காலத்தில் பெருமளவு காணிகள் ஏனையோருக்கு வழங்கப்பட்டதகவும் அதில் குறிப்பாக 1870 முதல் 1921 வரையான காலப்பகுதியில்மட்டும் 32,406 ஏக்கர் அரச காணி ஏனைய தனியாருக்கு வேளாண் செய்கைக்காகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டதாகவும் இந்நூல் தகவல்படுத்தியுள்ளது. மேலும் ஒல்லாந்து ஆட்சியாளரின் இறுதிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துவந்து தனது திட்டமிட்ட செய்கைகளால் மட்டக்களப்பின் அனேக போடிமாரின் உயிரிழப்புக்கும் சொத்துப் பறிப்புக்கும் காரணமாகவிருந்த பஸ்கால் முதலி தான் சார்ந்த கிறிஸ்தவ அமைப்பின் ஊடாக சுமார்பத்துமைல் சுற்றளவினைக்கொண்ட மட்டக்களப்பு - எருமைத் தீவில் (Buffelow Iland) அமைந்துள்ள அனைத்து விவசாய நிலங்களுக்கும் ஆங்கில அரசின் காலத்தில் உரித்துடையவனாக மாறிய தகவலையும் இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளது.

பாரம்பரியம்மிக்க தமிழர் வழிபாட்டுத் தலமான மண்டூர் கந்தசுவாமி ஆலயம் தொடர்பில் மிகக் காத்திரமான தகவல்களை வரலாற்றில் பதிவுசெய்துள்ள இந்நூல் அதன் உருத்துடமை சார்ந்த

நிருவாகச் செயல்பாட்டில் சீர்பாத சமூத்தின் முன்னீட்டை வெகுவாக ஆராய்ந்துள்ளதோடு சிந்தாத்திரன் வழிசார்ந்தோரின் பூசை முறைகளையும் மிக நுட்பமாகவே அணுகியுள்ளது. வாய்கட்டி உள்ளத்தின் வெளிப்பாடாக அமையும் ஆதி வணக்கமுறை இக்கோவிலுக்குரிய சிறப்பம்சம் என்பதனாலும் புராதன தமிழரது வழிபாட்டில் முருகன் - வள்ளி வணக்கமுறையின் முக்கியத்துவத் திற்கான சிறப்பிடத்தை இக்கோவில் வகிப்பதாலும் ஏனைய பிரதேச வழிபாட்டியலோடு இவ்வாலயத்தைப் பொருத்திப்பார்க்கவும் இந்நூல் முனைகின்றது. மட்டக்களப்புப் பிரதேச திருப்படை ஆலயங்களில் புறக்கடமைத் தலைமைப் பங்காளர்களாக விளங்கும் வேளாளர் சமூகத்தினரின் வண்ணக்கர் எனும் பதவி நிலையில் மண்தூர் கோவிலைப் பொறுத்தவரை வேளாளரின் உரிமை நிலை குறித்தும் இந்நூல் ஆழமாகப் பார்க்கின்றது.

இவ்வாலயத்தை மையப்படுத்தி சூழ அமைந்துள்ள துறைநீலாவணை, பெரியகல்லாறு, கோட்டைக்கல்லாறு, குறுமன்வெளி மற்றும் மண்தூர் கிராமங்களின் சீர்பாதர் மற்றும் கரையார் சமூகத்தினரின் நிருவாகச் செயல்பாடு, பங்களிப்பு, கோவில் கடமைகள் போன்றவை தொடர்பில் இந்நூல் மிகச் சிறப்பான தகவல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளமையும் அமெரிக்க நாட்டின் மிக முக்கியத்துவம்பெற்ற பிறின்ஸ்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் சிறந்த சமூக வரலாற்று ஆவணமாக இது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதும் கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துக்குள் ஒரு முக்கிய ஆவணப் பதிவாக இதனை உள்ளடக்க ஏதுவாக அமையும்.

தமிழறிஞர் புலவர்மணி ஆ.மு.ஹிபுத்தீன் எழுதிய நூலை **மருதமுனையின் வரலாறு** ஆகும். இந்நூலில் இடம்பெற்றிருக்கின்ற பல்வேறு அம்சங்கள் அதன் வரலாற்றோடுமட்டும் நின்றுவிடாது அம்மக்களது பாரம்பரிய வழக்காறுகளையும் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளையும் அக்கால மட்டக்களப்புப் பிரதேச நிலைப் பாட்டினையும் யதார்த்த நிலைப்பட்டு வெளிக்கொணர்வது இதன் சிறப்பம்சமெனலாம்.

இங்கே மருதமுனையின் முக்கியப்படுத்தப்பட்ட வரலாறாக - துறைநீலாவணையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் மருதமுனைக்கும்

மருதமுனையில் வாழ்ந்த தமிழ் மீனவர்கள் துறைநீலாவணைக்கும் இடம் மாறியதாகச் சொல்லப்படுகின்ற தகவல் மிக்க அவதானத்துக்குரியது. மேலும் இரு கிராமத்து மக்களும் கர்ணபரம்பரையாகக் கூறி அதில் நம்பிக்கைகொண்டுள்ளதாகவும் இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. இன்று இக்கருத்து சர்ச்சைகளையும் தோற்றுவித்துள்ளதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். இந்நூலினை எழுதியிருக்கின்ற புலவர்மணி ஹிபுத்தீன் ஒரு சாமானியரல்ல. பலராலும் மதிக்கப்பட்டவர் என்பதால் இது தொடர்பான தெளிவினை எட்டுவதற்கு அவ்விரு கிராமங்களையும் சார்ந்த கல்விமான்களே முன்வரவேண்டும்.

இதில் ஒரு விடயம் தெளிவுறுத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. அக்காலகட்டத்தே துறைநீலாவணையில் வாழ்ந்த அனைவரும் முஸ்லிம்களா அல்லது அவர்களுடன் சீர்பாத சமூகத்தினரும் வாழ்ந்தார்களா என்பதுவே அது. இதில் இதயசுத்தியுடனான அணுகுமுறை அவசியமாகின்றது. ஏனெனில் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்த காலத்தே வீரமுனையிலிருந்து நேரடியாக துறைநீலாவணைக்கு இடம்பெயர்ந்த சமூகத்தினராக சீர்பாத சமூகம் அடையாளப்படுத்தப்படுவதாலும் அச்சமூகத்தினர் விவசாயத் தொழிலையே மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படுவதாலும் மட்டக்களப்புப் பிரதேச சமூக வரலாற்றில் இது ஒரு குழப்ப நிலையைத் தோற்றுவிப்பதுபோல் தென்படுகின்றது. மருதமுனை மக்கள் தொடக்ககாலம் முதலே நெசவுத் தொழிலையே மேற்கொண்டிருந்த மையும் தமிழரைப் போன்றே பெண்வழி சூழ முறைமைகளைப் பின்பற்றியமையும் ஒரே குடிவழித் திருமண முறையை இவர்கள் வெறுத்தமையும் மாந்திரிகத்தில் மிக்க நம்பிக்கையுடையவர்களாக இவர்கள் வாழ்ந்தமையும் இந்நூலில் முக்கிய தகவல்களாகவே யுள்ளன.

பொதுநிலைப்பட்ட சில வரலாற்றுத் தகவல்களையும் இந்நூல் உள்ளடக்கவே செய்கின்றது. 1848, 1907, 1922, 1978 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட புயல்களுக்குறித்தும் அதன் பாரிய அழிவுக்குறித்தும் நம்மால் இங்கு அறியமுடிகின்றது. மேலும் சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதான மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் போக்குவரத்து -

எஸ்.எச்.எம்.ஜமில் எழுதிய அம்பாரை மாவட்ட முஸ்லிம்கள் எனும் நூல் அம்பாரைப் பிரதேசத்தே வாழ்கின்ற முஸ்லிம்கள் குறித்து எழுதப்பட்டாலும் அது பல்வேறு தகவல்களை பொதுநிலைப் பட்டதாகவே ஆய்வுசெய்கின்றது. ஆரம்ப காலத்தே இம்மக்களது வரவுறுத்த தேடல்களுக்கு மேலும் வலுவான சான்றுகள் அவசியப்படும் நிலையில் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியத்துள் இதனையும் உள்வாங்கமுடியும்.

மட்டக்களப்பு மாநிலத் தமிழர் திருமண மரபுகள் பேராசிரியர் இ.பாலசுந்தரம் எழுதிய தமிழரது சமூகநிலைப்பட்ட பாரம்பரிய வழக்காறுகளையும் பண்பாட்டினையும் வெளிக்கொணரும் நூலாகும். இப்பிரதேசத்தில் சாதிவழி முக்கியத்துவத்தைவிட குடிவழி முக்கியத்துவம் மேலோங்கியுள்ள தன்மை வெகுவாகவே ஆய்வுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தன்மை முஸ்லிம்களிடமும் தென்படுவது இதில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. இந்து ஆலயங்களிலே குடிவழி வண்ணக்கு முறை தென்படுவதைப்போல முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாசல் நிருவாகத்திலும் மறைக்கர்யர்கள் தெரிவுசெய்யப்படும் முறைமை இங்கு ஒப்புநோக்கப்படுவதன் மூலம் இருசாராரதும் மரபுவழி ஒற்றுமை இங்கு வரலாற்று ரீதியாக நிலைநிறுத்தப்படுவது தெரிகின்றது.

மணிப்புலவர் மருதூர் ஏ.மஜித் **மத்திய கிழக்கிலிருந்து மட்டக்களப்பு வரை, தென்கிழக்கு முஸ்லிம்களின் பூர்வீக வரலாறு, தென்கிழக்கு முஸ்லிம் தேசத்தாரின் நாட்டாரியல்** ஆகிய மூன்று நூல்களை வரலாற்றிலக்கியம் சார்ந்து எழுதியுள்ளார். கிழக்குப் பிரதேசம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் நெருக்கத்தைக் கொண்ட பிரதேசமாக இருந்திருக்க போதிய காரணம் உண்டென்பதுவும் அக்காலம் முதலே தென்கிழக்கு அவர்களின் வாழிடமாக நிச்சயம் இருந்திருக்கமுடியும் என்பதுவும் இம்மூன்று நூல்களிலும் சிற்சில சான்றாதாரங்களோடு வெளிப்படுத்தப்படுவதை பார்க்கலாம். இதில் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க மண்ணிரே அவர்களது ஆரம்பகாலக் குடியேற்றம் எனக்கூறுவது வலுவான தேடலுக்கு உள்ளாக்கப்படவேண்டிய

அவசியத்தை உணர்த்துகின்றது. மண்ணிரில் கல்வித்துறையில் மிக முன்னேறிய சமூகப் பிரதிநிதராக வாழுகின்ற சோனக வேளாளர் குறித்த பின்னணியில் இக்கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளனவா என்பது குறித்து சரியாகக் கண்டறியமுடியவில்லை. எவ்வாறாயினும் அச்சமூகத்தினர்குறித்து ஏற்கனவே சில ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன.

மண்ணிர் கந்தசுவாமி ஆலயம் குறித்து அமெரிக்காவின் பிறின்ஸ்ரன் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் மார்க் வீற்றாகர் எழுதிய ஆய்வு நூலில் காத்தான்குடி முஸ்லிம் பெண்களுக்கும் மண்ணிர் கவுத்தன் குடி வேளாளருக்கும் உருவான வாரிசுகளே இவர்கள் எனவும் தாய்வழியில் இவர்கள் முஸ்லிம்கள் என்பதால் இந்து ஆலயமான இவ்வாலயத்தில் இவர்களுக்கு உரிமை வழங்கப்படவில்லை என குறிப்பிடப்படுவதுவும் கவனத்தில் கொள்ளப்படத்தக்கதே. எனினும் வெல்லவூர்க் கோபால் எழுதிய மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம் நூல் இது குறித்து விரிவான தகவல்களை முன்வைத்திருக்கின்றது. அதன்படி அன்றைய காலத்தே காத்தான்குடிக் குழந்தைகளுக்கென தீர்வைத்துறைப்பக்கமாக அமைந்திருந்த திண்ணைப் பள்ளியில் கல்விப்போதித்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியத் தம்பதியின் மகளுக்கும் மண்ணிர்க் கவுத்தன்குடி வேளாள ஆணுக்கும் உரிய வாரிசுகளாகவே இவர்கள் அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றனர். எனினும் இது தொடர்பில் மேலும் மீள் தேடல்கள் அவசியமானவை என்பதனை மறுக்கமுடியது. அத்தோடு கிழக்கிலங்கையின் முக்கியத்துவம்பெற்ற சமூகமான சீர்பாத சமூகம்குறித்த - வரலாற்றில் சொல்லப்படுகின்ற சிந்தனின் சிந்தா யாத்திரை தொடர்பில் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டில் சிந்தாபாத் தனது கடல் பயணத்தின்போது வந்த வழியினூடாகவே சீர்பாத குலத்தினர் பயணித்தனரெனவும் அதனடிப்படையிலேயே சிந்தா யாத்திரை எனப் பெயரேற்பட்டதாகவும் கூறுவது கவனமாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய அம்சங்களாகும். தமிழ் மொழியின்பால் இப்பிரதேச முஸ்லிம்கள் கொண்டுள்ள மிக இறுக்கமான நெருக்கத்திற்குரிய காரணத்தை வலுப்படுத்த தமிழ் மொழியும் இம்மக்களது முன்னோர்களின் மத்திய கிழக்கு மொழிகளும் சுமேரியத்தின் பூர்வீகத்தைக் கொண்டதே என நூலாசிரியர் கூறும்

சான்றாதாரங்களும் நிறுவல்களும் மொழி ஆய்வாளர்களின் கவனத்துக்குரியதாகின்றது.

பொதுவாகப் பார்த்தால் தென்கிழக்கு இலங்கையில் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்கள் மாத்திரமன்றி சிங்கள மக்கள் பரவலாக வாழ்கின்ற பிரதேசங்களில் சிறுபான்மையினராக வாழும் முஸ்லிம்களும் தமிழ்மொழியில் வியந்து போற்றத்தக்க வகையில் புலமையும் பாண்டித்தியமும் பெற்றவர்களாகவேயுள்ளனர். வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசம் தவிர்ந்த ஈழநாட்டில் தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்கு வலுவூட்டிக்கொண்டிருப்பவர்கள் முஸ்லிம்களே என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமேயில்லை. எனினும் நூலாசிரியர் தனது தென்கிழக்கு முஸ்லிம்கள் தொடர்பில் இவ்வாய்வினை மேற்கொண்டவர் என்பதால் அதற்கு வலுச்சேர்க்க முனைவது அவரது கடமையாகும். மேலும் இதில் முஸ்லிம்களிடையே தென்படும் சுமார் நாற்பதுவகையான குடும்பிரிவுகள் குறித்தும் அவர் இங்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். இதில் இப்பிரதேசத் தமிழரில் முற்குகரிடையே காணப்படும் படையாண்ட குடி, உலகநாச்சி குடி, பணிக்கனார் குடி, மழவரசன் குடி போன்ற முக்கிய குடிகளும் இடம்பெற்றுள்ளமை இப் பிரதேச வரலாற்றுக் காலம் தொடக்கமாக இருந்துவருகின்ற பிணைப்புக்கு கட்டியம் கூறுவதாக அமைவதோடு இரு சமூகத்தவரதும் பலநூறு ஆண்டுகால வரலாற்றினையும் உறுதிசெய்ய ஏதுவாகவும் அமையும். பொதுவாக மருதூர் மஜீத்தின் வரலாற்றுத் தேடல்கள் அனைத்தும் பரந்த அளவில் இலங்கைவாழ் முஸ்லிம்களைப் பற்றிநிற்கின்றது என்பதே வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் முடிவாக இருக்கும். நாட்டாரியல் பற்றிய அவரது தேடல்களும் பதிவுகளும் அப் பிரதேசத் தனிச் சிறப்பை கிழக்கிலங்கையின் பண்பாட்டுக்குள் இணைக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதை இதனைப் படிப்போர் ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்வர். கிழக்கு இலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியத்துக்கு இம் மூன்று படைப்புகளுமே அணிசெய்வன.

Palm Fringed Coast - அருட்தந்தை ஜோன் டபிள்யூ. லான்கே எழுதிய நூலாகும். மட்டக்களப்பில் கத்தோலிக்க மதம் தொடர்பிலும் கத்தோலிக்க திருச்சபை பற்றியும் இது பல்வேறு வரலாற்றுத்

தகவல்களை வெளிக்கொணரும் தன்மைமிக்கது. போர்த்துக்கல் நாட்டிலிருந்து கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் மட்டக்களப்புக்கு வந்தபோது இருந்த இப்பிரதேச நிலைமைகள், தொடர்ந்தாற்போல் அவர்கள் மேற்கொண்ட பணிகள் இங்கு அமைக்கப்பட்ட கத்தோலிக்க ஆலயங்கள் பற்றிய தகவல்கள் காலி மேற்றிராசனத்துக்கும் மட்டக்களப்புத் திருச்சபைக்கமிருந்த தொடர்புகள் கிழக்கிலங்கைக்கெனத் தனியாகப் பின்னர் ஏற்படுத்தப்பட்ட திருமலை - மட்டக்களப்பு மறைமாவட்டம் தொடர்பான தகவல்கள் எனப் பல்வேறு அம்சங்களையும் கிழக்கின் வரலாற்றுக்குள் இந்நூல் நேர்த்தியாகவே பதிவுசெய்துள்ளது.

சடங்குகளின் ஊடாக மட்டக்களப்பு - விரிவுரையாளர் சு.சிவரெத்தினம் எழுதிய நூலாகும். இதில் இடம்பெற்றள்ள கட்டுரைகளில் மட்டக்களப்பில் வதனமார் வரலாறும் சடங்கும், மட்டக்களப்புச் சமூகத்தில் சடங்குக் கோயில்களின் முக்கியத்துவமும் அவற்றின் சமஸ்கிருதமயமாக்கலும், மட்டக்களப்பின் நிலவுடமையும் சமூக ஒழுங்கமைவும் ஆகிய கட்டுரைகள் இப்பிரதேசத்தினுடைய சமூகப் பண்பாடு மற்றும் வழிபாடு தொடர்பில் பல வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிப்படுத்தும் தன்மை மிக்கவை. இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வதனமார் எனும் இடையர்குலத்தினர் பற்றிய வரலாற்றுத் தேடல் மிக முக்கியப்படுத்தப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து கிழக்குப் பிரதேசத்தின் திருகோணமலை, கந்தளாய், கொட்டியாரக்குடா, கிளிவெட்டி, தம்பலகாமம், தம்பன்கடவை, உகந்தை, பாணமை, திருக்கோவில், கோமாரி, காரைதீவு, கல்முனை, வெல்லாவெளி, கொக்கட்டிச்சோலை (மணற்பிட்டி) போன்ற இடங்களில் விரிவுபட்டு வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்கள் இச்சமூகம் பற்றிய விரிவான தேடலுக்கு மேலும் வழியமைக்கும் என நம்பலாம்.

யாரிந்த வேடர் க.தா.செல்வராசு கோபால் எழுதிய ஒரு முக்கியம்பெற்ற வரலாற்று நூலாகும். பொதுவாக வேடரினம் இயக்கர் நாகருக்குப் பின்னர் அவர்களைப்போல் அடையாளங்களையிழந்து மாறுபட்டுப் போகாமல் இன்றுவரை தனித்தன்மைகொண்ட

சமுதாயமாக அடையாளப்படுத்தப்படுவதாகும். இலங்கையின் பூர்வீகக் குடியினர் என உரித்தாக்கப்பட்ட இச்சமூகம் கிழக்குப் பிரதேசத்திற்கும் அதேநிலைப்பட்டதே என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டதாகும். இலங்கையின் வேடர் சமூகம் குறித்துப் பொதுவாக ஆராயும் இந்நூல் கிழக்கிலங்கை வேடர் குறித்தும் அவர்களது வரலாறு, வாழ்க்கைமுறை, மரபுவழிப்பட்ட வழக்காறுகள், தனித்தவம் மிக்க பண்பாட்டு அம்சங்கள் என்பன குறித்தும் வரலாற்று ரீதியாக விரிவாகவே பார்க்கின்றது.

மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் பண்டைய வரலாற்று அடிச்சுவடுகள் -இன்று புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாக கனடா நாட்டில் வாழும் கலாநிதி க.தா.செல்வராசு கோபால், எஸ்.பி.கனகசபாபதி ஆகிய இருவரும் இணைந்தெழுதிய கிழக்கின் வரலாற்று இலக்கியமாகும். இது இரு பாகங்களைக்கொண்டதாக வெளிவந்துள்ளது. மிகக் காத்திரமான தேடல்களையும் பெறுமதிமிக்க தகவல்களையும் உள்ளடக்கிய இந்நூல் அவற்றை ஆய்வுப்படுத்தும் தன்மையில் அதற்கான அணுகுமுறைகளைச் சரியாகத் தேர்ந்தெடுக்காமை அதில் எட்டப்படுகின்ற தீர்வுகளுக்கு வலுச் சேர்ப்பதில் சிக்கலை உண்டுபண்ணுவதாகவே அமைகின்றது. புராண இதிகாசகால நிகழ்வுகளை வரலாற்றுக்கு உள்வாங்குகின்றபோது அதற்கென சில அணுகுமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுவது அவசியமானதாகும். தீர்வுக்குள் வராத அடையாளங்களும் அது தொடர்பான கர்ணபரம்பரைக் கதைகளும் உறுதிப்படுத்தப்படாத தன்மையில் அவை வரலாற்று ஆதாரங்களே தவிர அவையே வரலாறாகி விடமுடியாது.

மட்டக்களப்பு மான்மியம் குறித்த இந்நூலின் அணுகுமுறை யதார்த்தநிலைப்பட்டதா என்பது குறித்து இங்கு சிந்திக்கவேண்டிய முக்கியமானதாகின்றது. மட்டக்களப்பின் வரலாற்றுத் தேடலுக்கு முதன்முதலில் சிறப்பாக வழியமைத்துக்கொடுத்தது மகாவித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா தொகுத்த மட்டக்களப்பு மான்மியமே என்பதனை எந்த ஆய்வாளனும் மறுத்துரைக்கமுடியாது. இதில் காணப்படும் பல வரலாற்றுத் தகவல்கள் சார்புநிலைப்பட்டவையாக அமையினும் காலபேதங்கள் இவற்றில் தென்படும் அவற்றை

ஆய்வுப்படுத்தும் தன்மையில் வரலாற்றில் அவற்றை இணைக்கமுடியும். இன்று கிழக்கைச் சிறப்பாக மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றினை ஆரம்பம் முதல் ஐரோப்பியர் வரும்வரை - வரலாற்றின் அறிமுக நிலைக்கேனும் வழிப்படுத்த உதவியது மட்டக்களப்பு மான்மியமே.

வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா என்ற யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துவந்து மட்டக்களப்பைத் தனது வாழிடமாக்கிக்கொண்ட ஒரு தமிழறிஞர் இந்தக்கைங்கரியத்தில் ஈடுபடாதிருந்திருந்தால் நமது வரலாற்றைத் தேடுவதற்கு இன்னும் காலதாமதமாகியிருக்கலாம். மேலும் மட்டக்களப்புப் பூர்வீக சரித்திர ஏடு ஒன்று மட்டுமே இருந்ததெனவும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் இரு ஏடுகள் குறித்து வெளிப்படுத்துவது தவறெனவும் குறிப்பிடப்படுவது ஏற்புடையதாக அமையவில்லை. உண்மையில் இன்றைய ஆய்வுகளில் இப்பிரதேசத்திலிருந்து பெறப்பட்ட நான்கு தனித்தனி ஏடுகள் இதுவரை எம்மால் ஆய்வுக்கு உள்ளாக்கப் பட்டுள்ளதென்பதே உண்மையாகும். இந்நிலையில் கிழக்கிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வாழும் பிரதேச ஆர்வம்கொண்ட இந்நூலாசிரியர்கள் போன்றவர்களுக்கு இதன் மூலம் ஒரு பணிவான செய்தியை விடுப்பது பொருத்தமானதாகும்.

கிழக்கிலங்கையின் ஐரோப்பியரது ஆட்சிக்காலத் தகவல்கள் போர்த்துக்கல்லின் லிஸ்பன் தேசிய ஆவணக் காப்பகம், லிஸ்பன் தேசிய நூலகம், நெதர்லாந்தின் ஹேக்கில் உள்ள அரச ஆவணக் காப்பகம், லண்டன் தேசிய ஆவணக் காப்பகம், லண்டன் தேசிய நூலகம், லண்டன் பல்கலைக் கழக நூலகம், ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழக நூலகம் எனப் பல்வேறு இடங்களில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளமை இன்றும் நமக்குத் தகவல்களாகவேயுள்ளன. எனவே காழ்ப்புணர்ச்சியை விடுத்து புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் யாழ்ப்பாண அறிஞர்கள் இன்று மேற்கொண்டுவரும் பல்வேறுபட்ட வரலாற்று ஆய்வுப் பணிகளைப்போல நம்மவர்களும் இதில் அக்கறைகொள்வார்களேயானால் நமது வரலாற்றை முழுமைப் படுத்தப் பேருதவிபுரிந்தவர்கள் என்ற பெருமைக்குரியவர்களாக கிழக்கிலங்கை வரலாறு அவர்களை நிலைநிறுத்தும் என்பதே உண்மையாகும். பொதுவாகப் பார்த்தால் மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின்

வரலாற்று அடிச்சுவடுகள் நமக்கு உதவத்தக்க பல்வேறு வரலாற்றுத் தேடல்களைத் தகவல்படுத்தியுள்ள தன்மையில் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியமாகக் கொள்ளப்படத்தக்கதொன்றாகும்.

பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்கள், மற்றும் **ஈழத் தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள்** என்னும் இரு வரலாற்று இலக்கிய நூல்களை நா.நவநாயகமூர்த்தி எழுதியிருக்கின்றார். இதில் பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்களில் பண்டைய மட்டக்களப்பு நகரம், சங்கமன் கண்டியின் வரலாற்றுச் சிறப்பு. மண்முனை உலகநாச்சி பற்றிய பார்வை போன்றவை கிழக்கிலங்கை வரலாற்றுக்குள் இழையோடும் முக்கிய அம்சங்களாகும்.

ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் ஆய்வுரீதியான பல கட்டுரைகளைக்கொண்டது. கிழக்கிலங்கையில் ஆதிக்குடியினரான இயக்கர் மற்றும் நாகருக்கிருந்த ஆட்சி அதிகாரங்கள், மனு அரசன் எனப் போற்றப்பட்ட எல்லா மன்னன் கிழக்கிலங்கைக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள், தமிழரது பௌத்த வழிபாட்டுத் தலமான தீகவாவியினதும் அதனைச் சூழ்ந்த தமிழரின் பாரம்பரியமிக்க பட்டிப்பளைப் பிரதேசத்தினதும் வரலாறு, சம்மாந்துறையில் (பண்டைய மட்டக்களப்பு) சிறப்புற்றிருந்த தமிழராட்சி, சோழராட்சி கிழக்கிலங்கைக்கு அளித்த சிறப்புகள், பொலநறுவைக் காலத்தில் கிழக்கிலங்கையில் தமிழும் சைவமும் பெற்றிருந்த உயர் நிலை, கண்டியரசின் காலத்தில் கிழக்கிலங்கையின் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி என்பன குறித்த விரிவான பார்வையை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துவது இந்நூலின் தனித்தன்மையெனலாம்.

1827ல் வெளிவந்த ஆங்கில ஆட்சியாளர்களின் முதலாவது மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் இப்பிரதேசத்தில் பெறப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் சிங்களவர் வாழவில்லை என நூலாசிரியர் துணிவது பொருத்தமாக அமையவில்லை. மட்டக்களப்பு வரலாறு சொல்லுகின்ற பண்டைய உன்னரசுகிரிப் பிரிவிலமைந்த வெல்லசை, முப்பனை (மொனராகலை), கட்டகாமம் போன்றவை வரலாற்றில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசமே என்பதுவும் அவை தொடர்பான மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு தனியாகவே

பதிவாகியிருப்பதையும் நாம் கவனத்தில்கொள்ளவேண்டும். மேலும் அக்காலப் பகுதியில் உகனை, அம்பாரை(தீகவாவி), தமனை, பொத்துவில், பாணமை போன்ற பகுதிகளில் தமிழ் பேசிய சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்துள்ளமையையும் நாம் மறுக்கமுடியாது.

இந்நூலின் இணைப்பாக மட்டக்களப்புக் கவிஞர் ஒருவர் கண்டியரசன் இராசசிங்கன்மீது பாடிய பள்ளும் பண்டைய சிறப்புக்குரியதாக விளங்கிய அட்டப்பள்ளம் சிங்காரபுர மாரியம்மன் ஆலயமும் நிந்தவூர் மடத்தடி மீனாட்சியம்மன் ஆலயமும் இடம்பெற்றுள்ளமை ஒரு சிறப்பம்சம் எனலாம். குறித்துச் சொல்லப்போனால் நா.நவநாயகமூர்த்தியின் இவ்விரு நூல்களிலும் பொதிந்துள்ள அனேக வரலாற்றுத் தகவல்கள் கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துக்கு வலுச்சேர்ப்பதாகவே அமையும்.

கோவும் கோயிலம் - திருமதி.ந.பாலேஸ்வரி அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். குளக்கோட்டு மன்னனையும் கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தையும் மையப்படுத்தி வெளிவந்த வரலாற்று இலக்கியமாக இது அமைகின்றது. குளக்கோட்டன் கோணேசர் ஆலயத்திற்கும் அப்பிரதேசத்திற்கும் ஆற்றிய தொண்டுகளும் ஆலயத்தோடு தொடர்புபட்ட குடிமக்கள் பற்றிய விரிவான தகவல்களும் வழிபாடு தொடர்பில் அம்மக்களது பாரம்பரிய கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள இந்நூல் பெரிதும் உதவுவது அதன் சிறப்பாகும்.

தம்பலகாமம் ஆதி கோணநாயகர் வரலாறு - க.வேலாயுதம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட வரலாற்று இலக்கியமாகும்.

ஆதியாம் கோணநாதன் ஆலயம் அழிந்திட்டாலும்
நீதியிற் சிறந்தகுளக் கோடனின் தர்மம் குன்றாச்
சோதியாய்த் தம்பை நாட்டில் துலங்கிடும் ஆலயத்தில்
மாதுமை பங்கன்கோணை நாயகன் குடிபுகுந்தான்.

போன்ற பாடல்களால் தம்பலகாமம் ஆலயத்திற்கும் கோணேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கும் உள்ள தொடர்புகள் விரிவாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை இதன் முக்கிய அம்சமாகும். கந்தளாய்குளத்தின் மூலம் நீர்ப்பாய்ச்சல் செய்யப்படுகின்ற வயல் நிலங்கள் பற்றிய விபரங்கள்,

அதனைச் செய்கை பண்ணுகின்ற தொழும்பர் மற்றும் சமூகக் கடமையாளர்கள், அதற்காக ஆலயம் சார்ந்தும் அப்பிரதேசத்தில் வாழுகின்ற குடிமக்கள் சார்ந்தும் செய்யவேண்டிய கடமைகள் என்பன பற்றி வரலாற்று ரீதியாக அறிந்துகொள்ளவும் கோணேஸ்வரர் ஆலய நிருவாகக்கட்டமைப்பில் திருகோணமலைப் பிரதேசத்து சமூகங்களின் பங்களிப்புகள் மற்றும் உரிமைகள் சார்பில் தம்பலகாமம் மக்களின் பண்டைய சிற்பியல்புகளை விளங்கிக் கொள்ளவும் இந்நூல் பெரிதும் நமக்கு துணைபுரியவே செய்கின்றது.

அனாமிகர் வெளியீடாக வந்துள்ள திருகோணமலைப் பிரதேச நாடக அரங்கப் பாரம்பரியம் எனும் நூல் பாலசுகுமார், திருமலைநவம், சிவபாலன் ஆகியோரது ஆக்கங்களை உள்ளடக்கியதாகும். இதில் திருகோணமலை மரபுவழி தமிழ் நாடக அரங்கு மற்றும் திருகோணமலை நாட்டார் வழக்காற்றியல் பற்றி பாலசுகுமாரும் திருகோணமலையின் நாடக முன்னோடிகள் பற்றி திருமலை நவமும் திருகோணமலைப் பிரதேச அரங்கப் பாரம்பரியம் பற்றி காசிநாதர் சிவபாலனும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளனர். திருகோணமலை மக்கள் தமது வாழ்வியல் தன்மையில் திருகோணமலைப் பட்டினத்திற்கு வடக்கேயுள்ள கிராமங்கள் யாழ்ப்பாண நடைமுறைகளைப் பின்பற்றியும் தென்பாலமைந்துள்ள கிராமங்கள் மட்டக்களப்பின் வழக்காறுகளை பின்பற்றியும் வாழ்ந்திருந்த போதும் நாடக அரங்கப் பாரம்பரியத்தைப் பொறுத்தவரை அப்பிரதேசம் ஒத்தநிலைப்பட்டுள்ளமை ஆய்வில் வெளிக்கொணரப்பட்டிருப்பதை நன்கு அவதானிக்கமுடிகின்றது.

ஒரு நீண்ட காலத்தே இங்கு அரங்கேறிய நாடகங்கள் காலக் கணிப்புகளுடன் வெளிப்படுத்தப்படுவதோடு நாடக ஆசிரியர்கள் மற்றும் அண்ணாவிமார் போன்றவர்களும் வரிசைப்படி இந்நூலில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

வாழைச்சேனை ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு - வை.அகமத் அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். வாழைச்சேனையையும் அதனைச் சூழுவர வாழும் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களை மையப்படுத்தியதாகவும் இது அமைகின்றது. மக்கள் குடியேற்றம், அவர்களது வரலாற்றுக்

காலம், வாழியல் தன்மை, வழிபாட்டியல், மரபுவழிப்பட்ட வழக்காறுகள் போன்றவை இதில் விபரிக்கப்படுவதைப் பார்க்கலாம். முஸ்லிம் சமூகத்தை முன்னிலைப்படுத்தி எழுதியுள்ள இந்நூலில் வாழைச்சேனை தொடக்கம் கல்குடா வரையும் அன்றைய காலகட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் பரவலாக வாழ்ந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் தகவல்கள் தேடல்களின் அடிப்படையில் ஆய்வுக்குரியனவாகும். தாழை செல்வநாயகம் எழுதியிருக்கின்ற வாழைச்சேனையின் வரலாற்று விழுமியங்கள் இதற்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாக அமையும்.

தாழை செல்வநாயகம் எழுதிய வாழைச்சேனையின் வரலாற்று விழுமியங்கள் எனும் நூல் வாழைச்சேனைப் பகுதியின் ஆதிக் குடிகளாக வேடரை முன்னிலைப்படுத்தும் தன்மைமிக்கது. அதனைத் தொடர்ந்தாற்போல் தமிழர் குடியேற்றங்களை குறிப்பிடும் இந்நூல் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியைத் தொடர்ந்த காலத்திலேயே முஸ்லிம்கள் இங்கு குடியேறியதாகக் கூறுகின்றது. இந்நூல் தரும் தகவல்களின் அடிப்படையில் போர்த்துக்கேயர் காலம் முதலான வரலாற்றுக் காலத்தையே வாழைச்சேனை கொண்டுள்ளமைபோன்ற ஒரு தோற்றப்பாடும் இங்கு தென்படுவது அவதானிப்புக்குள்ளாகின்றது. இவைகுறித்த விரிவான ஆய்வு அவசியமானதாகும்.

தமிழரிடையேயுள்ள கத்தறை எனும் சமூகப் பிரிவின் தோற்றம் குறித்த தேடல் சமூகவியலாய்வாளர்களுக்கு மிக்க பயனுள்ளவை யாகும். அங்குள்ள பள்ளரினப்பிரிவு மக்களின் வரலாறு குறித்த தேடலும் அவ்வாறானதே. எனினும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் தாய்வழிப் பேணுகையையே கொண்டுள்ளதென்பதால் தந்தை வழியில் இம்மக்கள் இப்பேரைப் பெறுவது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். அத்தோடு காத்தான்குடி முஸ்லிம்களின் வரலாறு தொடர்பில் முன்வைக்கப்படும் கருத்துக்களும் மிக்க அவதானத்துக்குரியவை.

காத்தான்குடி வரலாறு 1623க்கும் பல ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகவே மட்டக்களப்பு வரலாறு கூறுகின்றது. இக்காலம் குறித்த நூலாசிரியரின் கருத்து மீளாய்வுக்குரியதாகும்.

போர்த்துக்கேயரால் நெருக்குதலுக்குள்ளான முஸ்லிம்கள் கண்டிக்கூடாக இங்கு வந்தபோது குடும்பம் குடும்பமாகவே இங்கு வந்திருக்கவேண்டும். திமிலருக்கும் முக்குகருக்குமான பிரச்சனையில் பட்டாணியர் உதவியமை 1623க்கும் பிற்பட்டது போன்ற தகவல்கள் வரலாற்றுக்குள் ஒரு குழப்பநிலையைத் தோற்றுவிப்பதாகவே அமையும். அத்தோடு வாகரைக் குடியேற்றம் தொடர்பில் சொல்லப்படுகின்ற தகவல்களும் ஏற்கனவே வாகரை வாணனால் எழுதப்பட்ட வாகரை வரலாறுக்கு மாறான கருத்தினை முன்வைப்பதைப் பார்க்கின்றோம். எனினும் இப்பிரதேசத்தின் வரலாறுதெளிவான நிலையை எட்டவேண்டிய அவசியம் இதன்மூலம் இங்கு உணரப்படவே செய்கின்றது என்பதனை மறுக்கமுடியவில்லை. பொதுவாகப் பார்த்தால் கலாபூசணம் தாழை செல்வநாயகத்தின் இந்நூல் பல்வேறு முக்கியமான தகவல்களையும் முன்வைக்கவே செய்கின்றது.

காத்தான்குடி வரலாறு ஓர் அறிமுகம் - எனும் இந்நூல் பள்ளிவாயல்கள் முஸ்லிம் நிறுவனங்களின் சம்மேளனம் வெளியிட்ட வரலாற்று நூலாகும். காத்தான்குடியின் பெயர்க் காரணம் அங்கு குடியேறிய முஸ்லிம்களின் வரலாறு, அம்மக்களின் வழக்காறுகள், சிறப்பியல்புகள், தொழில் துறை மற்றும் கல்வித்துறையோடு அரசியலிலும் அம்மக்கள் அடைந்துள்ள மிகப்பாரிய முன்னேற்றம், அதனைச் சூழவுள்ள முஸ்லிம் கிராமங்களான பாலமுனை, காங்கேயன் ஓடை, ஒல்லிக்குளம், பூநொச்சிமுனை போன்றவற்றின் சுருக்கமான வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் போன்றவை இந்நூலின் சிறப்பு அம்சங்களாகும்.

அல்ஹாஜ் மௌலவி எம்.எச்.எம்.புஹாரி, சட்டத்தரணி அல்ஹாஜ் ஏ.எல். அப்துல் ஜவாத், ஜனாப் எஸ்.எம்.எம். சுபைர் ஆகிய கல்விமான்கள் இந்நூலினை நெறிப்படுத்தியுள்ளனர். இந்நூல் தனது தேடல்களுடாகப் பல முடிவுகளை முன்னிறுத்த முயல்வது அவதானிப்புகளாகவுள்ளன. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட அராபியத் தொடர்புகளும் அம்மக்களுக்கு இங்குற்ற பரிட்சயமும் அவர்கள் இங்கு தொடர்ந்தும் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதே. அத்துடன் அதனோடுகூட இற்றைக்குப்

பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பட்டாணியர் என்று வரலாற்றில் குறித்துரைக்கப்பட்ட மத்திய கிழக்கு நாட்டவரின் முக்குக மணவினைத் தொடர்புகளும் அதனால் உருவான தனித்தன்மை கொண்ட அரேபிய- முக்குவ வாரிசுகளும் இங்கு நிலைபதிகளாகியே யிருப்பர். இதனைத் தொடர்ந்தாற்போல் பெருமானார் நபிகள் நாயகத்தின் மறைவுக்குப் பின்னர் புனித மதமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இஸ்லாம் மிகவேகமாகப் பரவிய நிலையில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுடன் தமது வர்த்தக நிலையில் மிக நெருக்கமான தொடர்பினைக்கொண்டிருந்த இம்மக்களும் அதனை உடனடியாகவே ஏற்றுக்கொண்டிருப்பர். பொதுவாக இக் கருத்துக்களை நடுநிலையுள்ள எந்த ஆய்வாளனும் ஏற்றுக் கொள்ளவே செய்வான். காத்தான்குடி முஸ்லிம்களின் தொடக்க நிலை வாழ்விடங்களில் ஒன்றாக முக்கியத்துவம் பெறுவதால் சொல்லப்பட்ட முடிவுகள் அப்பேரூருக்கும் பொருத்தமானதே.

இங்கு காத்தான்குடியின் பெயர்க் காரணம் குறித்துச் சொல்லப்படும் காரணங்கள் மேலும் வலுவான சான்றுகளுடன் ஆய்வுப்படுத்தவேண்டியது முக்கியமாகின்றது. ஏற்கனவே சொல்லப் பட்டதும் மட்டக்களப்பு வரலாற்றில் நம்பப்பட்டதுமான காத்தான் எனும் வேடனின் குடியிருப்புத் தொடர்பிலும் இந்நூல் கூறுகின்ற அரேபியரான கஹ்த்தான் தொடர்பிலும் நடுநிலை சார்ந்ததும் வரலாற்றைக் கொச்சைப்படுத்தாத தன்மையைக் கொண்டதுமான மிக்க அவதானத்துடன் கூடிய ஆழமான தேடல் இங்கு அவசியமாகின்றது. அவ்வாறு எட்டப்படும் முடிவே நம்பிக்கையூட்டுவதாகவும் அமையும். மேலும் இந்நூலில் சொல்லப்படும் சிந்துபாத் தொடர்பான குறிப்பும் ஆய்வாளர்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும்.

சிந்துபாத்தின் ஏழாவது பயணத்தில் இலங்கையில் அவரால் காணப்பட்ட ஒருவர் சரளமாக அரபு மொழியினைப் பேசியதான தகவல் வரலாற்றுக்குரியதெனினும் அந்த இடம் மட்டக்களப் பாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என ஊகத்தின் அடிப்படையில் வரலாற்றைத் தீர்மானிப்பது இன்றைய நிலையில் பொருத்தமானதாக அமையாது. இதே கருத்தினை புத்தளப் பிரதேச வரலாறுகள் தங்கள்

பிரதேசம் சார்ந்து வெளியிட்டுள்ள நிலையில் மட்டக்களப்பு வரலாறும் தனதாக்கிக்கொள்ள முனையுமாயின் சிந்துபாத்தின் நம்பகத் தன்மைகொண்ட இக்கூற்று வரலாற்றுக்குள் ஐயப்பாட்டைத் தோற்றுவிக்க ஏதுவாகிவிடும். இலங்கையின் முஸ்லிம்களின் வரலாற்றுக்குள் இதை நிலைநிறுத்திப்பார்ப்பதே நடுநிலைப்பட்ட ஆய்வாக இது அமையும். இதில் சொல்லப்படுகின்ற காத்தான்குடியின் பிற்பட்டகால வரலாறுகள் மிகத் துல்லியமானவையாகவும் நேர்த்திமிக்கவையாகவுமேயுள்ளன. இதனை வரலாற்று அறிமுகமாகவே சம்மேளனத்தார் நம்முன் வைத்துள்ளமையால் காத்தான்குடியின் ஒரு முழுமைபெற்ற வரலாற்று இலக்கியத்தை கிழக்கிலங்கை விரைவில் பெற்றுக்கொள்ளுமென நம்பலாம். அதுவரை அந்த இடத்தை இந்நூல் நிரப்பவே செய்யும்.

ஏறாவூர் வரலாற்று ஆய்வுமையம் வெளியிட்டிருக்கும் ஏறாவூர் வரலாறு மட்டக்களப்பின் வரலாற்றில் ஒரு நீண்டகாலத்தைத் தனது வரலாற்றுச் சிறப்பாகக் கொண்ட ஏறாவூரை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டதாகும். இதில் ஏறாவூரின் பூர்வீக வரலாறு அதன் புவியியல் பின்னணியுடன் தொடர்கின்றது. இயக்கர் நாகருக்குப் பிறகு மட்டக்களப்பின் இருவேறு குழுக்களான திமிலர்களுக்கு முக்குகர்களுக்கும் இருந்த வலுவான ஆதிக்கப் போட்டியில் முக்குகர்களுக்கு பாதுகாப்புத் துணையாகி அவர்களே இங்கு ஆதிக்கம் மிக்கவர்களாக மாற வழியமைத்துக்கொடுத்த வீரமிகு பட்டாணியருக்கு நன்றியினையும் விசுவாசத்தினையும் வெளிப்படுத்தும் முகமாக முக்குகக் கன்னியரை மணவினை செய்வித்து அவர்களைக் குடியமர்த்திய இடமே ஏறாவூர் என்பது மட்டக்களப்பு வரலாற்றைத் தேட நமக்கு ஒரே வாய்ப்பாக அமைந்த பூர்வீக சரித்திர ஏடுகளின் வெளிப்பாடாகும். இக்காலம் கிறிஸ்துவுக்கும் முற்பட்டது என்பது ஆய்வுக்கு உரியதாக அமையினும் இது இற்றைக்குப் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்டது என்பதனை ஆய்வுகள் நிலைநிறுத்தியுள்ளன. ஏறாவூரே அன்று பரந்துபட்ட மட்டக்களப்பை தங்கள் குழுநிலை ஆதிக்கத்துக்குள் வைத்திருக்க முக்குவருக்கு காவல் அரணாகவும் இருந்திருக்கின்றது. இதனை முதன்மைப்படுத்தும் தன்மையினையே ஏறாவூர் வரலாறு நூலும் முக்கியப்படுத்துகின்றது.

பட்டாணியர் குறித்துப் பல்வேறு வியாக்கியானங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் இதனை மட்டக்களப்புப் பிரதேச வரலாற்றுடன் மட்டும் பொருத்திப் பார்ப்பது உகந்ததாக அமையமாட்டாது என்பதனை முதலில் நாம் ஏற்றுக்கொண்டாகவேண்டும். பட்டாணியர் எனும் பதம் மட்டக்களப்பு மற்றும் புத்தளம் உள்ளிட்ட இலங்கையின் வரலாற்றில் மட்டுமன்றி பாண்டிச்சேரி உட்பட்ட தமிழகத்திலும் மற்றும் கேரளத்திலும் வழக்கிலிருந்ததை வரலாறு பதிவுசெய்திருக்கின்றது. அதேபோல் முக்குவருடன் அவர்களுக்கிருந்த பிணைப்பு புத்தளத்திலும் வரலாற்றுப் பதிவாகவேயுள்ளது. கேரளத்துக் கரைப்பிரதேசத்திலும் (மலபார் முக்குவர்) இத் தொடர்புகள் வெளிப்படவே செய்கின்றன. இந்த உறவே தமிழர் - முஸ்லிம்களின் இறுக்கமுற்ற பிணைப்பினை இந்த நாட்டில் ஒரு நீண்டகால வரலாறாகப் பதிவுசெய்திருக்கின்றது. பட்டாணியரை கிறிஸ்துவுக்கும் முற்பட்டகாலம் முதலே மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து வர்த்தக நோக்கில் இங்குவந்த அந்நாட்டுப் பூர்வீகக் குடியினராகவே பொதுவாக வரலாறுபார்க்கின்றது. இக்கருத்துக்கள் சுருக்கமாகவே இந்நூலில் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் வரலாற்றைத் திசைதிருப்பும் நோக்கத்தை இந்நூல் கொண்டிருக்கவில்லை யென்பதே உண்மையாகும்.

மிக முக்கியமாக இந்நூலைப் படிக்கும் தன்மையில் ஏறாவூரை சரியாக அறிந்துகொள்ளவும் தங்கள் முன்னோரது பூர்வீகம், கௌரவமிக்க வாழ்க்கை முறை, அவர்கள் பின்பற்றிய வழக்காறுகள், மதத்தின்பால் அவர்களுக்கிருந்த முதன்மையான பிடிப்பும் ஈடுபாடும் சமூக நிலையிலும் பொதுப்படும் கல்வி, பொருளாதாரம், தொழில்துறை, அரசியல், கலை இலக்கிய பண்பாட்டு அம்சங்கள் என காலம் அவர்களுக்கு ஈட்டிக்கொடுத்த செல்வாக்கும் புகழும் வெற்றிகளுமாக அனைத்தையுமே ஒரு வரலாற்றுக்காலத்துப் பதிவாக்கி எதிர்கால சந்ததிக்கு கையளிக்கும் புனிதமான நோக்கமே இங்கு முன்னிறுத்தப்பட்டிருப்பது தெரியவருகின்றது.

கவிஞரும் ஆய்வாளருமான வாகரை வாணன் கிழக்கில் ஒரு கிராமம், பனிச்சங்கேணி அரசி, பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டக்களப்புத் தமிழ், நந்திக்கொடி ஆகிய நான்கு சிறிய

படைப்புக்களை கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துக்குள் பதிவுசெய்திருக்கின்றார்.

கிழக்கில் ஒரு கிராமம் வாகரையைக் குறிப்பதாகும். வாகரை மட்டக்களப்பின் வடபால் அமைந்த கடலோரக் கிராமம். 1860ம் ஆண்டளவில் வடமராட்சி - வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து வந்த அந்தோனிப்பிள்ளை என்பவரால் உருவாக்கப்பட்ட கிராமமாக இதனை ஆசிரியர் தனது ஆய்வில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்தோனிப்பிள்ளை முத்துக்கல்லின் வன்னியப் பரம்பரையின் பையாட்சி குலத்தவரான நாச்சியம்மையை மணம்புரிந்து இங்கு குடியமர்ந்ததாக இந்நூல் விபரிக்கின்றது. இக்கிராமத்து வரலாற்று நிகழ்வுகளும் இதில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டேயுள்ளன.

பனிச்சங்கேணி அரசி கதை சொல்லும் பாணியில் பல வரலாற்று அம்சங்களை வெளிப்படுத்தும் நூலாகும். அந்த வகையில் மட்டக்களப்பின் வரலாற்றுடன் பின்னப்பட்ட பனிச்சங்கேணி அரசி, முத்துக்கல், அரசி உலகநாச்சியார் ஆகிய மூன்று கதைகளும் வரலாற்று இலக்கியமாகக் கணிக்கப்படத் தக்கவை யாகின்றன. மட்டக்களப்பு மக்கள் நாவில் இன்னும் நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றை வகைப்படுத்தி தொல்காப்பியம், அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, பரிபாடல், கலித்தொகை, நாலடியார், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற சங்க இலக்கியங்களோடு பொருத்திப்பார்த்து தமிழகம் உட்படப் பல தமிழர்வாழ் பிரதேசங்களில் வழக்கொழிந்துபோன இச்சங்கத் தமிழ்ச் சொற்களை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் கிழக்கிலங்கைத் தமிழர்கள் நீண்ட கால வரலாற்றக்குரியவர்கள் என்பதை பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டக்களப்புத் தமிழ் நூல் வெளிப்படுத்துவது தெரிகின்றது.

நந்திக்கொடி - வரலாற்று நாவல் என வாகரை வாணனால் முன்மொழியப்படும் இந்நூலில் இடம்பெறும் ஜனநாத மங்கலம், கலிங்க மாகன், கோகர்ணம், மட்டக்களப்பு மன்னன், வன்னிமை போன்ற சிறு சிறு அத்தியாயங்கள் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியத்துள் உள்வாங்கத்தக்கவையாகும்.

மட்டக்களப்பின் மருத்துவ சமூகம் எனும் நூலினை செபஸ்தியன் கபிரியல் எழுதியிருக்கின்றார். பேசப்படாத வரலாறு என அவர் இதனைக் குறிப்பிட்டிருப்பினும் பேசுகின்ற வரலாறாகவே இது அமைகின்றது. பண்டைத் தமிழக வரலாற்றில் ஒருகால் சிறப்புற்றோங்கிய மருத்துவ சமூகம் கிழக்கிலங்கையின் சமூக வரலாற்றிலும் மருத்துவக் குடியினரென்ற நாமத்தையே கொண்டிருந்தது. அண்மைக் காலம் வரை இச்சமூகம் சார்ந்த பலர் சிறந்த மருத்துவர்களாகவும் (பரியாரி- மருத்துவிச்சி போன்றவர்களும் இதில் அடங்குவர்) மந்திர வித்தாண்மையாளர்களாகவும் கூத்து, சிற்பம், ஓவியம் எனப் பலதரப்பட்ட கலைத் துறைகளிலும் தலைசிறந்த கலைஞர்களாகவும் விளங்கியிருக்கின்றனர். இச்சமூகத்தின் பின்னணி, அவர்கள் குறித்த விபரங்கள், அவர்களது தொழில்முறை, மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் அவர்களது வாழிடங்கள், அவர்களது கிறிஸ்தவ சமயப் பிணைப்பு, அவர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்கள் எனப் பல காத்திரமான தகவல்களை இந்நூல் பதிவாக்கியிருப்பது கிழக்கிலங்கையின் சமூக வரலாற்றுக்குள் ஒரு நிலை நிறுத்தலை தந்துள்ளது எனக் கூறலாம்.

மாறிவரும் மட்டக்களப்புத் தமிழகம் கலாகூரி வெற்றிவேல் வினாயகமூர்த்தி அவர்கள் தனது வாழ்வியல் அனுபவங்களின் ஊடாகத் தந்திருக்கும் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகும். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் சமகால நிகழ்வுகளுடாக அதன் வரலாற்றினை பின்னோக்கிப் பார்க்கும் தன்மையை இந்நூல் கொண்டுள்ளமை ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

மட்டக்களப்பு நாட்டாரியல் எனும் நூலினை வ.சிவசுப்பிரமணியம் எழுதியுள்ளார். நாட்டாரியல் என்னும் பொதுப் பெயரினை இந்நூல் தாங்கியிருப்பினும் கிழக்கிலங்கை சார்ந்த சில வரலாற்றுத் தகவல்களையும் இந்நூல் பதிவாக்கியிருப்பதைப் பார்க்கலாம். பண்டைய மட்டக்களப்பின் புலியியல்குறிப்புக்கள், பூர்வ சரித்திரச் செய்திகள், கல்வெட்டுக் குறிப்புகள், பிரதேச மக்களது வாழ்க்கை முறைகள், மற்றும் சமூகம், சமயம், தொழில், கல்வி என விரிவுபட்டு நிற்கும் மட்டக்களப்பு மக்களது பண்பாட்டு அம்சங்கள் எனப் பலதரப்பட்ட கூறுகளை இந்நூல் கொண்டுள்ளமை

முக்கியப்படுத்தப்படவேண்டியதாகும். மட்டக்களப்பு மான்மியம் - பூர்வீக சரித்திர ஏடுகள் போன்றவை தொடர்பில் வெளிப்படும் வரலாற்றுத் தகவல்களை சீர்தூக்கி உண்மையைக் கண்டறிய முற்படும் ஆசிரியர் சில இடங்களில் குறைகாண்பதும் பின் மாறாக மீண்டும் அவற்றையே வரலாற்றுக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துவதும் இதில் தென்படனும் பல அரிய தகவல்களை இந்நூல் உள்ளடக்கவேசெய்கின்றது.

நாறு வருட மட்டக்களப்பு நினைவுகள் எனும் நூல் எஸ். பிரான்சிஸ் ஆசிரியரின் அனுபவ ரீதியான வெளிப்பாடாக அமையினும் வரலாற்று நிகழ்வுகள் பலவற்றை இது உள்ளடக்கியிருப்பதை அவதானிக்கமுடியும். குறிப்பாக மட்டக்களப்பில் கிறிஸ்தவ மதம் (கத்தோலிக்கம்) தொடர்பில் பல தகவல்கள் இங்கு தென்படுவதைக் காணலாம்.

திருப்பழகாமம் வரலாறு ஆ.மு.சி. வேலமுகன் அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். கிழக்கிலங்கையின் இருவேறு முக்கிய சமூகங்களைப் பெரும்பான்மையாகக்கொண்டுள்ள இக்கிராமம் கல்வியிலும் விவசாயத்திலும் மிகவும் முன்னேறிய கிராமமாகவே அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றது. இக்கிராமத்தினது தொடக்க காலத்தை கி.பி 10ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக தனது ஆய்வில் வெளிப்படுத்தும் ஆசிரியர் அதனது பண்டைய சிறப்புக்கள் குறித்தும் மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இக்கிராமத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்பினூடாக இப் பிரதேசத்தின் பெருமையும் வெளிக்கொணரப் படுவது இந்நூலின் முக்கிய அம்சமெனலாம்.

கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு எம்.ஏ.சமது அவர்களால் எழுதப்பட்டு மூதார் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தால் வெளியிடப் பட்டதாகும். பண்டைய முத்தூரான மூதூரை மையப்படுத்திச் சுமார் எழுபத்தியிரண்டு கிராமங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு பண்டைய பிரதேசத்தின் வரலாற்றினை விரிவாக வெளிக்கொணரும் வரலாற்று ஆவணமாக இதனைக் கருதலாம்.

அராபியர், பினிஷியர், சீனர் போன்ற ஆரம்பகால வர்த்தகர்களின் வருகையின்போதும் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர்,

பிரான்சிஸ், ஆங்கிலேயர் ஆகிய ஐரோப்பியரின் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் மற்றும் நிருவாகச் செயல்பாடுகளின் போதும் சிங்கள மன்னர்கள் மற்றும் இந்தியப் படையெடுப்பாளர்களின் ஆட்சியின்போதும் கொட்டியாபுரம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம் இங்கு சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

இப்பிரதேசத்திலுள்ள பண்டைய கிராமங்கள் மற்றும் வழிபட்டுத் தலங்கள் போன்றவற்றின் வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டு அம்சங்களும் இதில் தனித்தனியாகவே வெளிக்கொணரப் பட்டுள்ளன. வேடர் சமூகத்தை ஆரம்பகால வரலாற்றுக்குள் இணைக்கும் இந்நூல் போர்த்துக்கேயரின் நெருக்குதலினால் இடம் பெயர்ந்து கண்டி வந்த முஸ்லிம்கள் பின்னர் கண்டி மன்னனான 2ம் இராசசிங்கனால் கொட்டியாரத் துறைமுகத்தில் வியாபாரம் மேற்கொள்ள அனுப்பப்பட்டதோடு மூதூரில் குடியேறியதாகவும் இக் குடியேற்றம் 1626ல் இடம்பெற்றதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகவல்களை நூலாசிரியர் மட்டக்களப்போடும் இணைப்பதைப் பார்க்கின்றோம். எனினும் மட்டக்களப்பைப் பொறுத்தவரை இக்காலத்தினை கண்டியரசன் செனரதனின் காலமாகவே வரலாறு பதிவுசெய்திருக்கின்றது.

முக்கியமாக இப்பிரதேசத்தின் தமிழ் மக்களது வரலாறு குறித்து விபரிக்கும் இந்நூல் இதுவரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட திருகோணமலை வரலாற்றில் ஒரு தளம்பல்தன்மையை உருவாக்குவது அவதானிப்புக்குள்ளாகின்றது. போர்த்துக்கேயத் தளபதி கொன்ஸ்தன் டி சூசாவால் 1630ல் திருக்கோணமலையில் இடிக்கப்பட்ட இந்து ஆலயங்களைப் புனரமைப்புச் செய்த குளக்கோட்டன் எனும் சோழகங்கன் தம்பலகாமம் பற்று, கட்டுக்குளம் பற்று, கொட்டியாரப் பற்று ஆகிய வன்னிமைகளை உருவாக்கி தமிழ் மக்களைக் குடியேற்றியதாகச் சொல்லப்படுகின்ற கருத்து வரலாற்றில் ஏற்புடைத்தாக அமையமாட்டாது. கிழக்கிலங்கை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற குளக்கோட்டனின் காலத்தை கி.பி 13ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகவே வரலாறு பதிவுசெய்துள்ளது. மேலும் கி.பி 14ம் நூற்றாண்டுக்குரியவராக நூலாசிரியரால் குறிப்பிடப்படும் கோணேசர் கல்வெட்டைப் பாடிய கவி ரூர் கி.பி 17ம் நூற்றாண்டுக்குரிய

நிகழ்வுகளை பாடியிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் தகவல்கள் இங்கு முரண்பாட்டைத் தோற்றுவிப்பதையும் பார்க்கின்றோம். இவை அனைத்தும் மீளாய்வுக்குரியவையே.

அண்மைக் காலங்களில் இப்பிரதேசத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரும்பான்மையின மக்களின் குடியேற்றங்களால் பல பழந்தமிழ் கிராமங்கள் அடியழிந்துபோகும் வரலாற்றினையும் இந்நூல் பதிவுசெய்தேயுள்ளது. உதாரணத்திற்கு பழைய கிளிவெட்டியான திருமங்களபுரி திருமங்களபுர எனவும் புலைச்சேனை நீலப்பொல எனவும் கல்லரிப்புமகிந்தபுர எனவும் வேப்பையடிவெம்பு ஹெமுபுர எனவும் தும்பறை வெம்பு சோம்புர எனவும் எலுமிச்சையடிப்பட்டி தெலிவத்தை எனவும் பெயர் மாறியுள்ளமை இங்கு பதிவாகியுள்ளது.

இந்நூலில் ஏற்பட்டுள்ள தவறுகளை முழுமனதோடு திருத்தியமைக்க தனது முன்னுரை மூலம் நூலாசிரியர் அவாவறுவது அவரின் நடுநிலைப்போக்கினை வெளிப்படுத்துவதாக அமையும். அவ்வாறான ஒரு திருத்திய பதிப்பினை எம். ஏ. சமது அவர்களிடம் விரைவில் எதிர்பார்க்கலாம். அப்படி வருகின்றபோது கொட்டியாபுரப் பற்று வரலாறு எனும் இந்நூல் கிழக்கிலங்கையின் ஒரு சிறந்த வரலாற்று ஆவணமாக அங்கீகாரம் பெறும்.

கணநாதபதி ஆறுமுகம் அரசரெத்தினம் எழுதிய களதாவனைக் கிராமம் தொடர்பான நூலாகும். கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றுத் தளத்துள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறும் கிராமங்களுள் களதாவனைக்கு தனியிடமுண்டு. அதன் வரலாறு மற்றும் பண்பாட்டு அம்சங்களை இந்நூல் முழுமைப்படுத்தவில்லையெனினும் பல காத்திரமான தகவல்களைப் பதிவுசெய்தேயுள்ளது. அறிமுகம், இட அமைவு, சமூகமும் சமயமும், கல்வியும் கலையும் மற்றும் கோவில்கள் தொடர்பான தகவல்கள் இன்னும் விரிவாக ஆய்வுசெய்யப்பட வேண்டியவையாகும். குறிப்பாக சுயம்புலிங்கப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் புனரமைப்பு தொடர்பில் நாதனை வன்னிமையின் பங்களிப்பு, கிரமத்தோடு சிற்ப்பட்ட வன்னிமைகளுக்கிருந்த தொடர்புகள் கூடவே நீண்டகால சிறப்பம்சங்களாக மீளிரந்த

மாந்திரீகம், சோதிடம், வைத்தியம் போன்றவையும் ஏனைய பண்பாட்டு அம்சங்களான கூத்து, கொம்புமுறி மற்றும் கிராமியக் கலைவடிவங்களும் இதில் முக்கியத்துவம் பெறும். எனினும் அவற்றிற்கான ஒரு அறிமுக நூலாக இதனைக் கருதமுடியும்.

மட்டக்களப்புக் கோவில்களும் தமிழர் பண்பாடும், எனும் நூலினை சைவப்புவவர் எஸ்.தில்லைநாதன் எழுதியுள்ளார். இதில் மட்டக்களப்பின் ஐந்து ஆலயங்கள் பற்றிய வரலாற்றை இடம்பெற்றிருப்பினும் அவற்றினூடாக இப்பிரதேசத்தின் ஆலயங்கள் தொடர்பான பொதுவான வரலாற்று அம்சங்களை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு நமக்குத் தென்படவே செய்கின்றது. நீண்ட காலப் பாரம்பரியம்மிக்க வழிபாட்டு முறைகள், தொண்டூழியங்கள், ஆலய பரிபாலனம், சமூகத் தொடர்புகள் என்பனகுறித்து வரலாற்றுரீதியாக விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளமை இந்நூலில் தென்படும் சிறப்பம்சம் என்றே கூறவேண்டும்.

கவிஞர் எஸ்.முத்துமீரான் எழுதிய **இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின் பழமொழிகள், இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின் தாலாட்டுப்பாடல்கள்** எனும் இரு நூல்களும் நாட்டார் இலக்கியம் சார்ந்தவையெனினும் அவற்றைத் தகவல் படுத்திச் செல்லும் தன்மையில் வரலாற்று இலக்கியத்துள் அவ்விரு படைப்புக்களையும் நெறிப்படுத்தமுடியும்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களது சமுதாய விழுமியங்கள், மரபுகள், இறை நம்பிக்கை, திருமண சம்பிரதாயங்கள், மார்க்க நெறிமுறைகள், பழக்க வழக்கப் பண்பாடுகள், கிராமத்து மருத்துவ முறைகள் போன்றவை அம் மக்களது பண்பட்ட இலக்கியமாக வெளிப்படுத்தப்படும்போது சூழலும் காலமும் அதற்கு ஒரு வரலாற்றைப் புனைந்துவிடுகின்றது. வரலாறு என்பது சமூக, பண்பாட்டு நெறிமுறைகளையும் அடியொற்றியே அமையும். கிழக்கு முஸ்லிம்களிடையே உள்ள மரபுசார்ந்த தாய்வழிப் பண்பாடு இங்கு பல நிலைகளில் வெளிப்படுவதைக் காணமுடியும். கிழக்கிலங்கையில் இஸ்லாம் எப்படிப் பரவியது என்பதற்கு கண்டி அரசை வைத்துக்கொண்டு பதில்கூற முனைவது போதாது எனப் பேராசிரியர்

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி இலங்கைக் கிராமத்து முஸ்லிம்களின் தாலாட்டுப் பாடல்கள் நூலில் குறிப்பிடுவது முஸ்லிம்களின் வரலாற்றைச் சரியாக இனம்காணும் மட்டக்களப்புப் பூர்வீக சரித்திரத்தின்பால் நம்மை ஈர்க்கவே செய்கின்றது.

எழுவான்கரையின் தேவதை எனப்பொருள்படும் The Goddess of the shore of sunrise எனும் ஆங்கில நாவலை டில்லி பானு எழுதியுள்ளார். மட்டக்களப்பைக் களமாகக்கொண்டு வெளிவருகின்ற முதல் ஆங்கில நாவல் என்ற பெருமையினை இது பெறுகின்றது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் நீண்ட வாவியால் இருகூறாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பைக் கொண்டது. இதில் சூரியன் உதிக்கும் பகுதி (எழும் பகுதி) எழுவான் கரையென்றும் சூரியன் மறையும் பகுதி (படும் பகுதி) படுவான் கரை யென்றும் பண்டு தொட்டே அழைக்கப்பட்டு வருவதாகும். இந்நாவலின் கதையோட்டத்துடன் இணைவற்றதாகப் பல்வேறு இடங்களிலும் மட்டக்களப்பின் பண்டைய வரலாற்றுத் தகவல்களும் அம் மக்களது பண்பாட்டு அம்சங்களும் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். அத்தோடு கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக இம் மண்ணில் நிலவிய போராட்டங்கள், அதனால் விளைந்த பேரழிவுகள் என்பனவும் புள்ளி விபரங்களோடு சொல்லப்பட்டுள்ளமை ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகவே அமைந்துவிடுகின்றது.

கிழக்கிலங்கையின் கண்ணகியம்மன் ஆலயங்களில் பாடப்பட்டுவரும் கண்ணகியம்மன் பாடல்களை கண். ஆறுமுகம் கண்ணகியம்மன் பத்ததியும் பாடல்களும் எனும் நூலாக தொகுத்துள்ளார். இவற்றில் சில, சில ஆலயங்கள் குறித்த தனிப் பாடல்களாகவும் சில பொதுவாக எல்லா ஆலயங்களுக்கு முரியனவாகவும் உள்ளன. இன்று கண்ணகி வழிபாட்டினை முக்கிய வழிபாடாக ஏற்றுச் சிறப்புறுத்தும் பெருமை கிழக்கிலங்கைக்கே உரியதாகும். இப்பாடல்களிலுள்ள தரவுகளின் அடிப்படையில் கிழக்கிலங்கையில் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றத்தினையும் வரலாற்றினையும் வழிபாடியற்றும் ஊர்கள் பற்றிய விபரங்களையும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைப்பதாகவுள்ளது.

எரியுண்ட வீரமுனை எனும் நூல் கவிஞர் இராஜபாரதியால் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பாடப்பட்டதாகும். ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்திருந்த தமிழ் - முஸ்லிம் சமூகங்களிடையே சில விசமிகளின் திட்டமிட்ட செயலால் ஏற்பட்ட கலவரத்தில் எரியுண்ட தமிழர்தம் பல நூறாண்டுகள் வரலாற்றுச் பெருமைக்குரியதாக விளங்கிய வீரமுனைக் கிராமத்தின் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு ஆவணமாக இதனைக் கருதமுடியும்.

புயல் காவியம் - கன்னன்குடாப் புலவர் சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவரால் பாடப்பட்டதாகும். 1978ம் ஆண்டு நவம்பர் 28ம் திகதி ஏற்பட்ட புயலால் வளமிக்க மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் அழியுண்ட தன்மையை இச் சிறுநூல் விபரிக்கின்றது.

தேரோட்டம் கிழக்குப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றிச்சரத்தின் கும்பாபிஷேகமலராக 1998ல் வெளியிடப்பட்டதாகும். இதில் அறிஞர்கள் சிலர் கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துள் பதிவுசெய்யத்தக்க சிறப்பான வரலாற்றுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர். குறிப்பாக பொருளியலாளர் குமாரவேல் தம்பையா எழுதிய பாரம்பரிய நில உடமை முறையும் அவற்றின் பொருளியல் வழக்காறும், பேராசிரியர் சி.க.சிறீநம்பலம் எழுதிய ஈழத்தில் இந்து சமய வரலாறும் சிவ வழிபாடும், கலாநிதி வ.மகேஸ்வரன் எழுதிய வீர சைவமரபும், சுசிவரெத்தினம் எழுதிய மட்டக்களப்பில் வதனமார் கட்டுரையும் சிறந்த வரலாற்று ஆவணங்களாகக் கொள்ளப் படத்தக்கவையாகும்.

கவிமணி திமிலைத் துயிலன் எழுதியிருக்கும் தான்தோன்றிஸ்வரன் அந்தாதி எனும் தல வரலாறு கிழக்குப் பிரதேசம் சார்ந்து தான்தோன்றிச்சர வரலாற்றினை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடியும். அதேபோல் குமாரவேல் தம்பையா தனது கட்டுரையில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் பற்றிய வரலாற்றுப் பின்னணியையும் போடிமுறைமையின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி குறித்தும் பிரதேசத்தின் சாதி மற்றும் குடிகள் பற்றியும் முக்குக் சட்டம் மற்றும் நில உடமைகுறித்தும் நிலப் பயன்பாடு மற்றும் அதனோடு கூடிய ஊழிய முறை பற்றியும் வெகுவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

நாட்டாரியல் ஆய்வு வடக்குக் கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டுத்துறை திணைக்களத்தின் 2000ம் ஆண்டின் ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். இதில் கலாநிதி செ.யோகராசா எழுதிய மட்டக்களப்புப் பிரதேச எண்ணெய்ச் சிந்து ஒரு பன்முக நோக்கும் க.மகேஸ்வரலிங்கம் எழுதிய மட்டக்களப்பில் மறைந்துவரும் கொம்பு விளையாட்டும் பிரதேசப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை வரலாற்று ரீதியாக ஆய்வுப்படுத்துவதைப் பார்க்கலாம்.

இப்பிரதேசத்தின் திண்ணைப்பள்ளிக் காலம் தொடக்கம் (கி.பி 1700 அளவில்) 1950 வரை எண்ணெய்ச் சிந்து பாடப்பட்டிருக்க முடியும் என்பது கட்டுரையாளரின் கருத்தாகவுள்ளது. அக்காலகட்டத்தே இச் சிந்து வீடுதொறும் பாடப்பட்டு அதன்மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தைக்கொண்டு கல்வி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளமை இப்பிரதேசச் சிறப்பாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. இதன்மூலம் இப்பிரதேசப் பாரம்பரிய கல்விமுறைபற்றியும் அதில் எண்ணும் எழுத்தும் முக்கிய போதனைகளாக இருந்தமைபற்றியும் அறிந்துகொள்வதோடு மேலும் பண்பாடு மற்றும் சமூக நிலை பற்றியும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது.

கொம்பு விளையாட்டு தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ள நீண்ட கட்டுரையானது இப்பிரதேசத்தின் சுதேச விளையாட்டாகக் கருதப்பட்ட கொம்பு விளையாட்டின் ஊடாக மட்டக்களப்பின் தொன்மத்தை அறிந்துகொள்ள உதவுவதோடு இப்பிரதேச தொல்குடியினரான வேடர் தொடக்கம் பிற்பட்டு வாழ்ந்துவரும் ஏனைய சமூகங்களும் பரவலாக கொம்பு விளையாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமை பற்றியும் சிறப்பாகவே சித்தரிக்கின்றது. இவ்விளையாட்டின் முடிவில் ஊர் ஒன்றுபட்டுச் செயல்படும் தன்மையானது இதன் முக்கிய வெளிப்பாடாகவே அமையும்.

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் வெளியிட்டுள்ள கிழக்கிலங்கை தமிழ்ப்பேசம் மக்களின் நாட்டார் வழக்காறுகள் 2009ல் இடம்பெற்ற ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். இதில் ஆய்வாளர் ஜி.ஜலீல் எழுதியுள்ள

கிழக்கிலங்கையின் இடப் பெயர்கள் பற்றிய நீண்ட ஆய்வுக் கட்டுரையும் ஆய்வாளர் நா.நவநாயகமூர்த்தி எழுதியுள்ள கிழக்கிலங்கையின் கூத்து மரபு எனும் கட்டுரையும் வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிக்கொணரும் ஆவணங்களாகும்.

இடப்பெயர் ஆய்வு என்பது இன்றைய வரலாற்று ஆய்வுகளில் ஒரு முக்கிய கூறாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. முக்கியப் படுத்தப்படும் தன்மை மிக்கதான பொதுக் கூறுகளில் இயற்கைநிலை மற்றும் செயற்கை நிலை சார்ந்த இடப் பெயர்களும் புராணமற்றும் வரலாற்று நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புபட்ட இடப் பெயர்களும் இங்கு சிறப்பாகவே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக கிழக்கிலங்கை யின் பெரும்பாலான இடங்கள் இதில் தகவல்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இதனை ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகப் பதிவுசெய்ய ஏதுவாக அமைகின்றது.

கிழக்கிலங்கையின் கூத்துமரபு எனும் கட்டுரை பிரதேசக் கூத்துக்களை வகைப்படுத்துவதோடு அவற்றின் அண்ணளவான அறிமுகக் காலம் மிக முக்கியமாக ஆடப்பட்ட இடங்கள் அவற்றைப் பயிற்றுவித்த கைதேர்ந்த அண்ணாவிமார் போன்ற விபரங்களைத் தகவல்படுத்தியுள்ளதோடு சமூக மட்டத்தில் அவற்றின் தாக்கம் குறித்தும் வெகுவாக ஆராய்ந்துள்ளது.

கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிப்படுத்தும் பிற ஆவணங்கள்:

மகாவம்சம் மகாநாம தேரர் (கி.பி 6ம் நூற்றாண்டு) என்பவரால் எழுதப்பட்டு பாளி மொழியில் ஏட்டுருவிலிருந்து சிற்பட்ட காலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டதாகும். பௌத்த சிங்கள இனத்தினை முதன்மைப்படுத்தியதான இந்நூலிலிருந்து பண்டைய கிழக்கிலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்றினை ஓரளவு விளங்கிக்கொள்ளமுடிகின்றது.

ஆதித் திராவிடர்களான இயக்கர் குடியிருப்புகளை கோகர்ணம், யக்குரை, விந்தனை, மகியங்கணை, கதிர்காமம் போன்ற இடங்களிலும் நாகர் குடியிருப்புகளை திரிகூடம், சூரியத்துறை, நாகன்சாலை, நாகர்முனை போன்ற பகுதிகளிலும் இந்நூல் அடையாளப்படுத்துவதைப் பார்க்கலாம். இலங்கையில் புத்தரின் முதல் வரவு இடம் பெற்ற மகாநாம தோட்டம் எனப்படும் இயக்கர் ஆண்டுக்கொருமுறை ஒன்றுகூடும் இடம் இன்றைய மகியன்கணை என ஆய்வுகளில் வெளிப்படுத்தப்படுவதுடன் அது முன்னர் கிழக்கிலங்கைக்குரிய பிரதேசமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. மேலும் மகாவம்சம் தரும் தகவல்களின் அடிப்படையில் கிழக்கிலங்கைக் குரியதான கதிர்காமத்தில் தமிழ் அரசர்களின் ஆட்சி நிலவியமையும் தெரியவருகின்றது. இதில் மகாசேனனின் ஆட்சிக்காலம் (கி.பி 275 - 301) தொடர்பில் சொல்லப்படும் கருத்துக்களும் கவனத்துக்குரியவை. இவ்வே கிழக்கிலங்கையில் புகழ்பெற்றிருந்த மூன்று சிவாலயங்களை இடித்துத் தள்ளியதுடன் அவ்விடங்களில் வீகாரைகளையும் நிறுவியதாக மகாவம்சம் பெருமைப்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

Ceylon Gazetteer சைமன் காசிச் செட்டியால் 1834ல் எழுதி வெளியிடப்பட்ட நூலாகும். கிழக்கிலங்கையின் சமூகங்கள் தொடர்பில் பல விரிவான தேடல்களை இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளது. மேலும் இதுவே முதன்முதலில் மட்டக்களப்பின் நாதனை (வெல்லாவெளி) வன்னிமை தொடர்பில் சில தகவல்களை வெளிக்கொணர்ந்ததெனலாம். நாதனை வன்னியர்களின் வழித்தோன்றல்கள் அங்கு வாழ்வதைக் குறிப்பிடும் இந்நூலுக்கு வலுச்சேர்க்கும் தன்மையாக இன்றும் அவ்வூரில் வாழும் பட்டையாட்சி குடியினர் மேற்கொள்ளும் ரிதிர்கடன் நினைவுச் சடங்கு சான்றாக அமைகின்றது. தங்கள் முன்னோருக்காக வைக்கப்படும் மடையில (பட்டையல்) வன்னிச்சி மடை எனத் தனியாக ஒரு மடையினை அவர்கள் வைத்து வழிபாடியற்றுவதை இதில் குறிப்பிடமுடியும்.

Laws and Customs of Tamils in Ceylon எனும் எச்.டபிள்யூ.தம்பையா எழுதிய இந்நூல் தமிழ் மக்களது தேசவழமைகள் மற்றும் வழக்காறுகள் தொடர்பில் விரிவாக ஆராய்கின்றது. கிழக்கிலும் புத்தளப் பிரதேசத்திலும் ஒரு நீண்டகாலம் நடைமுறையிலிருந்த முக்குக சட்டம் பற்றிய விரிவான தகவல்களை இந்நூலில் காணமுடியும்.

இலங்கையின் பல வரலாற்றுத் தகவல்களை வெளிப்படுத்தும் அம்சங்களை வரலாற்றுப் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் எழுதிய **வன்னியர், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்** ஆகிய நூல்கள் கொண்டுள்ளன. வன்னியர் நூலில் திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் தொடர்பில் வன்னியர் பற்றிய விளக்கம், அவர்களது பண்டைய வரலாறு, வழிமுறைகள், வன்னிமைகளின் நிருவாகப் பிரிவுகள், ஆட்சி அதிகாரங்கள் என்பன பற்றிய விரிவான ஆய்வுத் தகவல்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடியும்.

வரலாறு அறியப் பட்ட காலம் முதல் கிழக்கிலங்கையில் இந்து மதம் தமிழ் மதம் எனும் நிலையில் தனித்துவத்துடன் வேரூன்றி நிலைபெற்றிருந்தமையின் பிரதிபலிப்பாக சிறப்புற்றோங்கிய இந்துப் பண்பாட்டினை மிக நேர்த்தியாக இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் நூல் வெளிக்கொணருவதையும் பார்க்கலாம். இத்தன்மையில் இவ்விரு நூல்களையும் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களாக நம்மால் உள்ளடக்கமுடியும்.

சுழத் தமிழர் வரலாறு - பேராசிரியர் சி.க.சிற்றம்பலம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ் மக்களது சமூக மற்றும் வரலாற்று இலக்கியமாகும். இதில் கிழக்கிலங்கைத் தமிழர் தொடர்பில் ஆய்வு ரீதியில் பல்வேறு தகவல்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு சிறப்பம்சம் எனலாம்.

கலாநிதி செ.கிருஷ்ணராசாவால் எழுதப்பட்ட **இலங்கை வரலாறு** மிகச் சிறந்தவொரு வரலாற்று நூலாகும். இதில் பண்டைய திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்பு சார்ந்த பல்வேறு வரலாற்றுத் தகவல்களும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக அன்று பட்டாணியர் என வரலாறுகுறிப்பிடும் பாரசீக - அராபிய வர்த்தகர்கள் தொடர்பிலும் கிழக்கிலங்கையில் இருந்த வர்த்தக மையங்கள் மற்றும் துறைமுகங்கள் பற்றியும் பல பயனுள்ள தகவல்களை இந்நூல் பதிவுசெய்துள்ளமையை குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானதாகும்.

புத்தளம் வரலாறும் மரபுகளும் - ஜனாப் ஏ.என்.எம்.ஷாஜஹான் எழுதிய ஒரு முக்கிய வரலாற்று ஆவணமாகும். கிழக்கிலங்கைச் சமூகங்களுக்கும் புத்தளப் பிரதேசச் சமூகங்களுக்குமுள்ள வரலாற்று ரீதியான தொடர்புகளை அறிந்துகொள்ளவும் குறிப்பாக இரு பிரதேசத்திற்குமான கேரளத்தின் முக்குக சமூகத்தின் பிணைப்பினை விரிவாக ஆய்வுசெய்யவும் காணி உடமைகள் ஆட்சியதிகாரங்கள் தொடர்பிலான ஒப்பீடுகளை மேற்கொள்ளவும் ஒரு நீண்டகால வரலாற்றுக் காலத்துள் சிறப்புற்றோங்கிய முக்குக சட்டம் குறித்த தார்ப்பரியங்களை விளங்கிக்கொள்ளவும் பெருந்துணைபுரியும் இந்நூல் கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்திற்கு மேலும் பெருமை சேர்ப்பதாகவே அமையும்.

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறும் கலாசாரமும் - எனும் நூல் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறு தொடர்பில் ஏ.ஐ.எம். அமீன் அவர்களால் எழுதப்பட்டதெனினும் குறிப்பிடப்படும் அனைக தகவல்கள் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களையும் பற்றிநிற்பதாகும். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலே அரேபியா போன்ற மத்திய கிழக்கு நாடுகள் இலங்கையுடன் கொண்டிருந்த வர்த்தக ஈடுபாடு பரவலாக அவர்களது ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தும்

தன்மைகொண்டதாகவே அமைந்திருந்ததென்பதையும் அது அவர்களை வரலாற்றில் நிலை நிறுத்த ஏதுவாகி நின்றதையும் இந்நூல் தகவல்படுத்தியுள்ளமை அதன் சிறப்பம்சம் எனலாம். முஸ்லிம்களது வழக்காறுகள் மற்றும் பண்பாடு தொடர்பிலும் பல தகவல்களை இந்நூல் வெளிப்படுத்தவேசெய்கின்றது.

விஷ்ணு புத்திரன் விஷயரசன் - க.சிவப்பிரகாசம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட ஒரு வரலாற்று நூலாகும். நெடுந்தீவை இருக்கையாக்கி ஆட்சிசெய்த அம்மன்னன் மட்டக்களப்பு வரலாற்றுடனும் தொடர்புபட்டவனாவான். கண்ணகி வழிபாட்டுடனும் விஷயரசன் இணைக்கப்படுவதையும் இதில் அவதானிக்கமுடியும்.

கீழைத்தேய மரபுவழிச் சட்டங்கள் - இந்தியச் சட்ட அறிஞர் எஸ்.பாவேந்தன் அவர்களால் அவரது முனைவர் பட்டத்திற்காக எழுதப்பட்ட ஆய்வு நூலாகும். இந்தியா மற்றும் இலங்கையில் ஒரு நீண்டகாலத்தே பிரதேச மற்றும் சமூக வழக்காறுகள் - அதுசார்ந்த மக்களின் நடைமுறைக்குள் எவ்வாறு சட்டவாக்கமாக மாறிச் செயல்பட்டதென்பதனை விரிவாக இந்நூல் விளக்குவதைப் பார்க்கலாம். கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு நீண்டகால நிலைநிறுத்தலில் பிரதேச மக்களை வழிநடாத்திய முக்குவ சட்டம் குறித்தும் அதன் தாய்வழி முதுசச் சிறப்பியல்புகள் எவ்வாறு கேரளாவின் மருமக்கள் தாயத்துடன் இணைந்துள்ளது என்பது பற்றியும் மிகத் துல்லியமாக இந்நூலில் பாவேந்தன் விபரித்துள்ளமை கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்திற்கு பெருமைசேர்ப்பதாகவே அமையும்.

Medival India - ஸ்ரான்லி பூல் (Stanly Lane Poole) என்பவரால் ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்ட பண்டைய வரலாற்று நூலாகும். இதில் கி.பி 711ல் இடம்பெற்ற சிந்துப் போர் தொடர்பாக சொல்லப்படும் தகவல்கள் கிழக்கிலங்கை வரலாற்றுக்குள் உள்வாங்கத்தக்க அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருப்பது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். ஈழத்தின் கரைப் பிரதேசத்திலிருந்து பாரசீகத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த அரேபியக் கப்பல் தேபல் வளைகுடாவைத் தாண்டிச் செல்கையில் சிந்துவினுள்ள தேபல்பட்டின கடற் கொள்ளையர்கள் அதனைக் கடத்திச் சென்று கொள்ளை

யிட்டனர். அதிலிருந்துவர்கள் இலங்கையிலிருந்துவந்த இஸ்லாமியப் பெண்களும் பிள்ளைகளும் என்பதால் அவர்கள் இந்துக்களால் அடிமையாக்கப்பட்டதாக காரணங்கற்பித்து காலிபின் நிகராளியாக பாரசீகத்தை ஆண்ட ஆளுனர் அல் அவர்சாச் என்பவர் உபயத்துல்லா என்பவரின் தலைமையில் சிந்துவின்மீது போர் ஆரம்பித்ததாக அந்நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதன் அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது கி.பி 711ல் இலங்கையில் இஸ்லாம் பரவியுள்ளமையும் கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அக்காலகட்டம் அதற்கும் பொருத்தமாகவே அமையும் என்பதனையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியவர்களாவோம்.

வரலாற்றுப் பேராசிரியர் கோ.தங்கவேல் எழுதிய **இந்திய வரலாறு - Iம் பாகம்** மேற்படி ஸ்ரான்லி பூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள நூலில் சொல்லப்பட்ட சிந்துப்போர் தொடர்பான தகவல்களை மிகவும் விரிவாகவே பதிவுசெய்துள்ளதோடு கடல்கொள்ளையரால் கடத்திக் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பாரசீகம் நோக்கிச் சென்று அரேபியக் கப்பலில் இலங்கையிலிருந்து சென்ற இஸ்லாமியப் பெண்களும் குழந்தைகளும் இடம்பெற்றிருந்தமைக்கு சான்றுளிப்பதைப் பார்க்கலாம்.

Primary Sources for History of the Sri Lankan Tamils எனும் நூல் இலங்கைத் தமிழர் தொடர்பில் அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கும் இடம்பெயர்ந்த இலங்கையரான கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம் எழுதிய சிறந்த வரலாற்று ஆவணமாகும். பொதுவாக இந்நூல் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் தொடர்பில் பரவலான தகவல்களை உள்ளடக்கியதாக அமையினும் இடையிடையே கிழக்கிலங்கை தொடர்பில் சில முக்கிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடியும். ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்காலக் குறிப்புகளும் அவை எந்தெந்த ஆவணக் காப்பகங்களில் பேணிக் காக்கப்படுகின்றன என்ற தகவல்களையும் இந்நூல் துல்லியமாகவே பதிவுசெய்துள்ளது.

கொழும்பு ஆவணக் காப்பகத்தில் உள்ள தகவல்களில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தின் திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களின் நிருவாகச் செயல்பாடுகள், இரு

மாவட்ட நிலமை குறித்து அப்பகுதிக் கொமாண்டர்களால் தொடராக அனுப்பப்பட்ட அறிக்கைகள் என்பவை மிக முக்கியமானவை. அதேபோல் 1796 தொடக்கம் 1948 வரையான பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலான அறிக்கைகளையும் குறிப்பாக 1812 தொடக்கம் 1948 வரையான திருகோணமலைக் கச்சேரி மற்றும் மட்டக்களப்புக் கச்சேரி ஆவணங்களும் அங்கு பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதையும் இந்நூல் தகவல்படுத்துகின்றது. அத்தோடு தேசிய அரும்பொருள் நூலகம் மற்றும் இலங்கை நேராயல் ஏசியற்றிக் சொசயற்றி நூலகம் போன்றவற்றில் அக்காலகட்டத்தே வெளியிடப்பட்ட கிழக்கிலங்கை தொடர்பான ஆவணங்களையும் இந்நூல் பட்டியலிட்டுள்ளது. அத்தோடு போர்த்துக்கல் நாட்டின் லிஸ்பன் தேசிய ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் லிஸ்பன் தேசிய நூலகம் போன்றவற்றில் கிழக்கிலங்கையின் போர்த்துக்கேய ஆட்சிச் சம்பந்தமான வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் அவர்களுக்கெதிரான மக்கள் செயல்பாடுகளையும் குறிப்பாக மதமாற்றம் தொடர்பான தகவல்களையும் இந்நூல் மூலம் நம்மால் அறியமுடிகின்றது.

நெதர்லாந்தின் ஹேக்கில் உள்ள அரசு பொது ஆவணக் காப்பகத்தில் பயனுள்ள பல தகவல்கள் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை எனத் தனித்தனியான பிரிவுகளில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளமையும் இதில் விரிவாகவே பதிவாகியுள்ளது. மட்டக்களப்பு 1638ஆம் திருகோணமலையை 1639ஆம் தாங்கள் கைப்பற்றியதாக அவர்கள் (ஒல்லாந்தர்) குறிப்பிட்டுள்ளதாகவும் கிழக்கிலங்கையின் வரைபடத்துடன் அன்றைய மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் மற்றும் திருகோணமலைப் பிரதேசம் என்பவற்றின் வரைபடங்களும் அங்கு ஆவணப்படுத்தப் பட்டுள்ளமைபற்றிக் குறிப்பிடுவதோடு கிழக்கிலங்கை தொடர்பான பல தகவல்களையும் இந்நூல் பட்டியலிட்டுள்ளது. மேலும் பிரித்தானிய தேசிய நூலகம், இலண்டன் பல்கலைக் கழக நூலகம், ஆக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழக நூலகம், கேம்பிரிச் பல்கலைக் கழக நூலகம், லண்டன் தேசிய ஆவணக் காப்பகம் என்பவற்றிலும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ள கிழக்கிலங்கையின் பல வரலாற்றுத் தகவல்களையும் இந்நூல் பதிவுசெய்திருப்பதையும் இங்கு முக்கியப்படுத்தவேண்டியுள்ளது. 1891ல் திருகோணமலை மாவட்ட உதவி அரசாங்க அதிபராகவும் அதன்பின் மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றிய நெவில்

என்பவரால் சேகரிக்கப்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவுள்ள கோணேசர் கல்வெட்டு, திருக்கோவில் கல்வெட்டு, முக்குகரின் மட்டக்களப்பு பற்றிய தகவல்கள், குடிகள், வழமைகள், குளக்கோட்டு மகாராசா பற்றிய தகவல்கள் மற்றும் சமயம், மருத்துவம், வான சாஸ்திரம் தொடர்பான கையெழுத்துப் பிரதிகள் எனப் பல்வேறு ஆவணங்கள் அங்கு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ள தகவல்களையும் இந்நூல் நமக்கு விபரிக்கின்றது. பொதுவாகப் பார்த்தால் ஐரோப்பியரின் ஆட்சிக்கால வரலாற்றுத் தேடலுக்கு இந்நூல் ஒரு வழிகாட்டியாகப் பெரும்துணைபுரியும் என்பதைப் படிக்கின்ற அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்வர்.

The Evolution of an Ethnic Identity - the Tamils in Sri Lanka (300 BCE to 1200 CE - ஈழத்தமிழர் புலம்பெயர் நாடுகளிலொன்றான அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கும் பேராசிரியர் கே.இந்திரபாலா அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். இது ஈழத் தமிழரது தொன்மை குறித்து வெகுவாக ஆராயும் நூலாக அமையினும் அதன் ஒரு பிரிவினராகவுள்ள கிழக்கிலங்கைத் தமிழரின் கி.மு 300 தொடக்கம் கி.பி 1200 வரையான பண்டைய வரலாறு குறித்தும் விரிவாகப் பார்க்கின்றது. இதுவரை வெளிவந்த இலங்கைத் தமிழர் தொடர்பான ஆய்வுகள் கிழக்கிலங்கை தொடர்பில் பெருமளவு முக்கியத்துவம் அளிக்காத நிலையில் இந்திரபாலாவின் தேடல்கள் ஐரளவு அதனை நிவர்த்திசெய்துள்ளமை இந்நூலின் முக்கிய அம்சம் எனலாம்.

இலங்கையில் கடந்த அறுபது வருடங்களில் இடம்பெற்றிருக்கின்ற தமிழரது உரிமைப் போராட்டங்களை மையப்படுத்தியதாக சி.புஸ்பராஜாவால் எழுதப்பட்ட ஒரு முக்கிய ஆவணமே ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம். 676 பக்கங்களை உள்ளடக்கியதாக பிரான்சில் வெளியிடப்பட்ட இந்நூலின் முதல் பதிப்பு 2003ஆம் இரண்டாம் பதிப்பு 2006ஆம் வெளிவந்திருப்பதோடு இந்நூல் பலராலும் சிறப்பித்துப் பேசப்பட்டதாகும். இது இலங்கைத் தமிழர் தொடர்பில் வெளிவந்த உரிமைப் போராட்ட வரலாற்று ஆவணமாகக் கருதப்பட்டாலும் கிழக்கிலங்கையின் பங்களிப்பும் இதில் முக்கியப்படுத்தப்பட்டேயுள்ளது.

தமிழ்ப் பேசும் இனத்தின் அகிம்சைவழிப் போராட்டங்கள் ஆயுதப் போராட்டங்களாக மாறிய தன்மையும் ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளும் இதில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. காலச் சுவடு குறிப்பிடுவதைப்போல பேசப்படாத பல விடயங்களையும் பேசத் துணியாத பல தகவல்களையும் இந்நூல் பதிவுசெய்தேயுள்ளது. இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் வளர்ச்சிக்கு கிழக்கிலங்கை ஆற்றிய பங்களிப்பு, 1966ல் திருமலையில் இடம்பெற்ற தமிழரசுக் கட்சியின் மிகப் பிரமாண்டமான தேசியமாநாடு, அகிம்சை வழிப் போராட்டங்கள், குறிப்பாக வரலாற்றில் மிக முக்கியப்படுத்தத்தக்கதான திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்புக் கச்சேரிகளில் இடம் பெற்ற சத்தியாக் கிரகப் போராட்டம் போன்றவற்றில் மக்கள் வெள்ளம் போல் கலந்துகொண்டமை, 1972ல் திருகோணமலையில் தொடங்கப்பட்ட தமிழர் கூட்டணி அமைப்பு போன்ற பலவற்றையும் இந்நூல் மிகச் சிறப்பாகவே விபரித்துள்ளது.

ஆயுதப் போராட்டம் தோற்றம் பெற்ற முறைமை, பல்வேறு இயக்கங்களின் உருவாக்கம், போராட்ட வடிவங்கள், இந்திய அமைதிப்படையின் செயல்பாடுகள், இயக்கங்களிடையே இடம்பெற்ற மேலாதிக்கத் தன்மைகள் மற்றும் சகோதரப் படுகொலைகள், அகிம்சை வழிப் போராட்டங்களிலும் ஆயுதப் போராட்டத்திலும் தங்களை இணைத்துக்கொண்ட முஸ்லிம் சகோதரர்கள் அன்னியப் பட்டமைக்கான காரணங்களும் அவர்களுக்கேற்பட்ட பாரிய இழப்புகளும், புலம் பெயர்ந்து வெளி நாடுகளில் வாழுகின்ற தமிழர்களில் சிலரும் சில தமிழகத் தலைவர்களும் இங்கு வாழ்ந்திருந்த மக்கள் போராட்ட காலத்தில் தொடராக அடைந்த துயர வாழ்க்கையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாது அவர்களது வேதனையில் குளிர்காய்ந்த தன்மை போன்ற விடயங்களிலும் மிக ஆழமான பார்வையை இந்நூல் கொண்டுள்ளமை இதன் சிறப்பம்சம் எனலாம்.

Internet Documents for History of Sri Lankan Civil War - எனும் ஆவணம் விரிவுரையாளர் குமாரசாமி பிரபாகர் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டதாகும். 1978 முதல்கொண்டு படிப்படியாக விரிவடைந்த உள்நாட்டு யுத்தம் தொடர்பில் பல இணையத் தளங்களில் பதிவான விபரங்கள் இதில் முறையாக நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளமை

இதன் சிறப்பம்சம் எனலாம். பொதுவாக முழு இலங்கையையும் மையப்படுத்தியதாக இவை அமையினும் கிழக்கிலங்கை தொடர்பான பெருமளவு தகவல்களையும் இவ்வாவணம் பதிவுசெய்திருப்பதை குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். 2008 வரை மூன்று தசாப்தங்களாக நிலவிய யுத்தகால சூழ்நிலையில் கிழக்கிலங்கையின் யுத்த நிகழ்வுகள், உயிரிழப்புகள், மக்களின் இடப்பெயர்வுகள், சொத்திழப்புக்கள் மற்றும் கல்வி, தொழில் துறை போன்றவற்றில் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் என்பவற்றை புள்ளி விபரங்களுடன் திகதிவாரியாக அறிந்துகொள்ள இவ்வாவணம் நமக்கு பெரிதும் உதவவே செய்கின்றது..

வன்னியர் - வன்னிய சமூகம் தொடர்பில் முன்னாள் தமிழகத்தின் தொல்லியல் துறை ஆணையர் நடன காசிநாதன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட சிறந்த வரலாற்று ஆய்வு நூலாகும். கிழக்கிலங்கை வன்னியர் தொடர்பில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியுள்ள ஆசிரியர் மட்டக்களப்பின் படையாட்சியர் குறித்தும் நமது கவனத்தை ஈர்த்துள்ளார். குடுக்கை கூறும் கல்வெட்டில் இடம்பெறும். சுயநாடு காளிகட்டம்... என வரும் பாடல் வரி குறித்த அவரது தேடல் வரலாற்றில் முக்கியப்படுத்தப்படவேண்டியதாகும். பல்வேறு சான்றுகளை ஆதாரப்படுத்தி காளிகட்டம் என்பது அன்றைய கால கட்டத்தே படையாட்சி சமூகத்தினர் பரவலாக வாழ்ந்த சோழ நாட்டின் சீர்காளிப் பகுதியை குறிப்பிடுவதாக அமையலாம் என அவர் கருதுவது மேலும் ஒரு வரலாற்றுத் தேடலுக்கு வழியமைப்பதாக அமையும்.

இலங்கையில் சோனகர் இன வரலாறு - ஐ.எல்.எம்.அப்துல் அஸீஸ் அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலே இலங்கையில் வர்த்தக மையங்களைக் கொண்டிருந்த மத்திய கிழக்கு வாசிகளே சோனகர் இனமாக அறிமுகமாகின்றனர். கிழக்கிலங்கையில் அவர்கள் வலுவான நிலைநிறுத்தலுக்குட்பட்டுள்ளமையை இந்நூல் விரிவாகவே பதிவுசெய்துள்ளது.

யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி - யாழ்ப்பாண வரலாற்றினை முக்கியப்படுத்தி ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளையால் எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூலாகும். இந்நூல் சிற்சில இடங்களில் கிழக்கிலங்கை தொடர்பான வரலாற்றுத் தகவல்களையும் பதிவுசெய்துள்ளமை ஒரு முக்கிய

அம்சமாகும். அட்மிறல் யோறியஸ்வன் ஸ்பில் பேகன் என்னும் ஒல்லாந்துத் தளபதி மூன்று யுத்தக் கப்பல்களுடன் 1602 வைகாசி மாதம் 30ம் திகதி முதன்முதலாக மட்டக்களப்பில் வந்திறங்கியதாக இந்நூல் கூறுவதைக் காணலாம். அதன்பின்னர் போர்த்துக்கேயர் மட்டக்களப்பிலும் திருகோண மலையிலும் கோட்டைகளைக் கட்டி ஒல்லாந்தரை உள்வராதவாறு தடுத்திருந்ததாகவும் எனினும் ஒல்லாந்தர் கண்டிமன்னனான இராசசிங்கனின் துணையுடன் 1638ல் மட்டக்களப்புக் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பின்னர் 1639ல் திருகோணமலைக் கோட்டையையும் கைப்பற்றியதாகவும் இந்நூல் மேலும் குறிப்பிடும். யாழ்ப்பாணத்திற்கு போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களிலிருந்து நெல் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருந்தபோது ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியதும் அதனை தடைசெய்தனர். பின்னர் போதிய நெல் அங்கு விளைவிக்கப் படாமையால் உணவுக் கன்றம் ஏற்பட்டதாகவும் பின்னர் அத்தடையை நீக்கியதாகவும் இந்நூல் தகவல்படுத்தியுள்ளமை கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். திருகோணமலைப் பிரதேச வன்னியர்கள் பற்றியும் குளக்கோட்டன் திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு ஆற்றிய பெரும்பணி பற்றியும் இந்நூல் விரிவாக வே பதிவுசெய்துள்ளது.

யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரால் எழுதி 1928ல் பதிப்பித்த நூலாகும். இந்நூல் யாழ்ப்பாண வரலாறு கூறும் நூலாக அமையினும் இதில் பெறப்படும் தகவல்களில் சில கிழக்கிலங்கையையும் தொடர்புறுத்தி நிற்பதைக் காணமுடியும். ஆடக சௌந்தரி தொடர்பில் சுவாமியவர்களின் கருத்து மிக அவதானத்துக்குரியது. திருவிளையாடற் புராணம் கூறும் தடாதகைப்பிராட்டி, யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் சொல்லப்படுகின்ற மாருதப் பிரவாக வல்லி, திருகோணமலை குளக்கோட்டன் வரலாற்றில் சொல்லப்படுகின்ற ஆடக சௌந்தரி ஆகிய வரலாறுகளை இந்நூல் ஒருசேரப் பார்ப்பது ஆய்வாளர்களது கவனத்தை ஈர்ப்பதாக அமையும்.

மட்டக்களப்பு வரலாற்றில் சொல்லப்படுகின்ற மட்டக்களப்பின் தென்பாலமைந்த உன்னரசு கிரியேனும் சிற்றரசுப் பிரிவினை இந்நூல் அனுராதபுரமேன அடையாளப்படுத்துவதையும் நாம் கவனத்தில்

கொள்ளவேண்டும். மேலும் மட்டக்களப்பின் பூர்வ சரித்திரம் குறிப்பிடும் ஆடக சௌந்தரீ வாலாற்றில் அவள் மகாசேனனை மணமுடித்து சிங்ககுமாரனைப் பெற்ற செய்தியோடு குளக்கோட்டன் வரலாறும் பிணைக்கப் படுவதால் மகாசேனனும் குளக்கோட்டன் எனும் பெயரைக் கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. அத்தோடு 1546ம் ஆண்டளவில் கண்டியரசன் விக்ரமபாகுவின் அவையில் திருகோணமலை சிற்றரசனின் பிரதிநிதியும் மட்டக்களப்புச் சிற்றரசனின் பிரதிநிதியும் தூதுவர்களாக இருந்துள்ளமையை இந்நூல் தகவல் படுத்தியுள்ளமையையும் காணலாம். மட்டக்களப்பின் கண்ணகி வரலாற்றில் சொல்லப்படுகின்ற முக்குவ அரசன் வெடியரசன் பற்றிய தகவல்களையும் இந்நூல் முன்வைக்கவேசெய்கின்றது.

பேரலையும் பேரழிவும் ~ 2004 பாக்கியரசா ஜெயப்பிரபா அவர்களும் சிதம்பரப்பிள்ளை அமலநாதன் அவர்களும் இணைந்தெழுதிய ஒரு முக்கிய ஆவணமாகும். 2004 டிசம்பர் 26ல் தென்னாசியாவை உலுக்கிய சுனாமி தொடர்பிலும் அதன் பின்னணிபற்றியும் விரிவாக ஆராயும் இந்நூல் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட பாரிய அழிவுகளையும் அதனைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்ட அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் மிகத் துல்லியமாகவே தகவல் படுத்தியுள்ளமை கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்துள் இந்நூலினை இணைக்க ஏதுவாகின்றது.

சுனாமிப் பேரலையால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள சூழலியல் தாக்கங்கள், மனித வளத்திற்கு ஏற்பட்ட தாக்கங்கள், ஜீவனோபாயத்துறையில் ஏற்பட்ட தாக்கங்களும் மீளமைப்புப் பணிகளும், சேவைத்துறையினது அடிப்படைக் கட்டுமான அழிவுகள், குடியிருப்புகளின் அழிவுகளும் புனர் நிர்மாணப் பணிகளும் மற்றும் நலனோன்புப் பணிகள் எனப் பல்வேறு தகவல்களையும் இந்நூல் விரிவாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளமையை மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

சுனாமி ஒரு மின் பார்வை - வெல்லவூர்க் கோபால் எழுதிய நூலாகும். ஆழிப்பேரலையான சுனாமி குறித்த பல்வேறு தகவல்களையும் உள்ளடக்கியதாக 17.02.2005ல் இலவச வெளியீடாக

வெளிவந்த இந்நூலில் 26.12.2004ல் நிகழ்ந்த சுனாமிப் பேரழிவில் கிழக்கிலங்கையின் நிலைமை குறித்தும் அறியமுடிகின்றது. இப்பிரதேசத்தில் 16380 பேர் உயிரிழந்தும் காணாமல் போயுள்ளதாகவும் 475000 பேர் இடம்பெயர்ந்ததாகவும் 01.01.2005ன் நிலவரப்படி 36 நலன்புரி நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டதாகவும் 31.01.2005 கணக்கெடுப்பின்படி 73300 கட்டிடங்கள் அழிந்துபோனதாகவும் இந்நூல் தகவல்களுத்தியுள்ளமையை காணலாம்.

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கம் எனும் நூல் இந்திய எழுத்தாளரான பெ.சு.மணி எழுதிய இலங்கையில் இராம கிருஷ்ண இயக்கம் தொடர்பான ஒரு வரலாற்று நூலாகும். இதில் கிழக்கிலங்கை தொடர்பிலும் பல தகவல்கள் பதிவாகியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க முக்கிய அம்சமாகும்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் சுவீடன் நாட்டுச் சீடரான சகோதரீ அவபாமியா தனது இலங்கை விஜயத்தில் 19.01.1912ல் ஆரையம்பதிக் கிராமத்தில் சைவப்பாடசாலை ஒன்றினைத் திறந்துவைத்தமையைக் குறிப்பிடும் இந்நூல் திருக்கோணமலையில் 1906ல் விவேகானந்த சபை நிறுவப்பட்டதாகவும் பின்னர் 1925 மே மாதம் 9ம் திகதி இராமகிருஷ்ண மிசனைத் தொடங்கியதாகவும் அவ்வாண்டிலேயே திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி மிசனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடும். மட்டக்களப்பில் விவேகானந்த சபை தொடங்கப்பட்ட நாளைச் சரியாகக் கணிக்கமுடியவில்லையெனினும் 1918 ன் தொடக்கத்தே விவேகானந்தசபையின் செயற்பாடுகள் இருந்தமையை அது கூறும். 19.04.1925ல் மட்டக்களப்பு இராமகிருஷ்ண மிசன் சுவாமி விபுலாநந்தரின் தலைமையில் தொடங்கப்பட்டதையும் 06.11.1925ல் கல்லடி சிவானந்தா வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்ட தகவலையும் இந்நூல் பதிவுசெய்திருக்கின்றது. கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரை பத்தொன்பது பாடசாலைகள் மிசனால் நடாத்தப்பட்டமை இந்நூலின் வரலாற்றுப் பதிவாக அமைகின்றது.

Evolution of Kerala History and Culture - கேரள வரலாற்றாய்வாளர் T.K. கெங்காதரன் எழுதிய கேரள வரலாற்று

நூலாகும். இதில் கேரளாவின் மத்திய கால வரலாறு தொடர்பில் சொல்லப்படுகின்ற மருமக்கள் தாய் நடைமுறைகள், போடி முறைகள் மற்றும் ஊரலர் எனப்படும் ஊர்ப்போடி முறைகள் என்பவற்றோடு கண்ணகி வழிபாடு தொடர்பான தகவல்கள் போன்றவற்றையும் கிழக்கிலங்கை சமகாலத்தே உள்வாங்கியிருக்கும் தன்மையை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இதன்மூலம் நமக்குக் கிடைப்பதை உணரலாம்.

Tiger VS Tiger (Front Line Special Issue -2004 April 09) - D.B.S.ஜெயராஜ், V.S.சம்பந்தன் ஆகிய இந்திய ஆய்வாளர்களின் கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியதாகும். இதில் விடுதலைப் புலிகளின் இலங்கை அரசுக்கு எதிரான நீண்டகாலப் போராட்டம் தொடர்பிலும் கிழக்கிலங்கையில் விடுதலைப் புலிகளிடையே ஏற்பட்ட பிரிவினை தொடர்பிலும் பல முக்கிய தகவல்கள் பதிவாகியுள்ளமையைக் காணமுடியும்.

சுறு வரலாற்றுப் பதிவுகள் - ஏகநாயகி சிவராசசிங்கம் எழுதிய ஆய்வு நூலாகும். இது பொதுவாக அனைத்து இலங்கையையும் உள்ளடக்கி எழுதப்பட்டதாக அமையினும் கிழக்கிலங்கை தொடர்பான முக்கிய சில அம்சங்களையும் பதிவுசெய்திருப்பதைக் காணலாம். மிக முக்கியமாக சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் கிழக்கில் சுமார் தொண்ணூற்று நான்கு விழுக்காட்டினராக வாழ்ந்த தமிழ்ப்பேசும் சிறுபான்மையினரின் விகிதாசாரம் குறைவுபடக் காரணமான பெரும்பான்மையின மக்களின் குடியேற்றங்கள் தொடர்பாக பல விரிவான தகவல்களை இந்நூல் முன்வைக்கவேசெய்கின்றது. இதில் பட்டிப்பளைப் பிரதேசம் கல்லோயா என மாற்றப்பட்டதோடு முதல் தடவையாக நாற்பத்திநான்கு குடியேற்றத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அதில் முப்பத்தியெட்டு குடியேற்றத்திட்டங்களில் பெரும்பான்மையின மக்கள் குடியேற்றப்பட்டமை பதிவாகியுள்ளன. மேலும் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் சுமார் எண்பத்தியொன்பது கிராமங்கள் பெரும்பான்மை மக்களின் குடியேற்றக் கிராமங்களாக உருவாகியுள்ளமையும் மிக முக்கியமாக பல நீண்டகாலப் பாரம்பரியம் மிக்க கிராமங்களின் தமிழ்ப் பெயர்கள் சிங்களப் பெயர்களாக மாற்றமடைந்துள்ளமையும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

Administration Report of Ceylon – 1776

Administration Report of Ceylon – 1827

Administration Report of Ceylon – 1901

Administration Report of Ceylon – 1911

Administration Report of Ceylon – 1927

Administration Report of Ceylon -1947

மேற்படி ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கால அறிக்கைகள் மூலம் சுமார் 170 ஆண்டுகால கிழக்கிலங்கையின் பல்வேறுபட்ட தகவல்களையும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிட்டவே செய்கின்றது. அப்போதைய திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய கிழக்கின் இரு மாவட்டங்களினதும் கச்சேரி மூலம் அனுப்பப்பட்ட நிருவாக அறிக்கைகள் மற்றும் பிரதேசச் செயற்பாடுகள் குறித்த விபரங்கள் அவற்றில் விரிவாகவே பதிவாகியுள்ளன.

கிழக்கிலங்கையின் அனைத்து வன்னிமைப் பிரதேசங்கள் தொடர்பிலும் அவற்றில் பணிபுரிந்த வன்னிமைகளின் செயற்பாடுகள் பற்றியும் கிராம நீதிமன்றங்களில் அவர்கள் பிணக்குகளை விசாரித்து தீர்வுகண்ட தகவல்களையும் இவ் வறிக்கைகள் பதிவுசெய்தேயுள்ளன. அக்காலத்தே கிழக்கிலங்கை அரசுக்கு பெருமளவு வருமானத்தை ஈட்டிக்கொடுக்கும் பிரதேசமாகவே இருந்திருப்பதை இவ் வறிக்கைகள் நமக்குப் புலப்படுத்தகின்றன. மேலும் இக்கால கட்டத்தே கிழக்கிலிருந்து நெல், தேங்காய், கருவாடு, கொப்பரா, தும்பு, கயிறு, பாக்கு, தேன், தேன்மெழுகு, மிருகத் தோல்கள் போன்றவையும் கூடவே தேக்கு, முதிரை, கருங்காலி, றாணை, விளினை, சாளம்பை போன்ற மரங்களும் பெருமளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளமையும் பதிவுகளாகவேயுள்ளன.

1900 வரையான காலத்தே தென்னன்மரவடி தொடக்கம் மன்னன்பிட்டி, வெல்லசை, விந்தனைப் பிரதேசங்களை உள்ளடக்கி கட்டகாமம் வரை பரந்திருந்த கிழக்கிலங்கையில் தமிழ்மொழியினைப் பேசுவோர் 94 வீதத்தினராக இருந்துள்ளமையை இவ்வறிக்கைகள் மூலம் நம்மால் அறிந்துகொள்ளவும் முடிகின்றது.

கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள் ஒரு மீள்பார்வை

இதுவரை சொல்லப்பட்ட ஆவணங்கள் அனைத்தையும் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களாக எவ்வாறு அடையாளப்படுத்தமுடியும் என்பது ஒரு முக்கிய கேள்வியாக நம்முன் எழலாம். இதில் வரலாறு என்றால் என்ன என்பதற்கான சரியான விளக்கம் முதலில் நமக்கு வேண்டியதாகின்றது. இது குறித்துப் பல்வேறு வியாக்கியானங்கள் காலத்துக்கு காலம் முன்வைக்கப் பட்டிருப்பதையும் நாம் கவனத்தில்கொள்ளவேண்டும்.

அரசர்களையும் போர்க்களங்களையும் மையமாகக்கொண்டு கால வரன்முறைகளின்மேல் கட்டப்படுவதே வரலாறு என்று நேற்றுவரை கருதப்பட்ட கோட்பாடு பின்தள்ளப்பட்ட நிலையில் மக்களை மையமாகக்கொண்டு அவர்தம் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டுக் கூறுகள், அவற்றால் முதிர்ந்த சிறப்பியல்புகள், அவை மனித சமுதாயத்திற்கு பயன்பட்ட பயன்படும் பாங்கு என்பவற்றை முக்கியப்படுத்துவதாக இன்றைய வரலாற்றுக்கோட்பாடு மாற்றமுற்றிருப்பதை நாம் கவனத்தில்கொள்ளவேண்டும். பிரதேச ஒருமைப்பாடு, சமுதாய நல்லிணக்கம், எதிர்கால சந்ததியினரின் ஒற்றுமை என்பவற்றிற்கு வழிவகுக்கும் தன்மை போன்றவை

வரலாற்றுப் பாதையில் தெளிவினை ஏற்படுத்துவதாக அமையவேண்டும். இனம், மொழி, சாதி, மதம் என்பவற்றின் மத்தியில் சமரசத் தன்மையைக் காணத்தக்கவகையில் படைக்கப்படும் வரலாறே என்றும் நிலைத்துநிற்கும் தன்மை மிக்கவை. கடந்தகால நிகழ்வுகளை கால வரிசையோடு வெளிக்கொணர்வதும் முக்கிய வரலாற்றுத் தேவையாகவே கொள்ளப்படவேண்டும். இந்த வகையில் இதுவரை சொல்லப்பட்ட வரலாற்று ஆவணங்களை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்துவது அவசியமாகின்றது.

காலவரன்முறைமேல் கட்டப்பட்டுவருகின்ற கடந்தகால நிகழ்வுகளின் கோவையானது உண்மை வரலாறாகவே கொள்ளப்படும் நிலையில் இதில் தொடக்கம் முதலே எழுதப்பட்டுவந்தவை எழுதிய வரலாறாகவும் செவிவழிச் செய்திகளாக வந்தவை எழுதாவரலாறாகவும் அமையும். கால வரையறையும் உறுதிப்பாடும் அற்ற எந்தச் செய்தியும் வாய்மொழி வருமாயின் அவை கர்ண பரம்பரைக் கதையாகவேயிருக்கும். இதனைப் பக்கச் சான்றாக மட்டுமே வரலாற்றில் கொள்ளமுடியும். எனினும் எழுத்தறிவு வந்த பின்னரும் கூட வரலாறு எனும் தனி இயலுக்கென்று யாரும் கோவைப்படுத்தி எழுதியதாக எந்த வரலாறும் இல்லை. இத்தகைய அறிவு மிகச் சமீப காலத்தில்தான் உருவானது. நம்மைப் பொறுத்தவரை இதிகாசங்கள், புராணங்கள், மரபுகள் என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே கிழக்கிலங்கைக்கான ஒரு நீண்டகால வரலாற்றை இனங்காணவேண்டியுள்ளது. இதில் சரியான கால வரன்முறை என்பது பெரும் சவாலாகவே அமையும்.

நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களைக்கொண்டு அதனுடைய வரலாற்றுக்காலத்தை கி.மு 3ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட வரலாறு, கி.மு 3ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டு வரையான ஒரு நீண்டகால வரலாறு, கி.பி 10ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி 16ம் நூற்றாண்டு வரையான வரலாறு, ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்கால வரலாறு, சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட வரலாறு எனப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். இதில் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டு வரையான வரலாறு செவிவழி வரலாற்று இலக்கியங்களாக வந்து அதன்

பின்னரே ஓலைச் சுவடிகளில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். இவை தொடர்பான ஆய்வுகளில் கால வரன்முறையில் தென்படும் வேறுபாடுகள், கருத்துக்களின் பக்கச் சார்புகள் மற்றும் இடைச் செருகல்கள் போன்றவை பெருமளவு தென்படுவதை நன்கு அவதானிக்கமுடியும். பொதுவாக எல்லா வரலாறுகளிலும் இக்குறைபாடுகள் இருக்கவே செய்யும். இவற்றை முழுமையாகப் பரிசீலித்து ஒரு தெளிவினுக்கு வரவேண்டிய பாரிய பொறுப்பு ஆய்வாளனையே சாரும்.

கி.பி 10ம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்த சோழராட்சிக் காலம், பொலநறுவைக் காலம், மாகோன் ஆட்சிக்காலம், கண்டிக் காலம் போன்றவற்றின் வரலாற்று இலக்கியங்கள் பொதுவாக அந்த அந்தக் காலத்திலேயே எழுதப்பட்டத்தக்க வாய்ப்பினைக் கொண்டிருப்பதாக அமையினும் ஆட்சியாளர்களையும் அவர்களது போர்நடவடிக்கைகளையும் அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் மிகவும் முக்கியப்படுத்தும் தன்மை கொண்டவையாகவும் அவைகளைச் சிறப்பிப்பவையாகவும் அமைந்தேயிருக்கும் என்பதால் அங்கு மக்களையும் அவர்களது பண்பாட்டு அம்சங்களையும் வரலாற்றில் முழுமையாக இணைக்கும் பாங்கு நழுவினேயிருக்கும். பொதுவாகப் பார்த்தால் ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்திலும் அதனைப் பிற்பட்டும் எழுந்த வரலாற்று ஆவணங்களில் பெரிதும் நம்பகத் தன்மையை எதிர்பார்க்கமுடியும். எனினும் இங்கு நம்மால் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள இலக்கியங்கள் சிற்சில, சிற்சில இடங்களில் வரலாற்றுக் கோட்பாட்டை அனுசரித்துச் செல்லாமையும் பெரும் குறையாகவேயுள்ளது.

இன்றும் கூட நமது படைப்பாளிகளில் பலர் புதிய வரலாற்றுக் கோட்பாடுகளுக்குள் தங்களை முழுமையாக இணைத்துக்கொள்ள முன்வருவதாகத் தெரியவில்லை. உதாரணத்திற்கு கிழக்கிலங்கை வரலாற்றோடு முக்கியப்படுத்திப் பேசப்படுகின்ற - ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்ட இராவணன் தொடர்பான தகவல்கள், ஆடக சௌந்தரீ தொடர்பான தகவல்கள் மற்றும் குளக்கோட்டன் தொடர்பான தகவல்களையும் சில முஸ்லிம் அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்படும் சிந்துபாத் தொடர்பான தகவல்களையும் குறிப்பிடலாம். நமது பண்டைய வரலாற்றில் நீண்ட காலமாகப் பேசப்பட்டுவருகின்ற

இராவணன் பற்றிய காலக் கணிப்பும் நம்பகத் தன்மையும் இன்றைய இந்திய ஆய்வுகளுக்கும் நமக்குமிடையே பாரிய வேறுபாட்டினைத் தோற்றுவித்தேயுள்ளன. அதேபோல் ஆடக சௌந்தரீ மற்றும் குளக்கோட்டன் குறித்த தகவல்களும் குழப்ப நிலையிலேயேயுள்ளன.

கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களில் கி.மு 1300, கி.பி 80, கி.பி 1225 ஆகிய காலங்களில் இப்பெயர்குறித்துப் பேசப்பட காரைநகர் சிவன்கோவில் பற்றிய தகவல்களில் கி.பி 1600 அளவில் குளக்கோட்டன் எனும் மன்னன் பற்றிப் பேசப்படுவதைப் பார்க்கலாம். சிலாபம் முன்னேஸ்வரம் ஆலயம் தொடர்பிலும் பிற்பட்ட காலத்தே ஒரு குளக்கோட்டு மன்னன் பேசப்படுகின்றான். குளங்களையும் கோட்டங்களையும் அமைப்பதை மன்னர்கள் முக்கிய பணியாகக்கொண்டிருந்ததால் இப் பெயரால் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டேவந்துள்ளனர் என்பதை வரலாறு ஏற்றுக் கொள்ளும் என்பது உண்மையெனினும் வரலாற்றாய் வாளர்களாகத் தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொண்டிருக்கும் சிலர் கால வேறுபட்ட நிகழ்வுகளை ஒருசேர நிலை நிறுத்திப் பார்க்கின்ற தன்மையை மீண்டும் மீண்டும் பின்பற்றிக் கொண்டிருப்பது கிழக்கிலங்கை வரலாற்றுக்குள் ஒரு தளம்பல் தன்மையைத் தொடர்ந்தாற்போல் ஏற்படுத்தவேசெய்யும்

ஆடக சௌந்தரீ குறித்த தகவல்கள் வரலாற்றுத் துறைக்குள் பல தொடர் கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டு செல்வதை நாம் கவனத்தில்கொள்ளவேண்டும். இதில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சுமார் எண்பது ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கவை. கிழக்கிலங்கை ஆடக சௌந்தரீ வரலாற்றினையும் யாழ்ப்பாண மாருதப்பிரவாகவல்லி வரலாற்றினையும் ஒப்புநோக்கி முன்பேசப்பட்ட ஆடகசௌந்தரீ வரலாறே பின்னர் மாருதப்பிரவாகவல்லி வரலாறாக உருவெடுப்பதாக அவர் உறுதியாக நம்புகின்றார். அனுராதபுர வேந்தனும் குளக்கோட்டர்களில் ஒருவனாகக் கருதப்படுபவனும் ஆடகசௌந்தரீ மணம்புரிந்தவனுமான மகாசேனனே யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் உக்கிரசிங்கனாக்கப்படுவதோடு ஆடகசௌந்தரீயின் மகனும் உன்னரசுகிரியின் ஆட்சியாளனுமான சிங்ககுமாரனே

யாழரசன் வாலசிங்கனாக்கப்பட்டுள்ளதாக அவர் தனது ஆய்வில் வெளிப்படுத்துகின்றார். ஞானப்பிரகாசரின் இக்கூற்றுக்கள் வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்படுமாயின் கிழக்கிலங்கை வரலாற்றுக்குள்ளும் சில மீளுருவாக்கங்கள் ஏற்படுவது கட்டாயமாகிவிடும். குறிப்பாக மட்டக்களப்பின் சீர்பாதகுல வரலாறு மாத்திரமன்றி ஏனைய சமூக வரலாறுகளும் மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுவது அவசியமாகிவிடும்.

இதில் இன்னுமொரு முக்கிய விடயத்தை இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகின்றது. கிழக்கிலங்கையின் அறிஞர்களாகத் தங்களை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சிலர் தங்களது நூல்களில் ஏற்கனவே வேறு அறிஞர்கள் மூலம் வெளிவந்த தகவல்களின் நம்பகத் தன்மையில் உள்ள குறைகளை ஆரம்பத்தில் சுட்டிக்காட்டுவதும் பின்னர் அவற்றை சீர்செய்யாது அப்படியே தங்களை அறியாது மீண்டும் வரலாற்றுக்குள் உள்வாங்கிவிடுவதும் படிக்கின்ற வாசகர்களை ஏமாற்றும் கைங்கரியமாகும் என்பதோடு வரலாற்றுத் துறையில் ஆர்வம் கொண்டோரையும் வருங்கால சந்ததியினரையும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திவிடும் என்பதனை நெஞ்சிருத்திக்கொள்ளல் அவசியமானதாகும்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகாலமாக வெளிவந்திருக்கின்ற கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களில் இலங்கையின் சிங்கள தமிழ்ச் சமூகங்களோடு இணையான மரபுவழிப்பட்ட ஒரு தேசியச் சமூகமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற முஸ்லிம்களின் வரலாறு பரவலாக வெளிவந்துகொண்டிருப்பதை மிக முக்கியமாக இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். இதில் நமது கைக்கு கிடைக்காத சில நூல்கள் விடுபட்டுப்போயிருக்கலாம். கிடைத்தவற்றை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும்போது நமது கிழக்கிலங்கையின் தமிழரது வரலாற்றைப்போல் அதன் ஒரு முக்கிய அங்கமாகவுள்ள முஸ்லிம் மக்களது வரலாறும் இன்னும் முழுமையை எட்டவில்லையென்பதை நம்மால் உணரமுடிகின்றது.

மணிப்புவர் மஜீத் போன்ற ஆய்வாளர்களும் சமூக மற்றும் வரலாற்றுத் துறைசார்ந்த கல்விமான்களும் இன்னும் விரிவான

ஆய்வுப்பயணங்களை மேற்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இங்கு உணரப்படுகின்றது. கிழக்கிலங்கையில் மத்திய கிழக்கின் தொடர்பு அதன் அறியப்பட்ட வரலாற்றுக் காலத்தோடு இணைந்ததாகவே உள்ளதென்பதால் இன்று இங்கு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் முஸ்லிம்களின் மூதாதையர் தொடர்பில் இதயசுத்தியுடனான தேடல்கள் அவசியமானவை. அக்காலகட்ட மணவினை என்பது இனம், சாதி, மதம் என்ற வரையறை கடந்ததாக ஆற்றல்மிக்க ஆண்மகனுக்கு கன்னியரைப் பரிசளிக்கும் தன்மை சிறப்புறுத்தப்பட்டிருந்தது என்பதை வரலாறு ஏற்றுக் கொண்டேயுள்ளது.

பட்டாணியரெனப்படும் வர்த்தகர்கள் சிலரது ஆற்றல் காரணமாக ஏற்பட்ட மணவினைகள் கிழக்கிலங்கையோடு மட்டுப்பட்டதல்ல. புத்தளப்பிரதேசத்திலும் தென்னிந்திய மாநிலத்தின் கேரளத்திலும் தமிழகத்தின் சில கரையோரக் கிராமங்களிலும் முக்கிய வரலாற்றுப் பதிவாகவேயுள்ளது. இதில் முக்கியப்படுத்தப் படவேண்டிய அம்சம் யாதெனில் இம்மூன்று பிரதேசங்களிலும் பெருமளவில் சம்பந்தப்படுபவர்கள் முக்குவ சமூகத்தினராக விருப்பதே. இவையனைத்தும் முக்குவ சமூகம் பெருமளவு வாழ்ந்த கரையோரப் பிரதேசங்களாக இருந்தமை இதற்கான காரணமாகவும் அமையலாம். அத்தோடு மத்திய கிழக்கின் வர்த்தகர்கள் பெண்களையும் தங்களுடன் இங்கு அழைத்துவந்திருப்பார்களா என்பது குறித்தும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும் அவசியமாகின்றது. தென்னிந்திய வரலாறுகளில் இதற்கான ஆதாரங்களைப் பெறமுடியாதுள்ளமையை இங்கு நாம் கவனத்தில்கொள்ளவேண்டும்.

சிந்துபாத்தின் யாத்திரையில் அவன் சந்தித்த அரபுமொழி பேசிய மனிதன் தொடர்பிலான தகவலின் நம்பகத்தன்மையை மறுத்துரைக்கமுடியாதென்பதால் அது புத்தளப் பிரதேசமா அல்லது காத்தான்குடிப் பிரதேசமா அல்லது தென்கிழக்கா என்பதனை வீடுத்து இலங்கையெனும் பொதுத்தன்மைக்குள் வைத்துப் பார்ப்பதே பொருத்தமானதாக அமையும். சிந்துபாத்தின் யாத்திரைக்கும் பல ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்டதான வரலாற்றுத் தொடர்புமத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும் நமக்கும் உண்டென்பதை வரலாறு பதிவுசெய்தே

யுள்ளதென்பதால் அரபுமொழி பேசியதான சர்ச்சை வரலாற்றில் முக்கியப்படுத்தப்படவேண்டியதாக அமையாது. மேலும் சீர்பாசுதல வரலாற்றுடன் இணைந்துதான் சிந்தாத்திரன் யாத்திரையை சிந்துபாத் யாத்திரையுடன் இணைத்து ஒன்றாக்க முனைவது பொருத்தமானதா என்பதனையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். அத்தோடு மருதமுனை வரலாற்றில் சொல்லப்படுகின்ற தொடக்க கால துறைநீலவணை முஸ்லிம்களுடைய வாழ்விடமாக இருந்ததென்பதுவும் மருதமுனை மீனவர்களும் அவர்களும் தங்களது வசதியின் நிமித்தமாக ஒத்து மாறிக்கொண்டனர் என்பதுவும் இரு இனங்களின் நல்லிணக்க வெளிப்பாடாக அமையும் எனும் கருத்தின் அடிப்படையில்தான் புலவர்மணி ஷரிபுதீன் அவர்கள் இதனை ஆவணப் பதித்திருப்பார் என்பது நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கதே. எனினும் வருங்கால சந்ததியினர் இதனைப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் தெளிவுறுத்துவது நமது கடமையாகவும் உள்ளது. மேலும் விவசாயக் குடியினரான சீர்பாத சமூகத்தின் தொடக்ககாலக் குடியிருப்பாக வரலாறு குறிப்பிடும் வீரமுனைக் கிராமத்திலிருந்து பிற்பட்ட அவர்களது நகர்வினை அவதானிக்கும் போது அதனை அண்மித்த மட்டக்களப்பு வாவிசைச் சூழ்ந்த முனைப்பகுதிகளிலமைந்த விவசாய நிலங்களைக்கொண்ட துறைநீலாவணை, நாவிதன்வெளி, தம்பலவத்தை, மண்டூர், குருமண்வெளி என ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய கிராமங்களாகவேயுள்ளன. எனினும் முஸ்லிம்கள் துறைநீலாவணைத் துறையை அண்டி வாழ்ந்திருப்பதற்கு கருதமுடியுமெனில் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்த காலத்தே குடியேறிய சீர்பாத சமூகத்தினர் முன்னரேயே அங்கு நிலைபதிகளாகவே இருந்திருப்பர் எனக்கொள்ளல் பொருத்தமானதாக அமையும். அத்தோடு மருதமுனையில் வாழ்ந்த மீனவர்களும் துறைநீலாவணைத் துறையை அண்டி வாழ்ந்த முஸ்லிம்களும் பிற்பட்ட காலத்தே தங்களுக்குள் ஒத்துமாறியிருப்பதுவும் சாத்தியமானதாகக் கொள்ளப்படத்தக்கதே. இக்கருத்துக்கள் ஆய்வாளர்களின் நடுநிலைப்பட்ட மீளாய்வுக்கு உரியனவாகும்.

போர்த்துக்கீசர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியதும் செய்த கொடுமைகளில் மிக முக்கியமானது வழிபாட்டுத்தலங்களை

இடித்தமையாகும். அவர்கள் இந்து மற்றும் பௌத்தத் தலங்களோடு இதனை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. பல பள்ளிவாசல்களையும் இடித்துத் தள்ளியதாக அறியமுடிகின்றது. யாழ்ப்பாணம் சின்னக்கடையில் ஆயிரம் பேருக்கு மேற்பட்டவர்கள் ஒரே நேரத்தில் தொழுகை நடாத்தக்கூடிய பிரமாண்டமான பள்ளிவாசலை இடித்துத் தள்ளியதோடு அங்கிருந்த பெருமளவு முஸ்லிம்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அவ்விடத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தை அமைத்த வரலாறு பதிவாகவேயுள்ளது. அங்கு இன்னும் சில பள்ளிவாசல்கள் இடிக்கப்பட்டேயுள்ளன. அதேபோல் கிழக்கிலங்கையிலும் பல இந்துக் கோவில்கள் அழிக்கப்பட்டன. இக்கால கட்டத்தே இங்கிருந்த இஸ்லாமிய வழிபாட்டுத்தலங்கள் தொடர்பிலும் நமது ஆய்வுகள் அவசியமானவையாகும்.

பொதுவாக இங்கு பரவலாக வாழுகின்ற முஸ்லிம்களது முன்னோர்களின் வரலாறு தொடர்பில் பாரசீக - அராபிய வர்த்தகர்களது நிலைப்படுத்தலும் குறிப்பாக மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் தமிழர்களுடன் அவர்களுக்கேற்பட்ட இணைப்பும் கி.மு 3ம் நூற்றாண்டைக் குறிப்பதாக அமையினும் கி.பி 5ம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டு அதன் நம்பகத்தன்மை வெளிவருவதைப் பார்க்கின்றோம். இவற்றை கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்கள் தெளிவாகவே பதிவுசெய்துள்ளமையால் இக்கால வரையறை சீர்செய்யப்படுவதும் அவசியமாகின்றது.

அரேபிய நாட்டில் தோன்றிய மனித உய்விப்பின் பெருமகனாம் முகமது நபி அவர்களால் இஸ்லாம் தோற்றம் பெற்றதும் இங்கு பட்டாணியர் என அழைக்கப்பட்ட இம்மக்கள் உடனடியாகவே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்களா என்பதனை நாம் தெளிவுறுத்தும் தன்மைக்கு பிற வரலாற்று ஆவணங்களாக நாம் இங்கு பதிவுசெய்துள்ள ஸ்ரான்லி பூல் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Medieval India எனும் நூலும் இந்திய வரலாற்றாய்வாளர் கோ.தங்கவேல் எழுதிய இந்திய வரலாறு - முதலாம் பாகமும் நமக்குத் துணை புரிகின்றன. இதில் சிந்துவின் இந்து ஆட்சியாளர்களாகவிருந்த பிராமணர்கள் அகற்றப்படுவதற்கான சிந்துப்போர் ஏற்பட முக்கிய காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்ற

தகவலில் மிகவும் முக்கியமானதொரு வரலாற்றுச் சான்று வெளிவருவதை அவதானிக்கமுடியும்.

கி.பி 71ல் இலங்கையிலிருந்து பாரசீகம் நோக்கிச் சென்றபோது சிந்துவின் தேபல் வளைகுடாவில் வைத்து கடல்கொள்ளையரால் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட அரேபியக் கப்பலில் இலங்கையிலிருந்து சென்ற முஸ்லிம் பெண்களும் குழந்தைகளும் மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்டதாக வெளிவரும் தகவல் அக்காலகட்டத்தே இங்கு இஸ்லாம் பின்பற்றப்பட்டிருந்ததை மெய்ப்பிப்பதை உணரலாம்.

பொதுவாகப் பார்க்கின்றபோது கிழக்கிலங்கையின் வரலாறு என்பது இன்னும் முழுமையாக எழுதப்படாமை இதுவரை நம்மால் கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களாக இங்கு பதிவுசெய்துள்ள பல்வேறு ஆவணங்களின் மொத்த வெளிப்பாடாக அமைவதை அறிகின்றோம். எனினும் இவையனைத்தையும் நாம் ஒருசேர மீளாய்வு செய்கின்றபோது கிடைக்கின்ற உண்மைத் தகவல்களின் அடிப்படையில் கிழக்கிலங்கைக்கான ஒரு அறிமுக வரலாற்றை நிச்சயம் வெளிக்கொணரமுடியும். மேலும் அதில் இப்பிரதேசத்தே தொல்லியல் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு பெறப்படும் தகவல்களும் இணைக்கப்படுமாயின் ஒரு முழுமையான வரலாற்றை கிழக்கிலங்கை பெறுகின்ற வாய்ப்பும் கிட்டும். அதற்காகக் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகமும் தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகமும் தொல்லியல் துறையோடு இணைந்துகொண்டு செயல்படுகின்ற காலம் இம்மண்ணுக்கு விரைவில் வருமென நம்புவோம்.

கிழக்கிலங்கையை வாழிடமாக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தமிழர், முஸ்லிம்கள், சிங்களவர், பறங்கியர் என அனைத்துச் சமூகங்களுக்கும் தனித்தனியான வரலாறு உண்டு. அவர்களுக்குச் சொந்தமான மொழி, மதம், பாரம்பரிய தாய்மண் என்பவற்றுடன் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கடந்த காலமும் உண்டு. இதனை யாரும் மறுத்துரைக்கவோ சந்தேகிக்கவோ முடியாது. அதற்காக எழுத்துருவிவள்ள ஆவணங்களுடன்தான் வரலாறு ஆரம்பிக்கின்றது எனும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றுக்கணத்தை புறந்தள்ளிவிடுவதோ அன்றோல் ஊகங்களின் அடிப்படையில் புதிதாக

ஒரு வரலாற்றினைப் புனைய முனைவதோ எவ்வாறு சரியான வழியாக அமையும். இது அன்றைய தேவையின் நிலைநிறுத்தலாகுமே தவிர காலந்தோறும் நின்றுநிலைக்கும் நம்பகத் தன்மையை நிச்சயம் இழந்தேவிடும் என்பதனை நாம் முதலில் நெஞ்சிலிருத்த வேண்டும்.

எனினும் இங்கு ஒரு முக்கியமான கேள்வி நம்முன் 'எழுவே செய்யும். ஏற்கனவே எழுத்துருப்பெற்ற ஆவணங்கள் அனைத்தும் நம்பகத்தன்மை மிக்கனவா என்பதுவே அது. இதற்கான பதில் அவை ஆய்வு செய்யப்பட்டு சீராக்கப்படலாமே தவிர அவற்றை முற்றாகப் புறந்தள்ளிவிட்டு எந்த ஒரு வகையிலும் பதிவுசெய்யப்படாத அல்லது தொடர்புறந்த முடியாத ஆதாரமற்ற விடயங்களை இவை இவ்வாறுதான் அமைந்திருக்கும் அல்லது அவை அவ்வாறுதான் அமையவேண்டுமென வலியுறுத்த முனைவது வரலாற்றியலையே அர்த்தமற்றதாகிவிடும். வரலாற்றின் மீளுருவாக்கம் என்பது இருப்பதைக்கொண்டு நிலைநிறுத்தப் படவேண்டியதேயன்றி இல்லாததைக்கொண்டு நிரப்புவதாகாது.

அண்மைக் காலங்களில் வெளிவந்திருக்கின்ற சில கிழக்கிலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியங்களில் இத்தகைய தவறான நடைமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளமை கவலைக் குரியதாகும். எனினும் பொதுவாகப் பார்க்கின்றபோது நமது கவனத்தை ஈர்த்துள்ள மேற்படி ஆவணங்களில் அனேகமானவை பல முக்கிய வரலாற்றுத் தகவல்களை உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்துள்ளன என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை

எழுத்துலகில் நூலாசிரியருக்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவம்:

01. கலாபூஷணம்(இலக்கியம்) - கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு 2010
02. முதல்வர் விருது (ஆய்வு) -கீழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சு 2010
03. கவிக்கோ விருது -கொங்குநாடு இலக்கிய அமைப்புகள், தமிழ்நாடு 2000
04. சிறந்த கலைஞர் கௌரவம் - திருச்சி நுண்கலைக் கல்லூரி, தமிழகம்- 2002
05. அறநெறி விருது - இந்து கலாசார அமைச்சு 1995
06. சாஹித்திய மண்டல விருது (மாணவர் பீரீவு) 1965
07. சிறந்த ஆய்வாளர் விருது -மட்டக்களப்பு கலாசார பேரவை 2006
08. மாநகர பெளர்ணம்க் கலைநகழ்ச்சி அமைப்பாளர் சேவையின் பாராட்டு விழா - மட்டக்களப்பு இலக்கிய அமைப்புகள் 1973
09. கவிதை இலக்கியத்திற்கான சாகித்திய விருது - வடக்குக் கீழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு 1996
10. ஆய்வு இலக்கியத்திற்கான சாகித்திய விருது -வடக்குக் கீழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு 2006
11. தேனகக் கலைச்சபர் விருது - மண்முனை வடக்கு கலாசாரப் பேரவை 2010
12. இலங்கையின் சிறந்த தமிழ் இலக்கிய கர்த்தா -கவிதை,ஆய்வு (விக்கிப்பீடியா இணையத்தளம் -wikipedia,the free encyclopedia -List of SriLankanTamils)

சேர்க்கப்படவேண்டிய ஆவணங்கள் (விடுபட்டவை மற்றும் புதிதாக வெளிவந்தவை)

பின்னிணைப்பு:

கொட்டியாரம் இலக்கிய மரபு கீழ்க்குப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னை நாள் கலைப்பீடாதிபதி பாலசுமாரார் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு அனாமிகா வெளியீடாக அண்மையில் வெளிவந்ததாகும். இதில் பாலசுமாராரால் எழுதப்பட்டுள்ள முன்னுரை மற்றும் கொட்டியாரம் வரலாற்று அறிமுகம் போன்றனவையும் தொல்சீர் இலக்கியங்கள் என்ற பகுதியிலே இடம் பெற்றிருக்கின்ற திருக்கரைசைப் புராணமும் சித்திரவேலாயுதர் காதலும் கொட்டியாரத்தின் பண்டைய வரலாற்றினை அறிமுகம் செய்யும் சிறந்த ஆவணங்களாகவேயுள்ளன.

முன்னுரையில் கொட்டியாரத்தின் பழமையும் செழுமையும் கொண்ட கிராமங்களை அறிமுகம் செய்யும் தன்மையானது நம்மை அவற்றோடு ஒன்றிவிடவேசெய்கின்றது. கெவுளியா, சூடைக்குடா, கூனித்தீவு, சம்பூர், கடற்கரைச்சேனை, சாலையூர், சேனையூர், கட்டைபறிச்சான், பள்ளிக்குடியிருப்பு, தோப்பூர், மூதூர், இறால்குழி, பச்சனூர், மணற்சேனை, மல்லிகைத்தீவு, பட்டித்திடல், முன்னன் போடி வட்டை, கங்குவேலி, இளக்கந்தை, கிளிவெட்டி, திருமங்கலாய், சேருவிலை, ஈச்சிலம் பற்றை, வெருகல், இலங்கைத்துறை போன்ற பண்டைய கிராமங்களை இலக்கிய நயத்தோடு நம் கண்முன் நிழலாட விட்டிருப்பது பெருவீருந்தாகும்.

இப்பிரதேசத் தமிழர்களது தொல்வரலாற்றினை கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்டதான தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆதாரப்படுத்தி நிலைநிறுத்த முற்படுவது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பு எனலாம். சோழராட்சிக்காலத்தில் இப்பிரதேசம் கொண்டிருந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு பொருத்தமான சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்தருவது ஆய்வாளர்களது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். அகஸ்தியஸ்தாபனம் எனப்படும் திருமங்கலாய்ப் பகுதி பற்றிய குறிப்புகள் அப்பிரதேசம் தொடர்பான சமூக வரலாற்றுத் தேடலுக்கு மேலும் வழியமைப்பதாகவேயுள்ளது.

கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்களைப் பின்புலமாகக்கொண்ட -
கொட்டியாரம்பற்று வன்னிபம் தொடர்பான தேடல்களும் கண்டி
ஆட்சிக் காலத்திய பிரதேசப் பதிவுகளும் மிக்க பயனுள்ளவை
என்றே கூறவேண்டும்.

எனினும் இப்பிரதேச தமிழர்வரலாறு தொடர்பில் கொண்டுள்ள
கரிசனை இன்னுமொரு முக்கிய சகோதரச் சமூகமான முஸ்லிம்கள்
தொடர்பிலும் கொண்டிருப்பின் ஒரு முழுமையான ஆவணமாக
இந்நூல் சிறப்புப்பெற்றிருக்கமுடியும். அதனை ஒத்துக்கொள்ளும்
தொகுப்பாசிரியர் அது தனியாகப் பார்க்கப்படவேண்டியவியமாகக்
குறிப்பிடுவதையும் கொட்டியார வரலாறு தனியொரு விரிவுபெற்ற
நூலாக வெளிவரவேண்டுமெனும் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தி
யிருப்பதுவும் நமது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகின்றது.

இந்நூலின் ஒரு சிறிய பரப்புக்குள் கொட்டியாரப் பிரதேச வரலாறு
அறிமுகக் குறிப்பாக அடக்கப்பட்டிருப்பினும் அதன் வெளிப்பாடு
வியாபித்த தன்மையைக்கொண்டிருப்பதால் கொட்டியாரம் இலக்கிய
மரபு கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியத்தை மேலும்
கனதியாக்கவேசெய்யும்.

சேர்க்கப்படவேண்டிய ஆவணங்கள் (விரிபட்டவை மற்றும் புதிதாக வெளிவந்தவை)

உன்மைகளைத் தேடிப்பிடித்துச் சொல்லுவதே
 ஒரு ஆய்வாளனின் கடமையாகவும்
 குறிக்கோளாகவும் இருக்கவேண்டும்.
 இத்தகைய கோட்பாட்டினை முழுமையாகப்
 மின்பற்றுபவர் கோபால். அவரது
 ஆதங்கமும் விருப்பும் மிக மிக
 வித்தியாசமானவை. சமூகப் பார்வை
 வியாபித்த தன்மையைக்
 கொண்டவை. எழுத்துக்கள் சுயநலப்
 போக்குக்கு அப்பாற்பட்டவை. தனது சொந்த
 மண்ணின் மீது அவருக்கு இருக்கின்ற
 பற்றுதலின் உந்துதலால் வந்த பெருமிதத்தின்
 வெளிப்பாடே இது.

பேராசிரியர் எஸ். ஆர். பணிக்கர்,
 M.A., M.Lit., M.Phil., PhD-

